

အောင်မြင်စာပေ

၈ နှစ် ၃ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ၀ ဣာ သစ်

ကြီးထွား

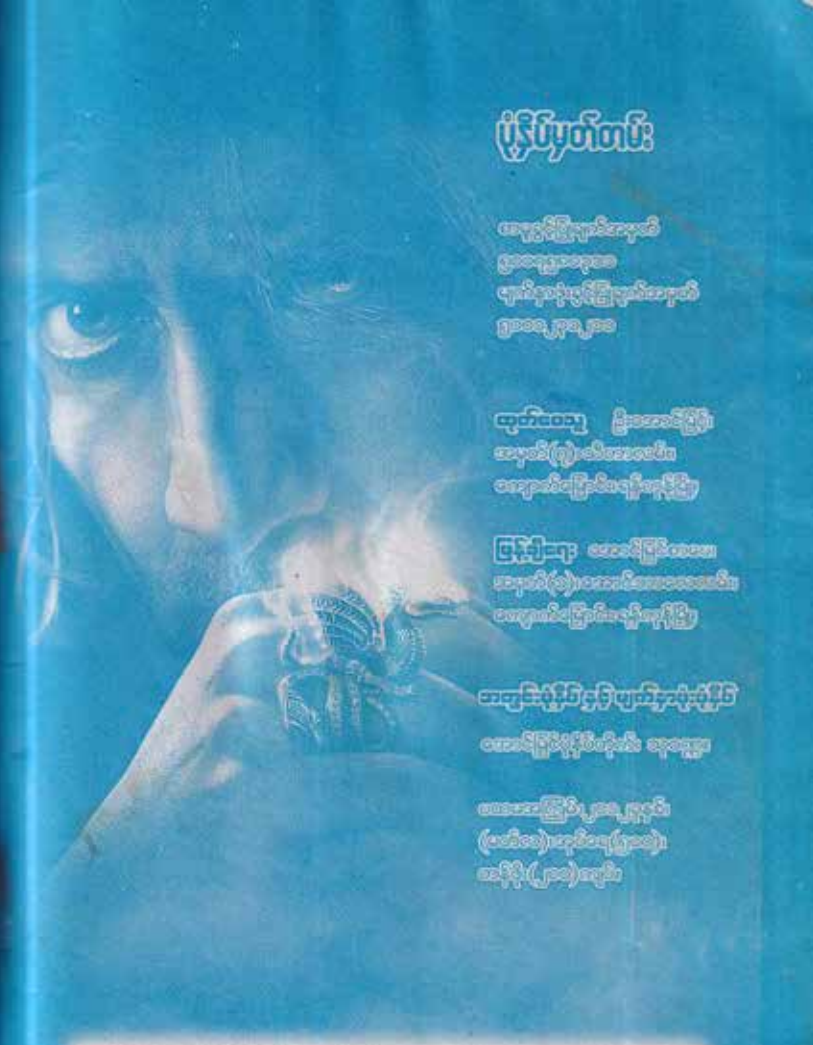
မတစ်လုံးကြော့တစ်လုံးကြော့

၀ ၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁၀ ၁၁ ၁၂

ကျောင့်မြင်

တၢ်ဂေ

ပွဲၤပွဲၤဝဲၤတၢ်ပံး

မၤပုၤတၢ်ပံးပုၤတၢ်ပံး
 ပုၤတၢ်ပံးပုၤတၢ်ပံး
 ပုၤတၢ်ပံးပုၤတၢ်ပံး
 ပုၤတၢ်ပံးပုၤတၢ်ပံး

မုၢ်တၢ်ပံး ပုၤတၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး

မုၢ်တၢ်ပံး မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး

မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး

မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး
 (မုၢ်တၢ်ပံး)မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး

မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး
 မုၢ်တၢ်ပံး(ပုၤ)မုၢ်တၢ်ပံး

(တရားသူ၏အမှာစာ)

မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း၌ ထင်ရှားသောနေရာများ ထဲမှာ တောင်တွင်းကြီးနယ်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ မတစ်လုံးကြေ ဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်နှင့် ဝတစ်လုံးကြေ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး အဘဘိုးဘိုးအောင်တို့၏ ဘူမိနက်သန် နေရာ မှန်ဆိုလျှင်လည်း မမှားပါချေ။ သို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုကို (မတစ်လုံးကြေ ဝတစ်လုံးကြေ) ဟု အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများကို ကလောင်အမျိုးမျိုးနှင့် ရေးသားခဲ့ရာ အချို့ဘာသာရေးနှင့် ဆက်နွယ်သောဝတ္ထုအချို့လည်း ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

အလောင်းတော် ကဿပလိုဏ်ဂူအကြောင်းကို အခြေခံ၍ ရေးသားသော "နဝဂံရွှေစင်"၊ ကုံကော်တစ်ထောင် ဆရာတော်ကြီးအကြောင်းကို အခြေခံ၍ ရေးသော "ကွယ်ပျောက်နေသည့် ဝိဇ္ဇာတို့ဌာနီ အလုံပြည်"၊ အောင်မြင်စာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သော "နဂါးရေဖိလိုဏ်ဂူ" ဝတ္ထုမှာလည်း အဘအောင်မင်းခေါင် အကြောင်းကို အခြေခံ၍ ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုဝတ္ထုမှာတော့ တောင်တွင်းကြီးနယ်မှ ထွက်ရပ် ပေါက်ခဲ့သော ပဌမဦးအောင်ဟု လူသိများခဲ့သည့် အဘဘိုးဘိုး အောင်အကြောင်းကို အခြေခံ၍ ရေးသားသော ဖြစ်ရပ်မှန် ဇာတ်လမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ရေးသားရာမှာမူ ဖြစ်ရပ်မှန်အကြောင်းများကို မပျက်စေဘဲ ဝတ္ထုသဘောအရ ရေးသားရပါသဖြင့် အချို့နေရာနှင့် အကြောင်းအရာအချို့ကိုတော့ အနည်းငယ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ၍ ရေးသားရပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်သည်နှင့် အဘဘိုးဘိုးအောင်အကြောင်းဟု သိလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

ထို့ပြင် ထိုအကြောင်းအရာများကို ရေးသားရန်အတွက် စာအုပ်စာတမ်းများစွာကို လေ့လာကြည့်ရှုရသည်။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရာမှာတော့ မူကွဲအမျိုးမျိုးတွေ့ရသည်။ အချို့မွေးသက္ကရာဇ်၊ အဖေအမေနာမည်နှင့် နေရပ်များပင် လွဲမှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုအထဲမှာမှ အနီးစပ်ဆုံးကို ရွေးချယ်၍ ရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မတစ်လုံးကြေ ဝတစ်လုံးကြေ ဝတ္ထုကို ရေးသားရာမှာ အောက်ပါစာအုပ်အချို့ကို

ကျမ်းကိုးပြုပါသည်။

(၁) ဆရာကျော်ဒင်ဟန်(B.A Dip Ed)ပြုစုထားသည့်
"ပြည်မြို့ လေးဆူဓာတ်ပျော် ရွှေဆံတော် စေတီတော်
မြတ်ကြီး။"

(၂) ဆရာတော်ဦးဉာဏ ရေးသားစီရင်သော တောင်
တွင်းကြီး ရာဇဝင်သစ်တို့ဖြစ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်ထဲတွင် တောင်တွင်းကြီးနယ်တွင်
ပေလေးပင်၊ ရှင်လေးပါးဟု ကျော်ကြားခဲ့သော ဆရာ
တော်လေးပါး အကြောင်းကိုလည်း အကျဉ်းမျှ ထည့်သွင်း
ထားပါသည်။

* ကျွန်တော်ရေးသားသည့် ထွက်ခဲ့ပြီးသမျှအုပ်ရေ
ပေါင်း(၂၀၀)ကျော်ခဲ့သည်အထိ လက်ခံအားပေးနေကြ
သော စာဖတ်ပရိသတ်များ၏ ကျေးဇူးကို မမေ့မလျော့ရှိ
ပါသည်။

ထိုကျေးဇူးကို တုံ့ပြန်နိုင်စေရန်အတွက် ရှေ့ဆက်
လက်ထွက်မည့် စာအုပ်များကို ပိုမိုကောင်းမွန်အောင်
ကြိုးစားအားထုတ်ပါမည်ဟု ကတိပြုပါသည်။

စာဖတ်သူများ၏မေတ္တာရိပ်အောက်မှ...

ကြိစ္စ

ဒုတိယနဂါးစေတီ

- သည်းခံခွင့်လွတ်မှုသည်
အယူအဆ မတူခြင်းများအတွက်
ပေါင်းကူးတံတားတစ်ခုဖြစ်သည်။
- အချစ်ရေးတွင်
လျှပ်တပြက် ခံစားတတ်သူသည်
အခြားသူများ၏ခံစားမှုကို
ဥပေက္ခာပြုရာ ရောက်ပါသည်။
- စိတ်ပျော်ရွှင်မှုသည်
အလုပ်၌ အတက်ကြွဆုံးဖြစ်စေပါသည်။
ဥပမာ - အချစ်ရေးကို ဖန်တီးရာမှာ
သိစိတ်ရော မသိစိတ်ကပါ
တက်ကြွနေလေ့ရှိသည်။

ဒတ္တနုဗေက်ခေတဇ်

- အပျက်သဘောမှ အခြေခံသော ကြောက်စိတ်နှင့် သံသယဝင်မှုတို့သည် အရာရာကို ပျက်စီးစေနိုင်ပါသည်။ အချစ်ရေးတွင် ဆုံးရှုံးမှုဖြစ်ခြင်းမှာ ထိုအချက်နှစ်ချက်က အဓိကနေရာမှ ပါဝင်နေ၏။
- သင်ကိုယ်တိုင်က အယုံအကြည် မရှိလျှင် အစတာတည်းက ထိုအလုပ်ကို မလုပ်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပေသည်။ အကယ်၍ မလွဲသာ၍ လုပ်မိလျှင် သံသယက နှောင့်ယှက်နေသဖြင့် အောင်မြင်မှု ရမည်မဟုတ်ပေ။
- အားလုံး ပြည့်စုံမှုဆိုသည်မှာ ဘယ်အရာမှ မရှိပေ။ အားလုံးပြီးပြည့်စုံမှုနှင့် အနီးဆုံး ရောက်နိုင်အောင်တော့ ကြိုးစားရပါမည်။

ဒတ္တနုဗေက်ခေတဇ်

- ဆုံးဖြတ်ရန် ခက်ခဲသော အရာများ တစ်ခါတစ်ရံ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး အားပြိုင်လေ့ ရှိကြသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ငွေကြေး ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကျေးဇူးတရား ရွေးချယ်မှု ခက်ခဲလျှင် အချိန်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ပါ။
- ယခုတစ်ကြိမ် ငြင်းပယ်ခံရခြင်းသည် နောက်တစ်ကြိမ်အတွက် အတွေ့အကြုံ ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။
- အချစ်စစ်ကို ရရှိခြင်းသည် စိတ်ဓာတ်အင်အားကို တိုးမြှင့်ပေးနိုင်သော အရာများထဲတွင် အကောင်းဆုံးအရာတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဒဒ္ဒါနစေက်စောစဉ်

- လောကတွင် အဆင်ရ အခက်ဆုံးကြွေးမှာ "ကျေးဇူး" ပင်ဖြစ်၏။ ကျေးဇူးကြွေးမှာ အဆင်ရခက်သဖြင့် လွယ်ကူသော "ကျေးဇွန်ခြင်း" သာ ပြုလုပ်လိုကြသည်။
- ရည်မှန်းချက်ကြီးလေလေ... အတားအဆီး များလေလေဖြစ်သည်။ ဒါက အစပိုင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုအတားအဆီးကို ကျော်လွှားနိုင်သူ မှန်သမျှ အောင်မြင်မှု ရကြပေသည်။
- ဆုတောင်းနေခြင်းသည် စိတ်ခြေသိမ်မှတစ်ရပ်သာဖြစ်ပါသည်။ ဆုတောင်းပြီးသည်နှင့် လုပ်ရမည့်အလုပ်၏လမ်းစကို စတင်ရှာဖွေပါ။

ဤဝတ္ထု၌ ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၁) ပေတစ်ပင်ရှင်တစ်ပါး (သို့မဟုတ်) မတစ်လုံးကြံ ဆရာတော်
- အခန်း(၂) ကြေးနီပုဂံဒ်နှင့်ကြောင်နက်အမြဲတေ
- အခန်း(၃) ကြေးပုဂံဒ်ကိုရရှိခဲ့ခြင်း
- အခန်း(၄) ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ကိုစေလွှတ်နိုင်ခြင်း
- အခန်း(၅) ပဌမဦးအောင်နှင့်ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်အဓိဋ္ဌာန်
- အခန်း(၆) သိဒ္ဓိအဖြာဖြာရှိသောသူနှင့်ကတိသစ္စာ
- အခန်း(၇) ပရိတ်တော်များကိုလာပြင်ပေးသည့်ရုက္ခစိုး
- အခန်း(၈) ဝဲဝယက်အတွင်းမှလွတ်စေသည့်လှော်တက်
- အခန်း(၉) မိတ်တတ်တက်တင်း နှင်းကြေတဲ့လှော်တက်
- အခန်း(၁၀) ဗျည်းသရကြေနှုတ်ရေတွင်းနှင့်ဆန်းကြယ်သော ငွေရာများ
- အခန်း(၁၁) ငွေငါးကျပ်နှင့်ကျိုက်ထီးရိုးမှပြန်ခဲ့သူ
- အခန်း(၁၂) အတ္တကြီးသူတို့၏ရလဒ်
- အခန်း(၁၃) ထူးဆန်းသောဖူးစာဆုံသည့်ပွဲ
- အခန်း(၁၄) ပန်းရောင်းသူနှင့်သိဒ္ဓိရှိသောရွှေကြက်ဥ
- အခန်း(၁၅) ပျောက်ဆုံးသွားသောသားနှစ်ယောက်
- အခန်း(၁၆) ယောဂီမလေးစောနန္ဒီ

အခန်း (၁)

ပေတစ်ပင် ရှင်တစ်ပါး (သို့မဟုတ်) မတစ်လုံးကြေ ဆရာတော်

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ထင်ရှားသောမြို့များထဲမှာ တောင်တွင်းကြီးမြို့လည်း တစ်မြို့ပါဝင်လေသည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့ထင်ရှားကျော်ကြားရသောအကြောင်းများထဲမှာ ဗိဿနိုးမြို့ဟောင်း၊ ပန်ထွာဘုရင်မ ပေလေးပင် ရှင်လေးပါး၊ မတစ်လုံးကြေ ဆရာတော်ကြီး ခင်ကြီးဖျော်၊ အဘဘိုးဘိုးအောင် အစရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များကြောင့်ဆိုက မမှားပေ။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ စာတတ်ပေတတ် ပညာတတ်များနှင့် ဝိဇ္ဇာတို့ ထွန်းကားသော

နေရာဖြစ်သောကြောင့်ဆိုက မမှားပေ။

တောင်တွင်းကြီးမြို့မှာ မကွေးခရိုင်အတွင်း၌ ပါဝင်လေသည်။ မကွေးမြို့မှ အရှေ့ဘက် (၅၁)မိုင်ခန့် ဝေးကွာသော နေရာ၌ တည်ရှိလေသည်။

တောင်တွင်းကြီးမြို့သည် တြိဂံပုံသဏ္ဍာန်ရှိပြီး ဆန်ရေစပါးအထွက်ကောင်းသော ဒေသလည်းဖြစ်သည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့ကို တောင်တွင်းကြီး(၉၉)နှင့် မြို့အရံ(၁၃)မြို့တို့က ဝန်းရံထားလေသည်။ တောင်တွင်းကြီး(၉၉)ကို မဖော်ပြသော်လည်း မြို့အရံ(၁၃)မြို့ကိုတော့ ဖော်ပြပေးပါမည်။

၎င်းတို့မှာ . . .

- (၁) ငမင်မြို့ - မြို့အရှေ့၌ ရှိသည်။ ယခု နတ်ဂှက်ထားသောကြောင့် မတွေ့နိုင်တော့ပြီ။
- (၂) စစ်တားမြို့ - မြို့တောင်ဘက်မှာ ရှိသော်လည်း လူနေ နည်းပါးသည်။
- (၃) ဝိဿနိုးမြို့ - မြို့အနောက်မှာ ရှိပြီး ယခု လူမနေပေ။
- (၄) လုလင်မြို့ - မြို့မြောက်ဘက်မှာ ရှိပြီး ယခု လူနေသည်။
- (၅) နတ်မောက်မြို့ - မြို့မြောက်ဘက်မှာ ရှိပြီး ယခု လူနေသည်။
- (၆) မြို့သစ်မြို့ - မြောက်ဘက်မှာ ရှိပြီး ယခု လူနေ

- သည်။
 - (၇) ရန်ကာမြို့ - မြောက်ဘက်မှာ ရှိပြီး ယခု လူမနေပေ။
 - (၈) ပတ္တနဂိုရ်မြို့ - မြို့အနောက်ဘက်မှာ ရှိသော်လည်း ယခု လူနေနည်းပါးလေသည်။
 - (၉) ဝါးနွယ်ကုန်းမြို့ - မြို့အရှေ့တောင်မှာ ရှိသော်လည်း ယခု လူနေမရှိပေ။
 - (၁၀) တောင်ခွင်မြို့ - မြို့အနောက်ဘက်မှာ ရှိသော်လည်း ယခု လူနေနည်းပါးသည်။
 - (၁၁) ပင်းမြို့ - မြို့မြောက်ဘက်မှာ ရှိပြီး လူနေရှိသည်။
 - (၁၂) ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့ - မြို့မြောက်ဘက်မှာ ရှိပြီး ယခု လူနေစည်ကားလှသည်။
 - (၁၃) ပုပ္ပိုးမြို့ - မြို့မြောက်ဘက်မှာ ရှိပြီး လူနေအသင့်အတင့် ရှိသည်။
- ဤသို့ဖြင့် တောင်တွင်းကြီးမြို့ကို မြို့အရံ(၁၃)မြို့နှင့် ရွာကြီးကိုးဆယ်ကိုးရွာက ဝန်းရံထားလေသည်။ ထို့ပြင် လူနေနည်းပါးသဖြင့် စာရင်းမသွင်းရသေးသော ရွာအချို့လည်း ကျန်သေးသည်။
- တောင်တွင်းကြီးမြို့အကြောင်းကို ရေးလျှင် ပန်ထွာဘုရင်မနှင့် ဝိဿနိုးမြို့ဟောင်းအကြောင်းသည်လည်းကောင်း၊

ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးအကြောင်းတို့လည်း မပါလျှင် မဖြစ်
သော အကြောင်းအရာများဖြစ်တော့သည်။

ဗိဿနိုးမြို့နှင့် ပန်ထွာဘုရင်မအကြောင်းကိုတော့ ဝတ္ထု
အများအပြား ရေးခဲ့ကြပေသည်။

တောင်တွင်းကြီးမြို့နှင့် ပတ်သက်သော ထင်ရှားသော
ဆရာတော်များ ရှိပေသည်။

ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးဟု ထင်ရှားသော ဆရာတော်
လေးပါးနှင့် မတစ်လုံးကြေ ခင်ကြီးဖျော်တို့ပင်ဖြစ်၏။ ၎င်းဆရာ
တော်တို့၏အကြောင်းများမှာ ထင်ရှားပြီးဖြစ်သော်လည်း မသိမီ
သော လူငယ်လူရွယ်များ သိရှိစေရန် အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြပေးပါ
မည်။

ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးဟု ထင်ရှားသော ဆရာတော်
လေးပါးအနက် တောင်တွင်းကြီး ရှင်မဟာသီလဝံသ လောင်း
လျာကို သက္ကရာဇ်(၈၁၅)ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

တောင်တွင်းကြီးမြို့ မောင်းတိုင်ရပ်၊ အဘဦးရွှေလှ၊ အမိ
ဒေါ်ပိုတို့၏ ဧကပုတ္တတစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်ပေသည်။

နမကား သုံးယောက်ရှိပေသည်။

ငယ်မည်မှာ မောင်ညိုဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်က နတ်မှီဆရာတော်၏တပည့်ဖြစ်ပေသည်။

ဇေယျကျော်ထင်မင်းတရားကြီး ဆရာတော် အရှင်သီလစာရ
မထေရ်မြတ်ကို နတ်မှီဆရာတော်ဟု ဘွဲ့အမည်တွင်ရသော အ
ကြောင်းလည်းရှိသည်။

အရှင်သီလစာရမထေရ်သည် ကန်တော်ကြီး အရှေ့
ဖျား၌ အရည်ဝါသီတောရကျောင်းဖြင့် နေတော်မူသည်။ ထို
မထေရ်မှာ ပိဏ္ဏပါတ်ဓူတင်ကို ဆောက်တည်လာခဲ့သည်မှာ
(၁၂)နှစ်ကျော်ခန့် ရှိလာသောအခါ တစ်နေ့သ၌ ငါ၏အကျင့်
သီလအာစာရသည် စင်ကြယ်၏လော သို့မဟုတ် မစင်ကြယ်
လေသလောဟု တွေးတော ယုံမှားမိသဖြင့် မိမိဂေါစာရဂါမိမြို့
အတွင်းသို့ ဆွမ်းခံမကြွသေးဘဲ အနီးအပါး၌ ရှိသော ညောင်ပင်
ကိုင်း၌ သပိတ်ကို ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ထိုသပိတ်အတွင်းမှာ ဘောဇဉ်
ငါးပါးတို့ သပိတ်နှင့်အပြည့် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တပည့်
များက ယူဆောင်၍ ကပ်သဖြင့် ဘုန်းပေးတော်မူသည်။

ယင်းကဲ့သို့ နတ်များက ဘောဇဉ်ကပ်သည်ကို အ
ကြောင်းပြု၍ ထိုညောင်ပင်ကို 'နတ်မှီညောင်ပင်' ဟုလည်း
ကောင်း၊ ဆရာတော်လည်း နတ်မှီတောရဆရာတော်ဟု ဘွဲ့
အမည်တွင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှင်မဟာသီလဝံသဆရာတော်သည် ငယ်စဉ်က နတ်မှီ
တောရဆရာတော်၏တပည့်ရင်းဖြစ်ကာ ရဟန်းတစ်ဝါအရတွင်
ပါရမီခန်းပျို့ကို စပ်ဆိုတော်မူလေသည်။

နောက်ထပ် ထင်ရှားလာသော ဆရာတော်ကံပါးမှာ
တောင်တွင်းကြီး ရှင်ဥတ္တမကျော်ဖြစ်သည်။

ရှင်ဥတ္တမကျော် မထေရ်လောင်းကို သက္ကရာဇ်(၈၁၅)
ခုနှစ် တောင်တွင်းကြီးမြို့ ရွှေအိုးရရပ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

အဘဦးကျော်၊ အမိဒေါ်သီလတို့၏သားဦးရတနာဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်အမည်မှာ မောင်လှော်ဖြစ်သည်။

ရှင်မဟာသီလဝံသနှင့် ခုနှစ်၊ လ မှာ အတူတူပင်ဖြစ်၍

(၇)ရက်မျှ ရှင်ဥတ္တကျော်က ငယ်သည်။

နတ်မှီဆရာတော်၏တပည့်ဖြစ်ပြီး ရှင်မဟာသီလဝံသနှင့် ကျောင်းနေဖက်လည်းဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်သာမဏေဘဝမှာပင် ပါဠိအစီအကုံးကောင်းစွာ လိမ္မာပြီး စာအရေးအသားလည်း ကောင်းသည်။ သင်္ကန်းမှာ သစ်ခေါက်ဆိုးကိုသာ ဝတ်လေ့ရှိသည်။ ဝါတော်(၂၀)ပြည့်သည်နှင့် အင်းဝနေပြည်တော်မှာ ရှင်မဟာသီလဝံသ ရှိသည်နှင့် ခေတ္တကြွသွားတော်မူစဉ် ပုဂံပြည်သို့ ဘုရားဖူးရန် သွားရင်း ရွှေစည်းခုံဘုရားတွင် ခုံတော်မောင်ကျဘမ်းနှင့် တွေ့ပြီး သပိတ်မှောက်ကံပြု၍ နှိမ်နှင်းတော်မူရာမှ ရှင်ဥတ္တမကျော်ဟု ဘွဲ့အမည် ထင်ရှားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးထဲတွင် တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သော တောင်တွင်းကြီး ရှင်အုန်းညိုဆရာတော်အကြောင်းကို ဖော်ပြရလျှင် ဆရာတော်လျောင်းလျာကို သက္ကရာဇ်(၈၁၅)ခုနှစ်တွင် တောင်တွင်းကြီးမြို့ ရွှေအိုးရရပ်တွင် ဖွားမြင်တော်မူသည်။

အဘဦးဧ၊ အမိဒေါ်ထွေးတို့သားဖြစ်ပြီး ငယ်မည်မှာ မောင်အံ့ကြီးဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်က နတ်မှီတောရဆရာတော်ကျောင်းတွင် ရှင်

မဟာသီလဝံသ၊ ရှင်ဥတ္တမကျော်တို့နှင့် ကျောင်းအတူနေဖက်၊ ပညာသင်ဖက်ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့ထက် သုံးလခန့် ငယ်သည်။

ဆရာတော် ပြုစုရေးသားခဲ့သော ကျမ်းများမှာ (၁)ပါရာဒိကဏ်အဋ္ဌကထာနိဿယ၊ (၂)ပါစိတျာဒိအဋ္ဌကထာနိဿယ၊ အဋ္ဌသာလိနီ အဋ္ဌကထာနိဿယ၊ သမ္မောဟဝိနောဒနိ အဋ္ဌကထာနိဿယ၊ ကင်္ခါဝိတရဏီ အဋ္ဌကထာနိဿယ၊ သင်္ခေပဋိကာနိဿယ၊ ဋီကာကျော်နိဿယ၊ ပဉ္စပကြိုဏ်အဋ္ဌကထာနိဿယ တို့ဖြစ်သည်။

နောက်ဆရာတော်တစ်ပါးမှာ တောင်တွင်းကြီး ရှင်ခေမာ ဆရာတော်ပင်ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်လောင်းလျာကို သက္ကရာဇ်(၈၁၅)ခုနှစ်၊ တောင်တွင်းကြီးမြို့ ရွှေအိုးရရပ်တွင် အဖဦးချမ်း၊ အမိဒေါ်လေးတို့၏သားရတနာအဖြစ် မွေးဖွားခဲ့ပြီး ငယ်အမည်မှာ မောင်အံ့ကလေးဖြစ်သည်။

ရှင်အုန်းညိုအမိ ဒေါ်ထွေးနှင့် ရှင်ခေမာအမိဒေါ်လေးတို့သည် ညီအစ်မအရင်းပင်ဖြစ်၏။

ပညာသင်ချိန်တွင် နတ်မှီတောရကျောင်း ဆရာတော်ဘံမှာပင် ရှင်အုန်းညိုနှင့်အတူ ပညာသင်သည်။

ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်မှာလည်း ရှင်မဟာသီလဝံသတို့ကဲ့သို့ပင် တတ်ကျွမ်းတော်မူသည်။

ရဟန်းအဖြစ် ရောက်ပြီး (၅)ဝါအရတွင် နတ်မှီဆရာတော်အား ခွင့်ပန်၍ တောထွက်လေသည်။

ခူတင်(၁၃)ပါးနှင့် ဝိပဿနာတရားများကို အားထုတ်လျက် သပိတ်တစ်လုံး၊ သင်္ကန်းသုံးထည် ဆောင်လျက် ရောက်ရာအရပ်၌ ဆွမ်းခံစား၍ တရားကိုသာ ကျင့်ကြံအားထုတ်တော်မူသည်။

အထက်ပါ ဖော်ပြခဲ့သော ရှင်မဟာသီလဝံသ၊ ရှင်ဥတ္တမကျော်၊ ရှင်အုန်းညို၊ ရှင်ခေမာ စသောဆရာတော်လေးပါးတို့မှာ တောင်တွင်းကြီးနယ်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ကြသော ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးတို့ပင်ဖြစ်သည်။

ကောင်တွင်းကြီးအကြောင်း ရေးလျှင် ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးအကြောင်း ပါသလို မတစ်လုံးကြောဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်အကြောင်းလည်း မပါလျှင် မပြီးပေ။

ဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်ကို သက္ကရာဇ်(၁၀၉၇)ခုနှစ်တွင် (အချို့ကျမ်းများတွင် (၁၀၈၄)ဟု ဖော်ပြသလို ခင်ကြီးဖျော်ကိုလည်း ခင်ကြီးဖျော်ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို လေ့လာတွေ့ရသည်။) တောင်တွင်းကြီးမြို့မြောက်ဘက် ပုတီးကုန်းရွာ၌ ဖွားမြင်တော်မူသည်။

အဖဦးပေါက်၊ အမိဒေါ်ပန်းရွက်ပင်ဖြစ်သည်။

ငယ်အမည်မှာ မောင်ဖျော်ဖြစ်ရာမှ ဆရာတော်ဘဝ ရောက်သောအခါ ခင်ကြီးဖျော်ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ငိုကြွေးခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

အသက်ခုနှစ်နှစ်သားအရွယ် ရောက်သောအခါ မြို့

လှလင်ကန်ရိုးကျောင်းသို့ သွားရောက်ထားရန် စီမံလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မိခင်သည် ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ကို ကောင်းစွာ ချက်ပြုတ်၍ ဆွမ်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက် စုံလင်စွာ ဆောင်ယူ၍ သားဖြစ်သူအား လက်ကို ဆွဲ၍ ကျောင်းသို့ သွားလေသည်။ ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်း ရောက်ကာမှ အိမ်၌ လက်ဖက်ထုပ် မေ့ကျန်ခဲ့ကြောင်း သတိရလေသည်။

“ကဲ . . . သား၊ မင်း ကျောင်းပေါ်ကို သွားပေတော့၊ အမေ လက်ဖက်ထုပ် ပြန်ယူချေဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ သားဖြစ်သူကို ရှေ့က လွှတ်လိုက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

မောင်ဖျော်လည်း ကျောင်းပေါ်သို့ သွားကာ ဘုန်းကြီးအား ဝတ်ဖြည့်၍ မနီးမဝေးမှာ ထိုင်နေလေသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က မေးသည်။

“မင်း ဘယ်သူ့သားလဲ”

“ဦးပေါက် ဒေါ်ပန်းရွက်တို့သားပါဘုရား”

“အခု ဘာကိစ္စရှိလို့ လာတာလဲ”

“စာသင်ရအောင် လာပါတယ်ဘုရား”

“မင်းမိဘက ဘယ်မှာလဲ”

“လက်ဖက်ထုပ် ကျန်သဖြင့် အိမ်ကို ခေတ္တပြန်သွားပါတယ် ဘုရား”

ထိုအခါ ဆရာတော်လည်း ကွမ်းအစ်ကို ကိုင်ကာ ဘာမှ ထပ်မမေးတော့ဘဲ ရှိလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မောင်ဖျော်က မေးလျှောက်သည်။

“အရှင်ဘုရား... စာသင်ရမည်ဆိုလျှင် ဘာက စသင်ရပါသလဲဘုရား”

“အ... အာ... အစရှိတဲ့ အက္ခရာ(၄၁)လုံးက စပြီးသင်ရတယ်”

“ဘယ်ပုံ သင်ရပါသလဲဘုရား”

“က မချ မှစ၍ သင်ပုန်းကြီး ၃၃ ပုဒ်၊ ကက်၊ ကိတ် တို့ကို သင်ရတယ်”

ဟု ပြော၍ သင်ပုန်းကြီးကို ပြောပြရာ ထိုခဏမှာပင် သင်ပုန်းကြီး အကုန်ရလေသည်။

မိခင် လက်ဖက်ထုပ်ယူ၍ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မောင်ဖျော်မှာ သင်ပုန်းကြီးစာအားလုံးကို ရပြီးဖြစ်နေတော့သည်။

မိခင်လည်း ဝတ္တရားအတိုင်း သားဖြစ်သူအား ဆရာတော်ထံသို့ အပ်နှံပြီး သားကို ဆုံးမသွန်သင်ပါရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားပြီးနောက် ယူဆောင်လာသော ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ လက်ဖက် စသည်တို့ကို ကပ်လျှံပြီးနောက် ပြန်သွားလေတော့သည်။

ကန်ရိုးချောင်း ဆရာတော်လည်း သင်ပုန်းကြီးကို ပြောပြရုံနှင့် အားလုံးရနေသော မောင်ဖျော်၏ဉာဏ်ပညာစွမ်းကို စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးမိလေသည်။

“မင်းက သင်ပုန်းကြီး ကြေပြီဆိုတော့ ပရိတ်ကြီး သင်ရန်အတွက် ပေစာထုပ်များ ထားသောကျောင်းတွင် ပရိတ်ကြီး

ပေစာထုပ် သွားယူချေ”

ဟု စေခိုင်းရာ မောင်ဖျော်လည်း သွားလေသည်။

ထို့နောက် ပရိတ်ထုပ်ကို ယူလာပြီး လမ်း၌ ဖတ်ကြည့်လာရင်းနှင့်ပင် ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်ကို နှုတ်ငုံ ရလေတော့သည်။ ကျောင်းပေါ် ရောက်သောအခါ ဆရာတော်က မေးသည်။

“ပေစာထုပ် ယူခဲ့ပြီလား”

“ယူခဲ့ပါသည်ဘုရား... လမ်းမှာ ကြည့်ခဲ့ရုံနှင့် တပည့်တော် အားလုံးရခဲ့ပါပြီ”

ဟု လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်လည်း များစွာအံ့ဩမိလေသည်။ ထို့နောက် သဒ္ဒါကြီး၊ သင်္ဂြိုဟ်၊ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဖွဲ့မှစ၍ အစဉ်အတိုင်း သင်လေရာ ဝါတွင်း(၃)လနှင့်ပင် သင်ရိုးပိဋကတ် ကျွတ်သည်အထိ တတ်မြောက်လေသည်။

ကန်ရိုးကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားနေစဉ် မြို့လုလင်၌ သရောခိုင်းသဖြင့် မိဘများနှင့်အတူ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ ငသရောက်၊ တူရွင်းတိုင်မြို့များ၌ လှည့်လည်နေထိုင်ရသည်။

တူရွင်းတိုင်၌ နေစဉ် အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်သဖြင့် တူရွင်းတိုင် တောင်ချာဘုန်းတော်ကြီးထံမှာ ရဟန်းပြုလေသည်။

ရဟန်းဘွဲ့ အမည်မှာ အရှင်ဉာဏဝိရ ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ၍ စာပေဆက်လက်သင်ကြားစဉ် ပုဒ်စစ်၊ ဉာဏ်ကောက်၊ ယမိုက်ဂဏ္ဍိ၊ ပဋ္ဌာန်းအရကောက်ကျမ်းများကို စီရင်ရေးသားရာတွင် တောင်တွင်းဆရာတော်၏သတင်းသည် မင်းနေပြည်အရောက်

ပျံ့နှံ့ကျော်စောလေသည်။

ထိုသို့ တောင်တွင်းပုဂ္ဂိုလ်သည် ဉာဏ်ပညာကြီးမား ထက်သန်ကြောင်းကို (၁၁၂၂)ခုနှစ် နန်းတက်၊ စစ်ကိုင်းမြို့တည် နောင်တော်ကြီးမင်းတရား အိမ်ရှေ့စံတော်မူစဉ် ကြားသိတော်မူ ၍ ဆရာတော်အား နေပြည်တော်သို့ ပင့်ဆောင်ရန် မှူးမတ်တို့ ကို စေလွှတ်ရာ ဆရာတော်လည်း မလိုက်လို၍ မကွေးမြို့ အစီ ရင်တက်ဝံ့နဂါးရွာသို့ တိမ်းရှောင်ထွက်သွားလေသည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ကျောက်ရံ၊ ပုခန်းငယ်၊ စလေ၊ စဉ့်ကူး၊ ရွာသာ၊ ပုဂံ၊ တူရွှင်းတိုင်၊ မဲတည်၊ ခံတော စသောရွာများသို့ လှည့်လည်သွားလာနေရာ၊ အပင့်အဆောင်လိုက်လာသော မှူး မတ်များလည်း ရွာစဉ်အတိုင်း နောက်မှ လိုက်လာကြလေသည်။ မဲတည်ရွာရောက်လျှင် ရွာသူကြီးအား ချုပ်နှောင်၍ ဆရာတော် ကို ရှာဖွေပေးရမည်ဟု အတင်းအကြပ်ပြုမှ ဆရာတော်က “ဒကာတော်တို့ သည်းခံကြ၊ ငါကြွခဲ့မည်” အမိန့်ရှိလေသည်။

ထို့နောက် တစ်လခန့်အကြာ (၁၁၁၆)ခုနှစ်တွင် နောက် ပါ အလုပ်အကျွေး ဒကာတစ်ယောက်နှင့်ပင် စစ်ကိုင်းမြို့သို့ ကြွရောက်လေသည်။ သုဓမ္မာဇရပ်တွင် ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ဇေတုဆုံ၍ ဆရာတော်ကြီးများက...

“ငါ့ရှင်၏ဂုဏ်သတင်းသည် ရွှေမြို့တော်အထိ ပျံ့နှံ့ ကျော်ကြားပေသည်၊ စာပေကျမ်းဂန်များကို အဘယ်မျှလောက် သင်ကြားခဲ့ဖူးပါသနည်း” ဟု မေးရာ...

တောင်တွင်းပုဂ္ဂိုလ်က...

“တပည့်တော်သည် ပိဋကတ်သုံးပုံတွင် မသင်ဖူးသည့် ကျမ်းမရှိပါ။ မေးတော်မူရာကို လျှောက်ထားပါမည်”

ဆို၍ ဆရာတော်ကြီးများ မေးသမျှကို ဖြေဆိုလေ သည်။

ဆရာတော်များက “ပေလေးပင် ရှင်လေးပါး ထွန်းကား သည့်မြို့မှာ ယခု ပေတစ်ပင် ရှင်တစ်ပါး ထွန်းကားပြန်သည်” ဟု ချီးကျူးတော်မူကြလေသည်။

ထို့နောက် နောင်တော်ကြီးမင်းတရားက ဉာဏာဘိဓမ္မ လင်္ကာရ မဟာဓမ္မရာဇဂုရု တံဆိပ်နာမကို ကပ်လှူ၍ သာသနာ ပြု သာသနာပိုင်အရာ တင်မြှောက်ကိုးကွယ်သည်။ မင်္ဂလာဘုံ သာ ကျောင်းတော်ကိုလည်း ကပ်လှူသည်။

နေပြည်တော်တွင် သုံးဝါခန့် သီတင်းသုံးပြီးနောက် ထလုံးမြို့ ရေငုံဆရာတော်ထံ ကြွရောက်၍ စာဝါခံပြီးလျှင် သဒ္ဒါ ကျမ်းကို ထပ်မံသင်ယူတော်မူပြန်သည်။ ထို့နောက် မြစ်စဉ်တစ် လျှောက် စုန်ဆင်းရာ ပြည်မြို့သို့ ရောက်၍ ဟံသာဝတီရောက် မင်းတရားလက်ထက် စစ်မက်အရေးတော်ပုံအတွင်းက ပျက်စီး သော ပြည်မြို့ ပိဋကတ်တိုက်ရှိ ကျမ်းဂန်ပိဋကတ်များ ပျက်ပြား ရှုပ်ထွေးနေသည်ကို ရဟန်းငယ်တစ်ကျိပ်၏ အကူအညီဖြင့် ပေ များကို တစ်ချပ်စီ စစ်ဆေးပြီးလျှင် နေရာတကျ ရှိအောင် ပြုပြင် စီရင်ပေးခဲ့သည်။

ညောင်ရမ်း(၁၀)ဆက်၊ သက္ကရာဇ်(၁၀၆၀)ပြည့် နန်း တက်သော စနေမင်းလက်ထက်က စတင်ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော

အတင်ဂိုဏ်း၊ အရုံဂိုဏ်းကွဲပြားမှုသည် နောင်တော်ကြီး လက်ထက်၌လည်း မပြီးမပြတ်ပင် ရှိနေသေးသည်။

တောင်တွင်းဆရာတော်မှာ အရုံဂိုဏ်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောင်တွင်းဆရာတော် သာသနာပိုင်ဖြစ်သည့်အခါ ဗဒုံမြို့ ကနွီကျေးသံဃာတော်များက တောင်တွင်းဆရာတော်ထံ အဆုံးအဖြတ်ခံပြန်ရာ၊ ဆရာတော်က “သာသနာပြုဆရာတော် (၁၄)ပါးမှာ အတင်ဂိုဏ်းချည်းဖြစ်သည်။ တပည့်တော် တစ်ပါးတည်းနှင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်။ ထို့ပြင် “သည်သဲပုံ ငွေဖြစ်မှ တင်ရစ်တော့လေး” ဟု တပေါင်ရှိသည်။

(သဲပုံမှာ သောကြာသား အလောင်းမင်းတရားကြီး ဖြစ်သည်။ ငွေမှာ တနင်္လာသား ဘိုးတော်မင်းတရားဖြစ်သည်။) ထို့ကြောင့် ယခုမင်းလက်ထက်တွင် မဖြစ်သေး၊ နောက်မင်းများလက်ထက်တွင်မှ ဖြစ်မည်”

ဟု အမိန့်ရှိကာ အဆုံးအဖြတ် မပေးဘဲ ထားခဲ့လေသည်။

တောင်တွင်းဆရာတော်သည် ပိဋကတ်ကျမ်းဂန်များ၌ သာလျှင် နှံ့စပ်တတ်မြောက်သည်မဟုတ်၊ လောကီပညာရပ်တို့၌လည်း နှံ့စပ်တတ်ကျွမ်းတော်မူသည်။

တစ်ခါသော် နောင်တော်မင်းတရားကြီးက . . .

“ဆရာတော်သည် တစ်ပါးပညာများ၌ ကျွမ်းကျင်သော်လည်း အတီးအမှုတ်ကိုကား နားလည်မည်မဟုတ်”

ဟု ဆိုကာ ဆိုင်းသမားများအား ဆရာတော်၏ကျောင်း

သို့ စေလွှတ်၍ တီးမှုတ်စေလေသည်။

ဆရာတော်လည်း ဆိုင်းသမားများအား ဤအလုံးနှင့် ဤအလုံးကိုပေါင်း၊ ဤအလုံးကိုခွဲ၊ ဤသို့တီးဟု ပြသပေးလေသည်။ ဆရာတော် ညွှန်ပြသွန်သင်ချက်အတိုင်း တီးရာ ရှေးအထက်က မကြားဖူးအောင် ကောင်းသော တီးရိုးကို ရကြသည်။

ဤသို့သော လောကီ၊ လောကုတ္တရာ၌ မတတ်သော ပညာ၊ မသိသောအရာဟူ၍ မရှိသဖြင့် တောင်တွင်းဆရာတော်သည် ‘မ’ တစ်လုံး ကြေသည်ဟု ဥဒါန်းစည်ရှည် ပြောဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

ဆရာတော်သည် သက်တော်(၃၉)နှစ်၊ ဝါတော်(၁၉)ဝါ၊ သက္ကရာဇ်(၁၁၂၄)ခုနှစ်တွင် ဘဝပြောင်းတော်မူသည်။

ထိုမျှသော သက်တော်၊ ဝါတော် အတွင်း၌ ကျမ်းပေါင်း (၃၇)ကျမ်းအပြင် မင်းလက်ဝဲနော်ရထာအမတ် အရပ်ရပ် လျှောက်ထားမေးမြန်းသည်များကိုလည်း ဖြေဆိုတော်မူခဲ့သည်။ ထိုအမေးအဖြေများကို စုပေါင်း၍ ထားသော “မင်းလက်ဝဲနော်ရထာ လျှောက်ထုံး” ဟု ကျမ်းတစ်ကျမ်း ထင်ရှားရှိသည်။

ဆရာတော် ပြုစုတော်မူခဲ့သော ကျမ်းများမှာ . . .

- (၁) ပဋ္ဌာန်းအရကောက်
- (၂) ဉာသ်ကောက်
- (၃) ယဓိက်ဂဏ္ဍီ
- (၄) မာတိကာဂဏ္ဍီ
- (၅) ဓာတုကထာဂဏ္ဍီ

- (၆) ပုဒ်စစ်ကျမ်း
- (၇) သဒ္ဒါစစ်ဂါထာဖွင့်
- (၈) သံဝဏ္ဏနာအဖွင့်
- (၉) နည်းလေးဆယ်
- (၁၀) အာဒိကပ္ပကျမ်း
- (၁၁) ဒွါဒသရာသီကျမ်း
- (၁၂) ဓာတုဘေဒကျမ်း
- (၁၃) ဓာတုဝိဘာဂကျမ်း
- (၁၄) နေမိတ္တကကျမ်း
- (၁၅) နရတန်းဆောင်ကျမ်း
- (၁၆) နရမာလာကျမ်း
- (၁၇) လက္ခဏသင်္ဂြိုဟ်ကျမ်း
- (၁၈) နရသုခိကျမ်း
- (၁၉) ဝေနေရသုခိကျမ်း
- (၂၀) မဟာနာရီကွန်ချာကျမ်း
- (၂၁) ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဓာတ်ကျမ်း
- (၂၂) ဓာတုသင်္ဂဟကျမ်း
- (၂၃) ဓာတုဒီပဏီကျမ်း
- (၂၄) အရသာကျမ်း
- (၂၅) အင်္ဂဝိဇ္ဇာကျမ်း
- (၂၆) ကဝေသာရကျမ်း
- (၂၇) လက္ခဏဒီပကျမ်း

- (၂၈) ဆနုတိကျမ်း
- (၂၉) ဓာတွန့်ကျမ်း
- (၃၀) မဏိဇောတရသ်ကျမ်း
- (၃၁) စူဠဇောတရသ်ကျမ်း
- (၃၂) ပရမိသ္မာကျမ်း
- (၃၃) ဇမ္ဗူကျက်သရေကျမ်း
- (၃၄) သာသနာသိုက်ကျမ်း
- (၃၅) သဗ္ဗသာရေကျမ်း
- (၃၆) ယောဟနကျမ်း
- (၃၇) ပဉ္စပုမ်ကျမ်း

ဟူ၍ စုစုပေါင်း (၃၇)ကျမ်းဖြစ်သည်။

ထိုကျမ်းများအနက် အချို့ကိုသာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ပေတင်ခဲ့၍ အချို့ကိုမူကား ဆရာတော် မရှိသည့်နောက်မှ တပည့်များက ပေတင်ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် နောင်တော် ကြီးမင်းက တောင်းပန်သဖြင့် “ငွေဖြစ်လုပ်ရပ်ကျမ်း” ကိုလည်း ပြုခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

တကယ်တော့ တောင်တွင်းကြီးတွင် ပေလေးပင် ရှင် လေးပါး ပေါ်ထွန်းခဲ့ပြီးနောက် တောင်တွင်းကြီး မတစ်လုံးကြေ ခင်ကြီးဖျော် ပေါ်ထွန်းလာခဲ့သောအခါမှ ရှေးယခင်က မြန်မာ ပြည်တွင် စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဟု အထင်သေး အမြင်သေး ရှုတ်ချ ပြောဆိုခဲ့သော သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)ရဟန်းတော်တို့က ‘ယခုမှပင် စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ပေါ်ထွန်းခဲ့ပေသည်’ ဟု ချီးမွမ်းပြောဆို

ကြလေသည်။

တကယ်တမ်း တောင်တွင်းကြီးအကြောင်းကို ပြောမည် ဆိုလျှင် ပေလေးပင် ရှင်လေးပါးနှင့် ပေတစ်ပင် ရှင်တစ်ပါးဟု ဆိုရလောက်အောင် ထင်ရှားခဲ့သော မတစ်လုံးကြေ ခင်ကြီး ဖျော်အကြောင်းလည်း မပါလျှင် မပြီးတော့ပေ။

အနီး (၂)

**ကြေးနီပုရပိုဒ်နှင့်
ကြောင်နက်အမြူတေ**

တောင်တွင်းကြီးမြို့ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ပေလေးပင် ရှင်လေးပါး၊ 'မ'တစ်လုံးကျော့ ခင်ကြီးဖျော် အစရှိသော စာပေ ကျမ်းဂန် နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်များ ထွန်းကားခဲ့ သလို ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွင် ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းများလည်း ပေါ် ထွန်းခဲ့သည်။

ထိုဆရာတော်များထဲတွင် ကြေးနီကျောင်း ဆရာတော် လည်း တစ်ပါးပါဝင်လေသည်။

ကြေးနီကျောင်းမှာ တောင်တွင်းမြို့ရှိ ရွှေအင်းတောင်
စေတီတော် အရှေ့ဘက်၌ ရှိလေသည်။

ကြေးနီကျောင်း၏ မူလအမည်မှာ “ဇေယျမင်္ဂလာ”
ကျောင်းတိုက်ဖြစ်သည်။

ကျောင်းတောင်ဘက်တွင် ကြေးနီစများ တွေ့သော
ကြောင့် ကြေးနီကျောင်းဟုပင် ခေါ်ဝေါ်ကြလေသည်။

ကြေးနီကျောင်းဆရာတော်မှာ လောကုတ္တရာစာပေ
ပရိယတ္တိနှင့် ပြည့်စုံရုံမက လောကီပညာရပ်များကိုလည်း နှံ့စပ်
ကျွမ်းကျင်လေသည်။

ထိုအချိန်က ကြေးနီကျောင်းဝန်းအတွင်း ထူးဆန်း
သော အဖြစ်အပျက်များလည်း မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်လေ့
ရှိသည်။ ထိုအချိန်က ကျောင်းတွင် မောင်ဘိုးအောင် အမည်ရှိ
သော ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရှိလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်သည် တောင်တွင်းကြီးမြို့ အနောက်
မျက်နှာ၊ ဝိဿနိုးမြို့ဟောင်းအနီး ကြက်ဆူတောရွာဇာတိဖြစ်
သည်။

ဖခင်မှာ ဦးမြတ်ကျော်ဖြစ်၍ မိခင်မှာ ဒေါ်ပုဖြစ်ကာ
(၁၁၁၉)ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

မွေးချင်းငါးယောက် ရှိရာ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့် ညီမ
နှစ်ယောက်တို့ကြားတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

မိဘများမှာ ဆင်းရဲသောကြောင့် ကြက်ဆူတောရွာကို
စွန့်၍ တောင်တွင်းကြီးမြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ဖြစ်သည့် တံခွန်

တိုင်ကုန်းတွင် ဟင်းရွက်စိုက်ပျိုးရောင်းချရင်းနှင့် သားဖြစ်သူ
မောင်ဘိုးအောင်ကို ကြေးနီကျောင်း ဆရာတော်ထံတွင် အပ်နှံ
ကာ ပညာသင်ကြားစေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကျောင်းတွင် ပညာသင်နေသောကာလတွင် စစ်သာ
မြို့ သူကြီးသား မောင်မြတ်ကြည်နှင့် ပညာသင်ဘက်ဖြစ်ကာ
များစွာရင်းနှီးခင်မင်ကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကြေးနီကျောင်းဆရာတော်သည် နေ့လည်
ဘက် ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီး ခေတ္တကျိန်းစက်နေခိုက် အိပ်မက်လိုလို
နှင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထားသော လူသူတော်တစ်ဦးကို
တွေ့မြင်ရသည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ
ဘုရား”

ဟု ခေါ်သဖြင့် ထလိုက်သွားလေသည်။

လူသူတော်က ဆရာတော်ကို ကြေးနီကျောင်း အ
နောက်ဘက် ရေကန်သို့ ပင့်ဆောင်သွားလေသည်။

“ဒီရေကန်တွင်းမှာ သိဒ္ဓိပြီးမြောက်စေမယ့် အရာဝတ္ထု
ရှိပါတယ်ဘုရား”

ဟု ပြောဆိုညွှန်ပြပြီး ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့
သည်။ ဆရာတော်လည်း ကျိန်းစက်ရာမှ နိုးလာသောအခါ ထို
အကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ထားလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဆရာတော်သည် အလှူတစ်ခုမှ
အပြန်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး နက်မှောင်နေသော ကြောင်နက်တစ်

သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ပုဆိုးပုံသာ တွေ့ရပြီး

သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ပုဆိုးပုံသာ တွေ့ရပြီး နံနက်ကိုတော့ မတွေ့ရတော့ပေ။ ညအချိန်ရောက်သောအခါ အိပ်မက်ထဲမှာ ဝတ်ဖြူစင် နှင့် လူသူတော်ကို တွေ့ရလေသည်။

“သိဒ္ဓိရှိတဲ့ ကြောင်နက်အမြူတေ ဆိုတာ လွယ်လွယ်နှင့် ခေါ်နိုင်ပါဘုရား”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒကာကြီးရဲ့”
“အရှင်ဘုရား... သိဒ္ဓိပေါက်လမ်းစဉ်တွေကို အရင် အောင် ကြိုးစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သိဒ္ဓိပေါက်လမ်းစဉ်တွေကို သာ ကြောင်နက်အမြူတေကို ဖမ်းမိမှာပါဘုရား”

“သိဒ္ဓိပေါက်လမ်းစဉ်ကျင့်ဖို့ နည်းနာနိဿယများ ရှိရင် ပေး လာသား ဒကာကြီး”
“အရှင်ဘုရားကို ပေးပြီးပါပြီဘုရား၊ အရှင်ဘုရား မေ့နေ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။
နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်းသောအခါ ကြေးနီကျောင်း ရာတော်လည်း ညက အိပ်မက်ထဲတွင် လူသူတော် ပြောသွား သောစကားများကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိလေသည်။

“သူပြောသွားတဲ့စကားထဲမှာ သိဒ္ဓိပေါက်လမ်းစဉ်တွေ ငါ့ကို ပေးပြီးပြီတဲ့၊ ဘယ်တုန်းကများ ပေးထားခဲ့တာပါလိမ့်”
ထိုသို့စဉ်းစားရင်းမှပင် နေ့လည်ဘက်တွင် မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို ပြန်လည်သတိရလာတော့သည်။

ဆရာတော်လည်း လူသူရှင်းသောအခါမှ သော့ဖွင့်၍

“ဟိုတလောက အိပ်မက်ထဲမှာ ငါ့ကို ကျောင်း အနောက်ဘက် ရေကန်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြသွားတယ်။ အဲဒါများ ဖြစ်နေရောသလား”

ဟု တွေးတောကာ တစ်ပါးတည်း ရေကန်ရှိရာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ရေကန်ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်သောအခါ ကန်ပေါင်နီပေါ်မှ ပတ်ကာ နေရာအနှံ့သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုသော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ထူးခြားမှု မတွေ့ရသဖြင့် ဆီးပင်တစ်ပင်အောက်သို့ ဝင်ရောက် နားမည်ပြုသောအခါမှ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိလေသည်။

ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပေါ်သို့ တစ်စွန်းတစ်စ ထွက်နေသော ကြေးနီပြားအချို့ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆွဲယူလိုက်သောအခါ ကြေးနီပုရပိုင်းများဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ပုရပိုင်းမှာ နှစ်မျိုးရှိသည်။

ရှမ်းစက္ကပုရပိုင်းဟု ခေါ်သည့် ဝါးပုရပိုင်းနှင့် ကြေးနီကို အပြားခတ်၍ ပုရပိုင်းပြုလုပ်ထားခြင်း နှစ်မျိုးရှိသည်။ စက္ကပုရပိုင်းမှာ ဆွေးမြေ့စုတ်ပြီနိုင်သည်။

ကြေးနီပြားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုရပိုင်းကတော့ ကြာရှည်ခံသည်။ ဒုတ္တာပေါက်နိုင်သော်လည်း ခြောက်သွေ့သောနေရာမှာ ထားလျှင် ကြာရှည်ခံလေသည်။

ယခု ကြေးနီပုရပိုင်းများမှာ ရေစိုဓာတ်နှင့် ထိနေသော်လည်း ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေဆဲပင် ရှိသေးသဖြင့် မည်သူ

မြင်ခင် ကျောင်းပေါ်သို့ ဝှက်၍ယူလာခဲ့ပေသည်။

ကျောင်းပေါ် ရောက်၍ လေ့လာကြည့်သောအခါ ရှေးအက္ခရာများဖြင့် အမှားအယွင်းနည်းစွာ စီရင်ရေးသားထားသော သိဒ္ဓိပေါက်ကျမ်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သိဒ္ဓိပေါက်၍ ဝိဇ္ဇာဘဝသို့ ရောက်ရှိစေနိုင်သော အင်း၊ အစီအရင်များကိုလည်း အသေးစိတ် ဖော်ပြထားလေသည်။

ကြေးနီကျောင်း ဆရာတော်သည် ထိုကြေးနီပုရပိုင်းများကို ရရှိပြီးနောက် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားအားထုတ်လေရာ သိဒ္ဓိပေါက်သောအဆင့်သို့ ရောက်ရှိလေသည်။

ထိုသို့ ရောက်ရှိသွားသော်လည်း မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်စွာ ထားလေသည်။

(ဆရာတော်သည် သိဒ္ဓိပြီးမြောက်သောဘဝသို့ ရောက်သောအခါ သိဒ္ဓိရှိသော အမြူတေ ရှိသည့်ကြောင်နက်ကို ဖမ်းမည်ဆိုက ဖမ်းနိုင်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဝိနည်းသိက္ခာအရ မဖမ်းဘဲထားလေသည်။)

ကြေးနီကျောင်းဆရာတော် သိဒ္ဓိပေါက်သွားသော အချိန်တွင် မောင်ဘိုးအောင်မှာ ကျောင်း၌ ကျောင်းသားအရွယ်ပင် ရှိနေသေးသည်။

မောင်ဘိုးအောင် အသက်(၁၃)နှစ်သားအရွယ် ရောက်သောအခါ ၎င်း၏ဦးရိုးတော်သော ရဟန်းငယ် ဦးပညာက အင်းဝသို့ စာသင်သွားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန်ကြွလာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် မောင်ဘိုးအောင်သည် ဦးပညာနှင့် အင်းဝသို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဦးပညာသည် နောင်သောအခါတွင် ဘုရင်ကိုးကွယ်သည့် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်တစ်ပါးအဖြစ် ထင်ရှားလေသည်။ ထိုဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရှိနေစဉ် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းနှင့် စာသင်ဖက် ဖြစ်ကာ ခင်မင်ရင်းနှီးကြလေသည်။

'တစ်ယောက်ကောင်းစားလျှင် တစ်ယောက်ကို မမေ့ကြစတမ်း' ဟူ၍ ကတိသစ္စာ ထားခဲ့ကြလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်သည် သာမဏေဘဝနှင့် (၅)ဝါ စာသင်ခဲ့ပြီး သဒ္ဓါကျွမ်းကျင်ရုံမက၊ ဗေဒင်နှင့် နက္ခတ်ပညာများကိုပင် တတ်ကျွမ်းလေသည်။

အသက်(၂၀)ပြည့်၍ ရဟန်းခံကာနီးအချိန် ရောက်သောအခါတွင် ရွာတွင် မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ကြသဖြင့် တောင်တွင်းကြီးသို့ ပြန်လာပြီး အစ်ကိုအစ်မများနှင့် နေထိုင်လေသည်။

ထိုသို့ နေထိုင်ရင်းမှပင် အင်းအိုင်၊ မန္တန်တို့ကို လေ့ကျင့်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကြေးနီကျောင်းဆရာတော်က ပျံလွန်တော်မူကာနီးတွင် ရွှေရောင်တော်ဆရာတော်ကို ခေါ်၍ ၎င်းရရှိခဲ့သော ကြေးပုရပိုဒ်တို့ကို ပေးထားခဲ့ပြီး အမြဲတေရှိသော ကြောင်နက်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြသွားလေသည်။

ကြေးနီကျောင်းဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက်တွင် ရွှေရောင်တော်ဆရာတော်သည် ၎င်းရရှိသော ကြေးပုရပိုဒ်

များကို လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် ယူဆောင်လာကာ လေ့ကျင့်မှုများ ပြုလုပ်လေရာ အတော်အတန် ခရီးပေါက်ခဲ့ချေပြီ။

ထိုအချိန်မှာမှ မောင်ဘိုးအောင်က အစ်ကို၊ အစ်မများ ချီရာရွာသို့ ပြန်လာပြီး ၎င်းတို့နှင့် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ နေထိုင်ရင်း ၎င်းဝါသနာပါသော အင်း၊ မန္တန်၊ အဂ္ဂိရတ်အလုပ်များသာ လုပ်နေသော်လည်း အစ်ကိုအစ်မများက ဘာမှမပြောကြပေ။

၎င်းသည် အဂ္ဂိရတ်ဘက် စိတ်ပါသောကြောင့် စကားပြောသည့်အခါတိုင်း ဘော်၊ ကြွပ်၊ သွပ်၊ ပြဒါး၊ သံ စသော အကြောင်းသာ ပြောလေ့ရှိသည်။

ဤသို့ ပြောလေ့ရှိသောကြောင့် ရွာသူရွာသားများက ၎င်းနှင့် စကားမပြောလိုတော့ဘဲ အနားရောက်လာလျှင် ထသွားကြသည်။

အချို့ကလည်း 'ငအောင်အရူး' ဟု ခေါ်ကြသည်။ ရွာထဲမှာ ၎င်းကို အဖက်လုပ်မည့်သူ မရှိသောအခါ ရွှေကျောင်းတော်ဘုရားကျောင်းတွင် သွားရောက်နေထိုင်လေသည်။

ထိုကျောင်းတွင် ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးရင်း နေသောအခါတွင် ဥပုသ်စောင့်သည်။ ထိုကျောင်းဝန်းတစ်နေရာတွင် တဲထိုး၍ ဖိုထိုးလေသည်။

ရွာထဲသို့ မပြန်တော့ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ အစ်ကိုအစ်မများက လာခေါ်ပြီး ထမင်း

ကျေးသောအခါမှ လိုက်သွားပြီး စားလေ့ရှိသည်။

“မင်း ငါတို့နဲ့ လာနေပါလား၊ အလုပ်မလုပ်ချင်လည်း အဖော်အဖြစ်နဲ့ နေပေါ့၊ ဒီမှာ ဘာအလုပ်ရှိလို့လဲ”

“ရှိတယ်... ဥပုသ်စောင့်တယ်၊ အဂ္ဂိရတ်ထိုးတယ်”

“အဂ္ဂိရတ်ထိုးတာ အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ တစ်ရွာလုံး ကလည်း မင်းကို အရူးလို့ ခေါ်နေကြပြီ၊ မင်းမရှက်ဘူးလား”

“ဘာရှက်စရာ ရှိသလဲ၊ မဟုတ်တာ လုပ်တာမှ မဟုတ် တာ၊ ကိုယ်ဝါသနာပါတာ ကိုယ်လုပ်နေတာပဲ၊ မဟုတ်တာ လုပ်မှ ရှက်စရာကောင်းတာ”

ဟု ပြောကာ အစ်ကိုအစ်မများအိမ်မှာ မနေဘဲ ဘုရား နှင့် ကျောင်းမှာသာ နေထိုင်ကာ ၎င်းဝါသနာပါသောအလုပ်ကို သာ တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်လေသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားထားခဲ့သော စာတစ်ပုဒ်ရှိလေသည်။

“အရပ်လျှောက် မွေနှောက်လည်း
အတည်မကျ၊ ဗာဟီရလိုက်
မိုက်လေစွ၊ မောဟချိန်ငင်
အရူးများထင်ကြလေတယ်...
လိုအင်အရေး သိဒ္ဓိပေါက်၍
မမြောက်သေးလေတော့
ရိဆွေးဗလချာ ဖျင်ပိုင်းကိုဝတ်ဘိ
ရွတ်နာနာနှင့် ကံကြမ္မာကံခေ

ကျောင်းမှာ ကပ်၍နေရတော့တယ်”
ဟူ၍ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဘိုးအောင် ကျောင်းမှာ ကပ်နေရင်းနှင့် ဆရာ တော်ကြီး၏ဝေယျာဝစ္စကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးရင်း ၎င်းသိလိုသော အဂ္ဂိရတ်နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကို လျှောက်ထား မေးမြန်းခွင့် ရလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ၎င်းတဲအတွင်းမှာ အဂ္ဂိရတ်ထိုးနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ ကြောင်တစ်ကောင်အော်သံကြားရသည်။ အချိန် မှာ ညဦးပိုင်းအချိန်ဖြစ်ပြီး အပြင်ဘက်မှာ မှောင်နေလေသည်။

ပထမတော့ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့သာ နေခဲ့သော်လည်း ဖိုတ် အနီးမှာ လာအော်နေသော ကြောင်အော်သံကို အဆက်မပြတ် ကြားရသောအခါ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိလေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

ကြေးနီကျောင်းဆရာတော်ထံမှာ နေစဉ်က အမြဲတေ ရှိသော ကြောင်နက်ကြီးတစ်ကောင် တွေ့ခဲ့ရပုံကို သတိရသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်သည်။

သို့သော် မှောင်နေသောကြောင့် ကြောင်ကို မတွေ့ရ ပေ။

သို့သော် ကြောင်အော်သံက ၎င်းဖိုတ်အနီး၌သာ ကြား နေသဖြင့် မသင်္ကာသောကြောင့် မီးရောင်ဖြင့် မြှောက်ကြည့်ရာ ကြောင်ကို မတွေ့ရဘဲ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသော မျက် လုံးနှစ်လုံးကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

“ကြောင်ရဲ့ကိုယ်လုံး မမြင်ရဘဲ မျက်လုံးပဲ တွေ့ရတယ်၊
မဟုတ်မှလွဲရော... အရင်တစ်ခါ တွေ့တဲ့ ကြောင်နက်ပဲ ဖြစ်ရ
မယ်”

ဟု တွေးတောမိကာ ကြောင်နက်ရှိရာသို့ သွားကာ ဖမ်း
ဆီးရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရပေ။

သို့သော်လည်း အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ အော်သံကြားနေရပြီး
ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသော မျက်လုံးကိုတော့ မြင်ရလေ
သည်။

“အခု ဖမ်းမမိလည်း နေပေဦးပေါ့၊ ငါ့အကြံအောင်လို့
သိဒ္ဓိပေါက်တဲ့တစ်နေ့မှာ နင့်ကို ရအောင်ဖမ်းပြမယ်”

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးလိုက်လေသည်။

အခန်း(၃)

ကြေးနီပုရပိုဒ်ကို ရရှိခဲ့ခြင်း

တစ်နေ့သောအခါ ရွှေရောင်တော်ကျောင်းဆရာတော်
ကြီး ပျံလွန်တော်မူလေသည်။

အချို့ကလည်း သိဒ္ဓိပေါက်သွားပြီး ဝိဇ္ဇာပညာနှင့်
အသေထွက် ထွက်သည်ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။

ဆရာတော်ကြီး ဈာပနကိစ္စပြီးသောအခါ ဆရာတော်
၏တပည့်ကြီးသုံးပါးဖြစ်သော ဦးလက္ခဏာ၊ ဦးအာစရ၊ ဦးအာဒိစ္စ
တို့သုံးပါးက ဆရာတော်ကြီး၏ပစ္စည်းများကို အမွေအဖြစ် ခွဲဝေ
ယူကြလေသည်။

တပည့်များထဲမှာ ဝါအကြီးဆုံးဖြစ်သော ဦးလက္ခဏမှာ ရွှေရောင်တော်ကျောင်းထိုင်ဖြစ်လာသည်။

၎င်းမှ အစဉ်အတိုင်း ကျန်တပည့်များမှာ သင့်တင့်သော ပစ္စည်းများ ရကြလေရာ ကောင်းစွာကျေနပ်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မောင်ဘိုးအောင်သည် ဖိုခန်းထဲမှာ ဖိုထိုး နေခိုက်ဖြစ်ရာ နားထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အသံကို ကြားလိုက်ရ လေသည်။

“ဟဲ့. . . ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ကျောင်းပေါ်မှာ ဝေစုတွေ ခွဲနေကြပြီ၊ မင်းအတွက် ဝေစုလည်း သွားယူပါတော့လား။”

ဟု အသံကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်သောအခါ မည်သူမျှ မတွေ့ရပေ။

စိတ်ထဲမှာ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသော်လည်း ဆက်မနေပဲ တော့သဖြင့် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကျောင်းပေါ်မှာ ဝေစုခွဲသောကိစ္စများ ပြီးစီး သွားပေသည်။

သူတက်လာတာ မြင်တော့ ဦးလက္ခဏက မေးသည်။

“ဟဲ့. . . ဘိုးအောင်၊ အခုမှ ဘယ်က ပေါ်လာတာလဲ”

“ကျောင်းပေါ်မှာ ဝေစုခွဲနေတယ်ဆိုလို့ လာကြည့်တာပါ ဘုရား။”

ထိုစကားကြားသောအခါမှ ဦးလက္ခဏလည်း သတိရ သွားဟန်ရှိလေသည်။

“အေး. . . ဟုတ်ပေသားပဲ၊ မင်းလည်း ဆရာတော်ကြီး

ရဲ့ဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ပေးနေတဲ့ တပည့်ရင်းတစ်ဦးပဲ၊ မင်း လည်း ဆရာတော်ကြီးရဲ့အမွေပစ္စည်းတစ်ခုခု ရသင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရှိသမျှပစ္စည်းတွေကလည်း အသီးသီး ခွဲပေးလိုက်လို့ မရှိတော့ဘူး။”

ဟု ပြောကာ အနီးသို့ ကြည့်သောအခါ ချေးများ တက် ပြီး ဟောင်းနွမ်းနေသော ဆရာတော်ကြီးရဲ့ခေါင်းအုံးတစ်လုံး သာ အနားမှာ ကျန်တော့သည်။

“ကဲကွာ. . . တခြားလည်း ဘာမှပေးစရာ မကျန်တော့ ဘူး၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့အမွေပစ္စည်းဆိုလို့ ဒီခေါင်းအုံးဟောင်း တစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်၊ မင်းနဲ့ ထိုက်လို့သာ ယူဆပြီးတော့ ယူသွားပေရော့ကွာ။”

ဟု ပြောပြီး ပေးသဖြင့် ခေါင်းအုံးကြီးကို ပွေ့ယူလာခဲ့ လေသည်။

၎င်းနေသောနေရာ ရောက်သောအခါ ခေါင်းအုံးကြီးကို ၎င်းအိပ်သော ခေါင်းရင်းဘက်မှာ တင်ထားလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အင်းရေးသောအခါ ဝမ်းလျားမှောက် ရေးသည့်အခါရေး၊ လက်ထောက်၍ရေးသည့်အခါရေးရာ ထို ခေါင်းအုံးကြီးကို ရင်ဘတ်အောက်၌သော်လည်းကောင်း၊ လက် အောက်မှာ ထား၍သော်လည်းကောင်း ရေးလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရွှေရောင်တော်ဘုရားသို့ လူတစ်စု ရောက်လာကြသည်။

၎င်းတို့သည် ငမုန်ကန်းသိုက်စာအရ သိုက်တူးရန် လာ

ကြခြင်းဖြစ်ကြသည်။

မောင်ဘိုးအောင်တို့လည်း မနီးမဝေးမှ လိုက်လံကြည့်ရှုကြလေသည်။ ၎င်းတို့သည် ရွှေအင်းတောင်စေတီတော်၏ အရှေ့ဘက်၌ ရှိသော စေတီဟောင်းတစ်ဆူ၏ မုခ်ဝ၌ ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ရှိသောနေရာသို့ သွားကြလေသည်။ မောင်ဘိုးအောင်တို့ အဖော်တစ်သိုက်လည်း နောက်ဘက်မှ လိုက်ကြည့်ကြသည်။

ထိုနေရာ ရောက်သောအခါ ခြင်္သေ့ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်၏ ခြေထောက်အောက်သို့ တူးဖော်ကြရာ ငွေအိုးတစ်လုံး ရကြပုံကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျောင်းသား၊ ကိုရင်၊ ဦးပဉ္စင်းများက ဝိုင်းဖွဲ့ပြောကြလေသည်။

“သိုက်စာနဲ့ ဒီလို လိုက်တူးရင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေ ရနိုင်သလား ဘုရား”

“သိုက်စာမှန်ရင် ရတာပေါ့”

“ဘယ်သိုက်စာတွေက အမှန်ဆုံးလဲဘုရား”

“သိုက်စာတွေကတော့ အမျိုးမျိုး ရှိတာပေါ့။ ဒီအထဲမှာ တော့ ငမုန်ကန်းသိုက်စာကျမ်းက အပြည့်စုံဆုံးပဲ”

ဟု ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးက ပြောပြသည်။

“ငမုန်ကန်းသိုက်စာဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲဘုရား”

“ရှေးက ပညာရှိတွေ စီရင်ထားခဲ့တဲ့ သိုက်စာတွေ အမျိုးမျိုး ရှိတယ်။ ဗျာဒိတ်တော်သိုက်၊ ဘုရားသိုက်၊ သိကြားသိုက်၊ ဇာဂရုသိုက်၊ နတ်စက်ရောင်သိုက်၊ ဂဝံပတေ့သိုက်၊ ငမုန်ကန်း

သိုက်၊ ရွှေတိဂုံသိုက်၊ အင်းဝသိုက်ဆိုပြီး သိုက်စာအမျိုးမျိုးရှိတယ် ဆိုအောင်ရဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“သိုက်စာဆိုတိုင်း မြေအောက်ရေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာဥစ္စာသိုက်တွေကိုချည်း ပြောတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဥပမာ- ဗျာဒိတ်တော်သိုက်ဆိုတာ မြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်တော် ပေးတာတွေကို စုဆောင်းထားတဲ့ကျမ်းကို ဗျာဒိတ်တော်သိုက်ကျမ်းလို့ ခေါ်တာ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဗျာဒိတ်တော်သိုက်ကျမ်းထဲမှာ ကောသလမင်း မက်ခဲတဲ့ အိပ်မက်တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်ကို မြတ်စွာဘုရား ဗျာဒိတ်တော် ပေးတဲ့အချက်လည်း ပါတယ်။ ရွှေတိဂုံသိုက်ဆိုတာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြို့ပြဖြစ်ထွန်းမယ့် အကြောင်းတွေကို ဖော်ပြထားတဲ့ကျမ်းပဲ။ အင်းဝသိုက်ဆိုတာလည်း အင်းဝပြည် ဖြစ်တည်ပုံကစပြီး ပျက်စီးပုံအထိ ဖော်ပြထားတဲ့ ကျမ်းကို သိုက်စာလို့ ခေါ်တယ်”

ဦးအာဒိစ္စဆိုသော ဦးပဉ္စင်းက ၎င်းလေ့လာမှတ်သားထားသောအကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

“ငမုန်ကန်းသိုက်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲဘုရား”

“သိုက်စာကျမ်းတွေထဲမှာ ငမုန်ကန်းသိုက်လို့ ခေါ်တဲ့ ဘုမ္မိယသိုက်ကျမ်းကတော့ မြေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေ ဆေးပင်တွေ၊ ကျောက်တွေ ရှိတဲ့နေရာကိုချည်း

ဖော်ပြထားတဲ့ သိုက်ကျမ်းတစ်စောင်ပဲ၊ ငမုန်ကန်း အမည်ရှိတဲ့ ပညာရှင်တစ်ယောက် ပြုစုရေးသားခဲ့လို့ ငမုန်ကန်းသိုက်လို့ အမည်တွင်ခဲ့တာပဲ၊ ကျမ်းအမည်ကတော့ ဘုမ္မိယသိုက်ကျမ်းပဲ၊ မြန်မာနိုင်ငံ မြေပေါ်မြေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာတွေ ရှိတဲ့နေရာတွေကို အတိအကျ ဖော်ပြထားတဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ပဲ၊ ဒီကျမ်းမျိုး ရရင် ကိုယ်အလိုရှိတဲ့ရတနာတွေကို ရှာဖွေတူးယူနိုင် တယ်”

“ဒါ့အပြင်ရော ဘုရား”

“အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးပင်တွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ တွေ၊ ပြဒါးပြာ ရှိတဲ့နေရာ၊ လုပ်နည်းပါတဲ့ ပုရပိုဒ်တွေ၊ ကျမ်း ဟောင်းတွေ ရှိတဲ့နေရာကိုလည်း သိနိုင်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီကျမ်းကို ရရင် ကိုယ်လိုချင်တာတွေကို အ လွယ်တကူ ရှာဖွေယူလို့ရသလား ဘုရား”

“ကျမ်းရှိရုံနဲ့တင် မပြီးသေးဘူး၊ ပါရမီ ရှိမှ ရတယ်”

ဟု ပြောသောအခါ တစ်ခါက ကြေးနီကျောင်း ဆရာ တော်ကြီးထံမှ ရွှေရောင်တော်ကျောင်းဆရာတော် ရခဲ့သော ကြေးနီပုရပိုဒ်အကြောင်းကို သတိရကြလေတော့သည်။

“ဒါထက် ဆရာတော်ဆီမှာ ရှိတဲ့ ကြေးနီပုရပိုဒ်လည်း မမြင်ပါလား၊ ဘယ်သူ့ဆီ ပါသွားသလဲ”

ဟု စစ်ဆေးမေးမြန်းသော်လည်း မည်သူမျှ မရကြပေ။ ဦးပဉ္စင်းနှင့် ကျောင်းသားကြီးများကတော့ ဆရာတော်တစ်ပါး တည်း ရှိနေစဉ် ကြေးနီပုရပိုဒ်များကို မကြာခဏ ထုတ်ကြည့်နေ

သည်ကိုတော့ သတိပြုမိကြသည်။

ယခု ထိုပုရပိုဒ်များက ပျောက်ဆုံးနေချေပြီ။

“ဒီကြေးနီပုရပိုဒ်ဟာ ဆရာတော် အပတ်တကုတ် လေ့ လာနေတာဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သာမန်တော့ မဟုတ်တန် ဘူး၊ အဖို့တန်တဲ့ ပညာရပ်တွေ ပါမှာ သေချာတယ်၊ တွေ့အောင် သေသေချာချာ ရှာမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျောင်းအတွင်းအပြင်အနံ့ လိုက်လံရှာ ဖွေကြလေတော့သည်။

ထိုအခါ မောင်ဘိုးအောင်လည်း ၎င်းတို့နှင့်အတူ လိုက် လံ ရှာဖွေရသော်လည်း မတွေ့ရပေ။

တစ်နေ့သ၌ ညအချိန်တွင် အင်းကွက်ဆွဲရန်အတွက် ခေါင်းအုံးကြီးကို ယူလာပြီးနောက် မိမိလက်ထောက်ရာအောက် ၌ ထားလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ခေါင်းအုံးအတွင်းမှ မာကျော သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လက်တံတောင်နှင့် ထောက်ဖိလေ သည်။ ထိုသို့ ထောက်ဖိတော့မှ စိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ ကာ ခေါင်းအုံးကြီးကို ဖြို၍ကြည့်သောအခါ လဲမှိုများအတွင်းမှ ကြေးပုရပိုဒ်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

“ဟာ . . . ကြေးနီပုရပိုဒ်က ဒီမှာပါလား”

ကြေးနီပုရပိုဒ်မှာ အရောင်ပင် ထွက်နေချေပြီ။

“ဒါ ဆရာတော် ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ကြေးပုရပိုဒ်ပဲ၊ ငါနဲ့ထိုက် လို့ ငါရတာပဲ၊ ဦးပဉ္စင်းတွေရော ကျောင်းသားတွေရော ဘယ်သူ့

ကိုမှ အသိပေးလိုမဖြစ်ဘူး၊ အားလုံးက လောဘသားတွေ ဆိုတော့ ငါ့ဆီက အနိုင်ကျင့်ပြီး ယူကြလိမ့်မယ်။

အခုတောင်မှ ဆရာတော်ကြီးအသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဖိန့်အဂ္ဂိရတ် ပစ္စည်းတွေဆိုရင် သူတို့ချည်းပဲ အားလုံးယူတာ၊ လုံကွဲတောင် မကျန်ဘူး။

တကယ်လို့သာ ဒီကြေးပုရပိုဒ် ငါ့ဆီမှာ ရှိမှန်းသိရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ နေကြမှာမဟုတ်ဘူး၊ မုချအပိုင်သိမ်းကြမှာပဲ။ ဒီတော့ ဘယ်သူမှ အသိမပေးဘဲ လျှို့ဝှက်ပြီးထားရမယ်”

ဟု တွေးကာ ကြေးပုရပိုဒ်ကို သို့ဝှက်ထားလေသည်။

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ မောင်ဘိုးအောင်သည် လူသူကင်းရှင်းသည်နှင့် ကြေးပုရပိုဒ်ကို ဖွင့်၍ လေ့လာဖတ်ရှုလေသည်။ ၎င်းမှာ ရှေးကတည်းက အဂ္ဂိရတ်ပညာ အင်း၊ စမမန္တန်များကို အသင့်အတင့် သိကျွမ်းထားသူဖြစ်သဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ကြေးပုရပိုဒ်အတွင်းမှ အကြောင်းအရာများ လုပ်ရပ်များကို လေ့လာရသောအခါ များစွာအကျိုးရှိလေသည်။

သို့ကြောင့် နေ့ရောညပါ လေ့လာကြည့်ရှုလေသည်။ နောက်ပိုင်းရောက်သောအခါ ကျောင်းမှာ မလေ့လာတော့ဘဲ အခြားတစ်နေရာသို့ သွားရောက်လေ့လာလေသည်။

သူ၏ပညာပါရမီ အထုံအဆက်ကြောင့် ပုရပိုဒ်ထဲမှ နည်းနာနိဿယများကို ကောင်းစွာကြည့်ရှုနားလည်နိုင်လေသည်။ အချို့ ၎င်းဉာဏ်နှင့် လိုက်မမှီနိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက်များကို ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးလက္ခဏအား မေးမြန်းလျှောက်ထား

ရာ ဦးလက္ခဏက သိသမျှ ဖြေကြားပေးသည်။

ထိုအခါ စိတ်ထဲမှ သံသယတော့ ရှိသွားသည်။

“ဖိုးအောင် လာမေးတဲ့အချက်တွေဟာ သာမန် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ထွက်ရပ်ပေါက်နိုင်တဲ့အချက်တွေပဲ။

သူများ ကြေးပုရပိုဒ် ရသွားလေရောသလား၊ အင်းလေတကယ်လို့ သူရသွားတယ်ဆိုရင်လည်း သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံ ရတာဆိုတော့ ဝမ်းသာစရာပဲပေါ့”

ဟုသာ တွေးနေလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်သည် ကြေးနီပုရပိုဒ်များ ရပြီးသည့် နောက်ပိုင်း ထိုအထဲမှ ပညာရပ်များကိုသာ လေ့လာပြီး အခြားစာများကို သိပ်မလုပ်တော့ပေ။

မောင်ဘိုးအောင်အနေကတော့ သူ့လေ့ကျင့်နေသော အင်း၊ စမ အစီအရင်များမှာ မုချထွက်ရပ်ပေါက်နိုင်မည့်လမ်းစဉ်များဖြစ်ကြောင်း စိတ်ထဲမှ ယုံကြည်ကာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစား၍ လုပ်လေတော့သည်။

နောက်ပိုင်း အင်း စမများအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားရာတွင် အချို့အကြောင်းအရာများမှာ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ပင် မသိသော အကြောင်းအရာများပင်ဖြစ်နေသောကြောင့် အံ့ဩမိလာသည်။

“ဟဲ့ . . . ဖိုးအောင်၊ မင်း အင်း၊ စမပညာတွေကို ဘယ်က ရသလဲဟဲ့”

“တပည့်တော်လည်း လေ့လာရင်းနဲ့ မသိတာတွေကို ဆရာတော်ကို လာမေးတာပါဘုရား”

ဟုသာ လျှောက်ထားလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်ထံမှာ ကြေးပုရပိုဒ်များ ရှိမည်ကိုတော့ လုံးဝမတွေးမိပေ။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ၎င်းနေထိုင်သော အခန်းတွင်းသို့ သွားရောက်ရှာဖွေကြည့်ရာ ရေးသားထားသော အင်း၊ စမများ၊ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲများ၊ အခြားပစ္စည်းများကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် မောင်ဘိုးအောင်ကို အင်းရှူးရှူးနေသူဟုသာ မှတ်ချက်ချလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကာလအတန်ကြာသောအခါ မောင်ဘိုးအောင်မှာ အင်း၊ စမ အတတ်ပညာကို အတော်အသင့် တတ်မြောက်သောအဆင့်သို့ ရောက်လေတော့သည်။

“အင်း... ငါလည်း ကြေးနီပုရပိုဒ်ထဲက အင်း၊ စမ ပညာတွေကို ရသင့်သလောက် အတော်ကလေး ရခဲ့ပြီ၊ ငါ လေ့လာခဲ့တဲ့ ပညာတွေ နည်းမှန်မမှန်၊ အစွမ်းထက်မထက်ကို စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ လိုတယ်၊ ဒီတော့ စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်”

ဟု စိတ်ကူးကာ သိမ်ဝင်သပိတ်ကွဲတစ်ချပ်ပေါ်မှာ အင်း၊ စမများ ရေးသွင်းပြီးနောက် မိမိနှုမဖြစ်သူ မမယ်ပွင့် နေ အိမ်သို့ သွားကာ ထိုအင်းချပ်ကို မီးဖိုအောက်မှာ ထားခဲ့လေသည်။

ထိုအင်းစမပေါ်မှာ မမယ်ပွင့်၏မွေးနေ့မွှေးနံ့များကို

သည်း ရေးသွင်းထားလေသည်။

ထိုနေ့က နှုမဖြစ်သူ မမယ်ပွင့် ထမင်းဟင်းချက်ရန် မီးဖိုထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း သတိမေ့ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

အော်သံကြားသဖြင့် အိမ်နီးချင်းများ ရောက်လာကြပြီး တတ်နိုင်သမျှကုသပေးကြသော်လည်း သတိပြန်မရပေ။ နောက်ဆုံး ရွာမှ ဆေးဆရာ သွားခေါ်ပြီး ကုသသော်လည်း အခြေအနေ မထူးတော့ပေ။

နောက်ဆုံး အခြေအနေ မလှတော့သဖြင့် ဆွေမျိုးများ ကို အကြောင်းကြားရာ မောင်ဘိုးအောင်ဆီသို့လည်း ရောက်လာကြသည်။

“မင်းနှုမ မမယ်ပွင့်တစ်ယောက်တော့ မီးဖိုထဲမှာ လဲကျသွားတာ သတိပြန်မလည်တော့ဘူး၊ ဆေးဆရာ ခေါ်ကုတာ တောင် မရတော့ဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်ဘိုးအောင် လိုက်သွားသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ၎င်းမြှုပ်ထားသော အင်းကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး အများရှေ့မှာပင် သတိမေ့နေသော နှုမဖြစ်သူကို အင်းချပ် စိမ်းထားသောရေနှင့် တောက်ပေးလိုက်ရာ ချက်ချင်းသတိပြန်ရလာတော့သည်။

ထိုအခါမှ နံဘေးမှ ကြည့်နေသော ရွာသူရွာသားများနှင့် ဆွေမျိုးသားချင်းများမှာ များစွာအံ့ဩကြရလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှမပြော

တော့ဘဲ ကျောင်းသို့ ပြန်သွားတော့သည်။

ထိုအခါ နောက်မှာ ကျန်နေသူများမှာ အမျိုးမျိုး ပြောဆို နေရင်း ကျန်ခဲ့ကြလေသည်။

“ဟဲ့... ငအောင်ကို အရူးအရူးနဲ့ ပြောနေကြတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အရူးက တစ်မူးသာသွားပါရောလား၊ ဆရာကုလို့ တောင် သတိမရတဲ့ မယ်ပွင့်ကို ငအောင်က ရေမန်းလေး တစ် ချက် တိုက်ရုံနဲ့ ချက်ချင်းသက်သာသွားပါလား။”

“အများက သူ့ကို အရူးလို့ ထင်နေပေမယ့် သူက တကယ်မှ မရူးတာ၊ နောက်ပြီး ကျောင်းမှာ အမြဲနေပြီး ဥပုသ် စောင့်၊ အင်္ဂါရက်ထိုး၊ အင်းချ လုပ်နေမှတော့ စွမ်းချင်လည်း စွမ်းနေမှာပေါ့။”

“ဟဲ့... တလောက ဆရာတော်ဦးလက္ခဏာ ကြွလာ တော့ ပြောသွားဖူးတယ်၊ ငအောင်က အရင်နဲ့ မတူတော့ဘူးတဲ့၊ အချိန်ရှိသမျှ အင်းစမတွေပဲ လုပ်နေတော့တာတဲ့၊ နောက်ပြီး ပြောတဲ့အကြောင်းတွေကလည်း ဆရာတော်တောင် မသိတဲ့ အကြောင်းတွေ ပါတယ်လို့ ပြောသွားတယ်။

နောက်ပြီး ပြောသွားတာ ရှိသေးတယ်၊ ရွှေရောင်ဆရာ တော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူတော့ ဆရာတော်ကြီးဆီမှာ ရှိတဲ့ ကြေး ပုရပိုင်ဆိုလား ပျောက်သွားတယ်တဲ့။

ငအောင်များ အဲဒီကြေးပုရပိုင် ရလိုက်သလား မသိဘူး လို့ ဆရာတော်က ပြောသွားတယ်ဟဲ့”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် နင်တို့တတွေ

ငအောင်ကို ကိုယ့်ရွာသားဆိုပြီး အထင်မသေးကြနဲ့၊ အရင်ကလို့ လည်း အရူးလို ပေါ့ပေါ့တန်တန် မပြောကြနဲ့တော့”

ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုနေကြလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်ကတော့ ၎င်းရရှိထားသော အင်းစမ ပညာများမှာ လွန်စွာအစွမ်းထက်ကြောင်း သိရပြီးနောက်တွင် ရှေးကထက် ပိုမိုကြိုးစားကာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် မြင့်အောင် ကြိုးစားလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် အတန်အသင့် ခရီးပေါက်သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၄)

ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ကို စေ့တတ်နိုင်ခြင်း

မောင်ဘိုးအောင်သည် ၎င်းလေ့လာနေသော အင်းစမ
ပညာများ အစွမ်းထက်ကြောင်း သိရသောအခါ ရှေးကထက်
ပို၍ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အခြားသူများကလည်း မရိပ်မိကြပေ၊
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်. . .

ကျောင်းတွင် မောင်ဘိုးအောင်ကို အရူးဟု သတ်မှတ်
ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“အလကားပါကွာ... တစ်ခါတစ်လေ ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုးသလိုမျိုး ဖြစ်သွားလို့ပါ။ ရောဂါပျောက်မယ့်အချိန်နဲ့ ရေမန်းတိုက်တဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်သွားလို့ ပျောက်သွားတာပါ”

ဟု ဆိုရင်း ကျောင်းသားများက ပြောဆိုကြသည်။ အခြားရွာသားများကလည်း နေမကောင်းဖြစ်သည့်အခါ မောင်ဘိုးအောင်ထံ လာရောက်ကာ ဆေးတောင်းကြသည်။

အချို့ကလည်း ရောဂါကြီး၍ ဆရာကု၍ မနိုင်သော အခါ ရေနစ်သူ ကောက်ရိုးတမျှင် ဆွဲသကဲ့သို့ မောင်ဘိုးအောင်ထံ ရောက်လာပြီး အကူအညီတောင်းလေ့ရှိသည်။

“ကျွန်တော်က ဆေးဆရာလည်းမဟုတ်၊ ဆေးလည်း မကုတတ်ပါဘူးဗျာ၊ ရောဂါဖြစ်ရင် ဆေးဆရာသာ ခေါ်ကုကြပါ”

ဟု ပြန်လွှတ်လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ဆရာတော်ဦးလက္ခဏ သတင်းကြားသောအခါ ခေါ်ပြီးသတိပေးသည်။

“ဟဲ့... ဖိုးအောင် မင်းဆေးကုပေးနေတယ်လို့ ငါ သတင်းကြားတယ်၊ ဆေးကုတယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စ မှတ်လို့ လား၊ အခန့်မသင့်ရင် အသက်သေတတ်တယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား၊ မင်းက ဆေးပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ သင်ဖူးကြားဖူးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လူမပြောနဲ့... ကျောင်းမှာ နေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့ ခွေးကိုတောင် နေကောင်းအောင် ကုပေးတတ်လို့လား”

ဟု ပြောလေသည်။

“ခွေးနေကောင်းသွားအောင် ကုတာ လွယ်ပါတယ်

ဘုရား”

“ပြောရင်းနဲ့ ဇွတ်တိုးလာတယ်၊ ကိုင်း.. ဒါဖြင့် ကျောင်းအောက်မှာ သေတော့မယ့် ခွေးတစ်ကောင်ရှိတယ်၊ ပြန်ကောင်းလာအောင် သွားကုစမ်း၊ မဟုတ်ရင်တော့ မင်း ကြိမ်လုံးစာ မိပြီ မှတ်ပေတော့”

ဟု ဒေါသသံဖြင့် ပြောရာ မောင်ဘိုးအောင်လည်း ကျောင်းပေါ်မှ ထန်းညက်ခဲတစ်ခဲကို ယူ၍ ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

ဆရာတော်က မောင်ဘိုးအောင်အခြေအနေကို သိလိုသဖြင့် ကျောင်းအပေါ်မှ ပြတင်းပေါက်မှ မသိမသာ လှမ်းကြည့်နေလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်သည် ကျောင်းအောက်သို့ ရောက်သောအခါ ကျောင်းအောက်မှာ လဲနေသောခွေးရှိရာသို့ သွားကာ ယူလာသော ထန်းလျက်ခဲကို ကျွေးသောအခါ ခွေးက ထစားလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်က ခွေး၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် သပ်ပြီး...

“ကဲ... ထတော့... ထတော့”

ဟု ပြောပြီး အပြင်သို့ ထွက်လာရာ ရက်အတန်ကြာအောင် မထနိုင်သောခွေးမှာ အမြီးနဲ့လျက် မောင်ဘိုးအောင်အနောက်မှ ထလိုက်လာလေတော့သည်။

ထိုအခါ ပြတင်းပေါက်မှ အခြေအနေကြည့်နေသော

ဆရာတော်က မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်း... ဖိုးအောင်ဟာ အရင်ဖိုးအောင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ခုခု ထူးခြားသွားတာတော့ သေချာပြီ”

ဟု တွေးကာ ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျောင်းမှာ ရှိသော ကျောင်းသားကိုရင်များကတော့ ထိုအကြောင်းကို သတိမပြုမိကြဘဲ ခါတိုင်းလိုပင် ဘာသိဘာသာ နေကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာတော် ကျောင်းမှာ မရှိခိုက် ကျောင်းသားကြီးများက မောင်ဘိုးအောင်ကို နှစ်ယောက်သုံးယောက် ဝိုင်းစကြလေသည်။

“ငအောင် အရူး... ငအောင် အရူး”

“ငအောင် အဂ္ဂိရတ်အရူး၊ အင်းရူးဟေ့”

ထိုအခါ မောင်ဘိုးအောင်က...

“မင်းတို့က ငါ့ကို အရူးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ငါပေးတဲ့ ကြက်တစ်ကောင်ကို မင်းတို့ သေအောင်သတ်နိုင်ကြပါ့မလား”

ဟု မေးသည်။

“ကြက်သတ်တာများ ဘာခတ်တာမှတ်လို့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းက ကိုင်ပြီး ရိုက်သတ်ရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့တောင် သေသွားဦးမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့နဲ့ငါနဲ့ အလောင်းအစား လုပ်ကြမလား”

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“ကြက်ကို သေအောင်သတ်နိုင်ရင် ငါ့ရှုံးတယ်၊ မသေရင် မင်းတို့ ရှုံးမယ်၊ မင်းတို့ ရှုံးရင် ငါ့ကို နောက်ထပ် အရူးလို့ မခေါ်ကြနဲ့တော့၊ တကယ်လို့ ငါ့ရှုံးရင် မင်းတို့ ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ကြ”

“ဒါများ ဘာခက်တာမှတ်လို့၊ မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ငါတို့ လက်ခံတယ်”

ဟု အလောင်းကစားကို သဘောတူကြလေသည်။

ထိုအခါ ကျောင်းမှာ ရှိသော ကိုရင်ကျောင်းသားတွေလည်း စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် လာရောက်ကြည့်ကြလေသည်။

“တကယ်လို့ ကြက်သတ်တာကို ဆရာတော် သိသွားရင်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အရိုက်ခံကြရလိမ့်မယ်နော်”

ဟု ကိုရင်ကြီးတစ်ပါးက သတိပေးသည်။

ထိုအခါ မောင်ဘိုးအောင်က...

“တကယ်လို့ ကြက်သေသွားလို့ ဆရာတော် ရိုက်ရင် ဘပည့်တော် ခံပါ့မယ်ဘုရား”

ဟု ဝန်ခံသည်။

ထို့နောက် မောင်ဘိုးအောင်က ကျောင်းဝန်းအတွင်းမှ ကြက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းကာ ၎င်းစီရင်ထားသောဆေးများနှင့် ကြက်ကို သုတ်ပြီး ကျောင်းသားကို ပေးလိုက်လေသည်။

“ရော... သေအောင်သတ်ပေတော့”

ဟု ပြောသည်နှင့် ကျောင်းသားကြီးများလည်း ကြက်ကို သူပြီး ခြေနှစ်ချောင်းမှ ကိုင်ကာ ရိုက်သတ်သည်။

ကြက်က 'ကတော်. . ကတော်' နှင့်သာ အော်နေသော်လည်း မသေပေ။

တစ်ယောက်မောသောအခါ နောက်တစ်ယောက်က ယူပြီး လည်ပင်းလိမ်သတ်ပြန်သည်။

ကြက်က အော်ရုံသာ အော်နေပြီး အသက်မသေပေ။ နောက်ဆုံး ဒေါသဖြစ်လာကြသဖြင့် ဓါးဖြင့် ယူပြီး ခုတ်သတ်သည့်တိုင် ဘယ်လိုမှ မရတော့မှ လက်လျှော့လိုက်ကြတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ. . . လက်လျှော့ကြပြီလား”

“လက်လျှော့ပါပြီကွာ. . . နောက်ကိုလည်း မင်းကို ဘယ်တော့မှ အရူးလို့ မခေါ်တော့ပါဘူး”

ဟု ကတိပေးကြရလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်က ကြက်ကို လက်ဖြင့် သပ်ကာ ပြန်လွှတ်လိုက်သောအခါ 'အောက်အီးအီးအွတ်' ဟု တွန်ကာ ပုံထွက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ကိုရင်ကြီးများက ဆရာတော် ပြန်လာသောအခါ လျှောက်ထားကြသည်။

ထိုအခါ ဆရာတော်က. . .

“မင်းတို့ ဖိုးအောင်ကို သာမညလို့ မထင်ကြနဲ့တော့” ဟုသာ အမိန့်ရှိလေတော့သည်။

နောက်ပိုင်း ရောက်လာသောအခါ ကျောင်းသားကြီးများရော ကိုရင်များပါ မောင်ဘိုးအောင်ကို မစရဲ မနောက်ရဲကြ

တော့ပေ။

ထိုကဲ့သို့ပင် ကျောင်းမှ ကျောင်းသားများက မောင်ဘိုးအောင်ကို အရူးလို့ ထင်နေကြသလို ရွာထဲမှာ ရှိသော လူအတော်များများကလည်း အကောင်းမထင်ကြပေ။

ထိုအထဲတွင် ကြက်ဆူတော့ရွာမှာ ဦးပန်းခတို့မိသားစုလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

ဦးပန်းခသည် ငွေကြေးချမ်းသာသူဖြစ်သဖြင့် လူတစ်ဖက်သားဆိုလျှင် အထင်အမြင်သေးလေ့ရှိကြသည်။

မောင်ဘိုးအောင်ကို တွေ့လျှင်လည်း အရူးတစ်ယောက်လို့သာ သတ်မှတ်ပြီး အဖက်လုပ်လေ့မရှိပေ။

တစ်နေ့တော့ ဦးပန်းခတစ်ယောက် ပယောဂ စွဲကပ်ပြီး ရောဂါအသည်းအသန်ဖြစ်လေတော့သည်။

ပယောဂကြောင့် ဖြစ်သောကြောင့် ရွာထဲမှာ ရှိသော ဆေးဆရာလည်း မတတ်သာအောင်ရှိလေသည်။

တစ်နေ့တခြား ရောဂါသည်းလာသောအခါ အချို့က တောင်တွင်းကြီး ခေါ်သွားပြီး ကုရန် အကြံပေးသည်။

အချို့ကလည်း ရွှေရောင်တော်ကျောင်း ဆရာတော်ကို သာရောက် လျှောက်ထားကြလေသည်။

“ကျုပ်တော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဖိုးအောင်ကို ခေါ်ပြီး ပြကြည့်ကြပါလား”

“ဖိုးအောင်က အရူးတစ်ယောက်ပဲ၊ ဆေးကုတတ်လို့လား ဘုရား”

“အရူးလည်း တစ်မူးသာတဲ့အခါ ရှိတယ်၊ ဖိုးအောင်က အရင်ဖိုးအောင် မဟုတ်တော့ဘူး”

ဟု ပြောသဖြင့် မတတ်သာသောကြောင့် ဘိုးအောင် ရှိရာ သွားပြီးအကူအညီတောင်းကြရသည်။

“အရူးဆိုတာ ဆေးမကုတတ်ဘူးဗျ”

“တဆိတ်လောက် လိုက်ကြည့်ပေးပါ ဖိုးအောင်ရယ်၊ ရောဂါသည်းပြီး လက်လွတ်ရမယ့်အခြေအနေ ရောက်နေလို့ပါ” ဟု တောင်းပန်ကြသည်။

“ပြန်နှင့်ကြ... ကျုပ်လာခဲ့မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် လာခေါ်သူများလည်း ပြန်သွားကြလေ သည်။ ရွာထဲမှာ ရှိသူများကတော့ အရူးဟု သတ်မှတ်ထားကြ သော မောင်ဘိုးအောင် ဆေးကုလာမည်ဟု သတင်းကြားသဖြင့် စိတ်ဝင်စားသဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်၏ညီအစ်ကိုမောင်နှမများကတော့ မောင်ဘိုးအောင်မှာ ဘာပညာမှ မတတ်မှန်း သိကြသောကြောင့် စိုးရိမ်နေကြလေသည်။

နေ့လည်ဘက်တွင် မောင်ဘိုးအောင် ရောက်လာပြီး စီရင်ထားသော အင်းတစ်ချပ်ကို ပြာချ၍ ရေနှင့် တိုက်လိုက်ရာ ဦးပန်းခမှာ တံစ်ခဏချင်းမှာပင် ပြန်လည်သက်သာသွားလေ တော့သည်။

ထိုအခါမှပင် အားလုံး သက်ပြင်းချနိုင်ကြလေတော့ သည်။

နောက်ပိုင်းရောက်လာသောအခါ ရွာထဲမှာ သာမန် ရောဂါဖြစ်လျှင်ပင် မောင်ဘိုးအောင်ကို လာခေါ်နေကြရာ မိမိ အလုပ်ကို ကောင်းစွာမလုပ်ရသောကြောင့် လူသူမသိနိုင်သော နေရာသို့ သွားရောက်ကာ လျှို့ဝှက်စွာဖြင့် အလုပ်လုပ်ရလေ တော့သည်။

တစ်နေ့တော့ ဆရာတော်က မောင်ဘိုးအောင်ကို မေး သည်။

“ဟဲ့... ဖိုးအောင် ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း၊ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ကြေးနီပုရပိုဒ်ကို မင်းရလိုက်တယ် မဟုတ် လား”

ထိုအခါ မောင်ဘိုးအောင်က ဟုတ်မှန်ကြောင်း ဝန်ခံ လေသည်။

“အေးလေ... မင်းနဲ့ထိုက်လို့ မင်းရတာပဲ” ဟုသာ မှတ်ချက်ချပြီး နောက်ထပ်ဘာမှမပြောတော့ ပေ။

မောင်ဘိုးအောင်ကတော့ လျှို့ဝှက်သောနေရာသို့ သွား ကာ ကြေးပုရပိုဒ်ထဲမှာ ပါသော အင်းစမ ပညာများကို တစ်ဆင့် ပြီးတစ်ဆင့် တိုးကာ လေ့ကျင့်လေရာ အတော်အတန် ခရီး ပေါက်သောအဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့လေတော့သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဆရာတော်ဦးလက္ခဏာနှင့်ကျောင်း ရှိ သံဃာတော်များ ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူး ထွက်ရန် စီမံကြရာ ကျောင်းစောင့်အဖြစ် ရွာထဲမှ ဦးလုံးဆိုသူနှင့် မောင်ဘိုးအောင်

ကို ကျောင်းစောင့်အဖြစ် ထားခဲ့လေသည်။

ဆရာတော်တို့ ဘုရားဖူး ကြွသွားသောညဘက်တွင် မောင်ဘိုးအောင်သည် မိမိ၏အင်းစမ ပညာစွမ်းများကို အသုံးပြု ရန် စိတ်ကူးပေါ်သဖြင့် ရုပ်ကို ထား၍ နာမ်ခွာသောလုပ်ရပ်ကို စမ်းသပ်ကြည့်လေသည်။

နာမ်ခွာသောအကျင့်မှာ ကိုယ်တွင်းမှ ဝိညာဉ်ကို အခြား နေရာသို့ စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

၎င်းကို ကိုယ်ပွားဝိညာဉ် စေလွှတ်ခြင်းဟု ခေါ်လေ သည်။

ကိုယ်တွင်းမှ ဝိညာဉ်ခွာသွားသောအခါ ငွေကြီးမျှင်က လေးဖြင့် ဆက်သွယ်ထားလေသည်။

ဝိညာဉ်သည် အခြားဘယ်နေရာသို့ပင်ရောက်ရောက် နောက်မှ ငွေကြီးမျှင်ကလေးက ပါနေမြဲဖြစ်၏။

အကယ်၍ ထိုငွေကြီးမျှင်ကလေး ပြတ်တောက်သွားပါ က ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ပြန်လည်မဝင်နိုင်တော့သဖြင့် သေဆုံး သွားလေတော့သည်။

လူသည် အိပ်ပျော်နေစဉ်သော်လည်းကောင်း၊ သို့ မဟုတ် သတိမေ့မြောနေစဉ်မှာသော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ပွား ဝိညာဉ်က နေရာအနှံ့သို့ ရောက်နေတတ်ကြလေသည်။

ကိုယ်တွင်းသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုး လာသောအခါ မြင်တွေ့ခဲ့ရသောအကြောင်းအရာများကို အိပ် မက်သဖွယ် ပြန်လည်သတိရလေသည်။

ယခု မောင်ဘိုးအောင်ကတော့ အင်း၊ စမပညာများနှင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်မှ ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ကို ခွာထုတ်နိုင်ခဲ့လေပြီ။ သူ သည် ကိုယ်ပွားဝိညာဉ်ဘဝနှင့် ဘုရားဖူး သွားသော ဆရာတော် များနောက်သို့ လိုက်သွားလေသည်။

ဦးစွာ ရွှေစက်တော်သို့ ရောက်သောအခါ အများဖူးနိုင် ရန် စီမံထားသော ခြေရာတော်များအပြင် လျှို့ဝှက်သောနေရာ များ၌ ရှိသည့် မြတ်စွာဘုရား၏ခြေရာတော်အစစ်များကိုပါ ဖူး တွေ့ရသည်။

သို့သော် လွယ်လင့်တကူ ဖူးတွေ့ရခြင်းတော့ မဟုတ် ပေ။ စောင့်ရှောက်နေသော နတ်ဒေဝတာတို့၏ခွင့်ပြုမှသာ ဖူး တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

ခြေရာတော်များကို ဖူးပြီးသောအခါ ဆရာတော် ဦး လက္ခဏာနှင့် ဘုန်းကြီးများ ဘယ်နေရာမှာ တည်းသည်၊ ဘာ ပြောနေကြသည်ကို သေချာစွာ မှတ်သားထားပြီး ပြန်လာခဲ့ သည်။ နောက်တစ်ရက်မှာလည်း လိုက်သွားပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးရက်မြောက်သောနေ့မှာ ဆရာတော်နှင့် ဘုန်းကြီးများ ပြန်ရောက်လာကြသည်။

မောင်ဘိုးအောင်သည် ညအချိန်မှာသာ ကိုယ်ပွား ဝိညာဉ်က လိုက်သွားသော်လည်း နေ့အချိန်မှာတော့ ကျောင်း၌ ပြုရန်ရှိသည့် တံမြက်လှည်းခြင်း၊ ရေခပ်ခြင်း၊ ထင်းခွဲခြင်း စသည် တို့ကို ဝတ္တရားမပျက် ဆောင်ရွက်နေရာ ၎င်းနှင့်အတူ ကျောင်း စောင့် တာဝန်ကျသော ဦးလုံးကလည်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဆရာတော် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကျောင်း၌ သန့်ရှင်းနေပုံများကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် များစွာချီးမွမ်းလေသည်။

“ငါတို့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ခြေရာတော်တွေ ဖူးခဲ့ရတယ်။ ဖိုးအောင်နဲ့ဦးလုံးတို့လည်း ကျောင်းမှာ နေရတယ်ဆိုပေမယ့် ငါတို့ရဲ့ပါရမီ ဖြည့်ပေးကြတာဆိုတော့ ငါတို့ ရခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အမျှအတမ်း ပေးပါတယ်ကွယ်... အမျှယူကြပါ”

ဟု မိန့်သောအခါ မောင်ဘိုးအောင်က လျှောက်ထားလေသည်။

“တပည့်တော်ကိုတော့ အမျှဝေဖို့ မလိုပါဘူး ဘုရား၊ ဦးလုံးနဲ့ အခြားဒကာဒကာမတွေကိုသာ အမျှဝေပေးပါ”

“ဘာကြောင့်လဲဟဲ့”

“တပည့်တော်က ဆရာတော်တို့နောက်က လိုက်ခဲ့ပြီးတော့ ခြေရာတော်ကို ဖူးခဲ့ရပါပြီ”

“မင်းက ငါတို့နောက်က လိုက်လာတယ်ဆိုတော့... ကိုင်း... ငါတို့ ဘယ်နေရာမှာ တည်းတယ်၊ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးရာ ပထမညက ဘယ်နေရာမှာ တည်းပြီး ဘာတွေ လုပ်ကြသည်။ ဒုတိယည ရောက်တော့ ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ရှိသည်၊ တတိယညမှာ ဘယ်လိုစကားမျိုးတွေ ပြောကြသည်ကို ပါ အားလုံးပြန်ပြောနိုင်လေသည်။

“တတိယညမှာ ခန်းနေဦးပွင်းကတောင် ပြောပါသေးတယ်ဘုရား၊ ကျောင်းမှာ အစောင့်ထားတဲ့ မောင်ဘိုးအောင်က

တော့ ကျောင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့အင်းကိစ္စတွေပဲ လုပ်နေမယ် ဆင်ပါရဲ့လို့ ပြောပါသေးတယ်”

ဟု ပြောရာ ဆရာတော်နှင့် ဦးပွင်းများမှာ ယုံရအခက် ခယုံရအခက်နှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကြလေသည်။

ဆရာတော်ကတော့ မောင်ဘိုးအောင်အကြောင်းကို ဘဝန်းတစ် သိထားသဖြင့် ဘာမှမပြောတော့သော်လည်း ဦးပွင်းများက မကျေမနပ်သဖြင့် ကျောင်းစောင့် ထားခဲ့သော ဦးလုံးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် မေးကြည့်ကြသည်။

“ဦးလုံး... ဖိုးအောင် ဘယ်သွားတာ တွေ့မိသေးလဲ”

“ဘယ်မှမသွားပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော်နဲ့ ကျောင်းရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်နေတာပါပဲ။ အဲ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ တစ်ည တပည့်တော် အပေါ်အပါး ထသွားနေတုန်း ကျောင်းဝန်းထဲကို ဖြူဖြူသဏ္ဍာန် ဝင်လာတာ မြင်လို့ ကြည့်လိုက်တော့ ဖိုးအောင်နဲ့တော့ တူသလိုလို့ပဲဘုရား”

“နောက်တော့ ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“သူအိပ်တဲ့အခန်းထဲ ဝင်သွားတာပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ နောက်တော့ ဘာမှမတွေ့ရတော့ဘူးဘုရား”

ဟု ပြောပြရာ ဦးပွင်းများလည်း အံ့ဩသောအမူအရာ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်း(၅)

ပဠမိဦးအောင်နှင့် ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် အဓိဋ္ဌာန်

ထိုအကြောင်းများကို သိရပြီးနောက်တွင် ဆရာတော်
ဦးလက္ခဏက မောင်ဘိုးအောင်ထံမှာ ပျောက်ဆုံးနေသောကြေး
နီ ပုရပိုဒ် ရှိရမည်ဟု အတပ်သိလိုက်လေသည်။

သို့သော်လည်း ဆရာတော်ကြီးထံမှ ကြေးနီပုရပိုဒ်မှာ
မောင်ဘိုးအောင်ထံသို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်သွားသည်ကို
တော့ မသိပေ။

သို့သော် တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားကြည့်သောအခါမှ

မောင်ဘိုးအောင် လာမေးသောအကြောင်းအရာများမှာ သာမန် လူတို့ မသိနိုင်သောအကြောင်းအရာများဖြစ်သည်ကို ပြန်လည် သတိရမိတော့သည်။

“အင်း... အခုမှ သတိရတော့တယ်၊ သူ ငါ့ကို လာ မေးနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက သာမန်အကြောင်းအရာ တွေမှ မဟုတ်တာ၊ တန်တော့ သူ ကြေးနီပုရပိုဒ် ရထားခဲ့တယ် ဆိုတာ သေချာပြီ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုရတာလဲ၊

ဆရာကြီး ပျံလွန်တော်မမူခင်ကများ သူ့ကို ပေးထားခဲ့ လေရောသလား”

ဟု ဇဝေဇဝါ တွေးကြည့်နေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ မောင်ဘိုးအောင် လုပ်သမျှကို မသိမသာ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်လေသည်။

ကျောင်းသားကြီးများနှင့် ဦးပဉ္စင်းများကိုလည်း မောင် ဘိုးအောင် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်ရန် တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာထားလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို သိသောအခါ မောင်ဘိုးအောင်က ကျောင်းမှာ မလုပ်တော့ဘဲ လူသူဝေးသောနေရာများတွင် သွား ရောက် လုပ်ကိုင်လေသည်။

ဘုရားဟောင်းများ၊ ဂူများအတွင်း သွားရောက်၍ လျှို့ ဝှက်စွာ လုပ်ကိုင်လေသည်။

ကျောင်းသားကြီးများကလည်း ဆရာတော်က မှာထား

သဖြင့် နောက်မှ မသိမသာ လိုက်၍ ကြည့်ရှုကြလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ဘိုးအောင်တစ်ယောက် ဘုရား ကြားသို့ ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နောက်မှ တိတ်တဆိတ် ထိုက်ကြည့်ကြရာ ထိုနေရာသို့ ရောက်သောအခါ မောင်ဘိုး အောင်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

ဇဝေဇဝါဖြင့် လိုက်ကြည့်ကြသောအခါမှာလည်း အစ အနမျှပင် မတွေ့ကြရပေ။

ဘုရား ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ရှင်းလင်းနေသော ကြောင့် အကယ်၍ မောင်ဘိုးအောင် တစ်နေရာသို့ ထွက်သွား လျှင်လည်း တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေသောကြောင့် အံ့ဩနေကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျောင်းသားများမှာ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် မှာ ထိုင်နေကြစဉ် အခြားတစ်နေရာမှ မောင်ဘိုးအောင် အသံ လိုလို ကြားရသဖြင့် သွားကြည့်သောအခါ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ ပေ။

ထိုနေရာမှာ မတွေ့သဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာနေကြစဉ် အခြားတစ်နေရာမှ အသံကြားရပြန်သည်။

ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့ရ ပေ။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့လုံး ချာချာလည်နေကြရာ ညနေစောင်းမှ ဘုရားအနောက်ဘက်မှ မောင်ဘိုးအောင် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩကြရလေသည်။

“မောင်ဖိုးအောင် မင်းက ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ”
 “ဒီအနောက်က ထွက်လာတာပါ”
 “ငါတို့ ရှာနေတာ မတွေ့ပါလား”
 “မင်းတို့က ငါရှိတဲ့နေရာမှ မရှာကြဘဲ... ဘယ်တွေ့

ပါမလဲ”

ဟုသာ ပြန်ပြောလေသည်။

ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျောင်းသားကြီးများက ထိုအကြောင်းများကို ဆရာတော်အား ပြန်လျှောက်ကြလေသည်။ ထိုအခါ ဆရာတော်စိတ်ထဲတွင် တွေးလိုက်မိသည်။

“အင်း... ဖိုးအောင်ဟာ သာမန်အဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်ပျောက်နိုင်တဲ့အဆင့်ကိုတောင် ရောက်သွားပါပကောလား”

ဟု တွေးမိကာ နောက်နောင် မောင်ဘိုးအောင်နောက်သို့ လိုက်မကြည့်ခိုင်းတော့ပေ။

တစ်နေ့တော့ ဆရာတော်က မောင်ဘိုးအောင်ကို ခေါ်မေးလေသည်။

“ဖိုးအောင်... မင်းလည်း ငါ့တပည့်အရင်းပဲ၊ ဒီတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောပါ။ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကြေးနီပုရပိုဒ်ကို မင်းရလိုက်တယ်မဟုတ်လား”

ထိုသို့မေးသောအခါ မောင်ဘိုးအောင်မှာ သီလခံယူထားသဖြင့် အမှန်အတိုင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

“မှန်ပါတယ် ဘုရား”

“ဒါဖြင့် အဲဒီကြေးနီပုရပိုဒ်ကို ငါ့ကို ပေးပါ”

“အခုတော့ဖြင့် တပည့်တော် ကိစ္စမပြီးသေးတဲ့အတွက် မလှူနိုင်သေးပါဘုရား၊ တပည့်တော် ကိစ္စပြီးမြောက်တဲ့အခါ လှူပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။

ဆရာတော်လည်း ထိုကိစ္စမျိုးမှာ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ လုပ်၍မရမှန်း သိသောအခါ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပေ။

မောင်ဘိုးအောင်လည်း ကြေးပုရပိုဒ်အတွင်းမှ နည်းအတိုင်း တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်တက်ရာ သိဒ္ဓိပေါက်သောအဆင့်သို့ ရောက်ရှိလေတော့သည်။

နောက်ဆုံး ကြေးနီပုရပိုဒ်ထဲမှာ အခြားထူးဆန်းသော နည်းတစ်မျိုးကို တွေ့ရပြန်သည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

ရှေးအခါကတည်းကပင် ရွှေရောင်တော်ဘုရား ထီးတော်အကြား၌ အမြူတေရှိသော ကြောင်နက်တစ်ကောင် ရှိကြောင်း အများသိကြလေသည်။

အချို့လည်း ထိုကြောင်နက်ကို ရရန် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် ကြိုးစားကြပါသော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။

(အချို့ကတော့ အမြူတေရှိသည့် ကြောင်နက်သည် ကြေးနီပုရပိုဒ်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟု ပြောသည်။)

မောင်ဘိုးအောင်သည် ကြေးနီကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံ၌ နေစဉ်က အမြူတေ ပါသောကြောင်နက်ကို တစ်ကြိမ်မြင်ဖူး

ရာ အခု ရွှေရောင်တော်စေတီ ထီးတော်အကြား၌ နေသော
ကြောင်နက်ကို ဖမ်းရန် စိတ်ကူးပေါ်လေတော့သည်။

သို့ကြောင့် ကြေးနီပုရပိုဒ်ထဲမှာ ပါသောနည်းအတိုင်း
ဖမ်းရာ ကြောင်နက်ကို မိပြီး အမြဲတေကို ရရှိလေတော့သည်။

ထိုအမြဲတေကို ရရှိပြီးနောက်တွင် ကြေးနီပုရပိုဒ်ပါ
အညွန့်များနှင့် ကြောင်နက်အမြဲတေကို စီရင်ရာ နောက်ဆုံး
သိဒ္ဓိပေါက်သောအဆင့်သို့ ရောက်လေတော့သည်။

ထိုသို့ရောက်သော်လည်း မည်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ
လျှို့ဝှက်ထားလေသည်။

သို့သော်လည်း ကျောင်းမှာ မနေတော့ဘဲ ရွှေရောင်
တော် ဘုရား၏လိုဏ်မုခ်အပေါက်ထဲမှာသာ နေလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အာစ်ကိုအစ်မများ ရောက်လာပြီး အိမ်သို့
လိုက်နေရန် လာခေါ်သော်လည်း မလိုက်ပေ။

အချို့ကလည်း သိဒ္ဓိပေါက်မှန်း မရိပ်မိကြဘဲ အရူးတစ်
ယောက်ဟုသာ စွပ်စွဲကြလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ပြည်မြို့သို့ သွားရောက်နေထိုင်
လေသည်။

ပြည်မြို့သို့ ရောက်လျှင် ဖိုးဦးတောင်ဘက်သို့ ကူးကာ
ဘုရားဖူးလေသည်။

ပြည်မြို့၌ မကြာခဏ တွေ့နေကြသောကြောင့် အချို့
ကလည်း မောင်ဘိုးအောင်ကို ပြည်မြို့သားဟုပင် ထင်ကြလေ
သည်။

၎င်းသည် ရွှေဆံတော်ဘုရားရှိရာ သုဒဿနတောင်သို့
ရောက်လျှင် ရာဟုထောင့်မူရာပင်စည်ကြီးဆွဲရပ်ရှိ ဂူအတွင်း၌
အနေများလေသည်။

၎င်းသည် ပြည်သို့ ရောက်သည်နှင့် လေးထပ်ပြင်အရှေ့
တောအတွင်း လှည့်လည်နေထိုင်ခြင်း၊

ရံဖန်ရံခါ ပုပ္ပါးတောင်သို့ သွားခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံလည်း
ဧရာဝတီမြစ်ကို ကူးပြီး ဖိုးဦးတောင်ပေါ်သို့ သွားလေ့ရှိလေ
သည်။

ထိုသို့ ပြည်မြို့သို့ အရောက်များသောကြောင့် ပြည်မြို့
ဝန်ကပင် ၎င်းသတင်းကို ကြားသိလေသည်။

လူအတော်များများကတော့ မောင်ဘိုးအောင်ကို သိဒ္ဓိ
ပေါက်မှန်း မသိကြပေ။

၎င်းကလည်း မည်သူ့ကိုမှ မပြောပေ။
မောင်ဘိုးအောင် တဖြစ်လဲ ပဌမဦးအောင်သည် ကြေး

နီ ပုရပိုဒ်မှ ရသော အင်းစမများနှင့် ပေါက်မြောက်ခဲ့ပြီးနောက်
ပြည်မြို့သုဒဿနကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ရွှေဆံတော် စေတီတော်မြတ်
ကြီးအား ပူဇော်ရင်းနှင့် ပထမရုပ်အတတ်ကိုသော် လည်း
ကောင်း၊

ပထမ စမအက္ခရာတို့ကိုသော်လည်းကောင်း စီမံ ထ
မြောက်စေပြီးလျှင် ဗုဒ္ဓါနုဿတိဂုဏ်တော် ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ပေါင်း
စပ်ကာ သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးမြောက်၍ ထွက်ရပ်လမ်း ကြုံမြန်းခဲ့ပါသည်။

ပထမဦးအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်

များထဲမှ 'ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်' အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကို စာဖတ် ပရိသတ်များ အကျိုးများစေရန် ရေးသားဖော်ပြပေးလိုက်ပါ သည်။

ပဲခူးရိုးမ အနောက်ခြမ်း ပြည်မြို့တစ်ခွင် ပြည်မြို့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ခြုံငုံ၍ကြည့်ပါလျှင် ဘုရားစေတီ ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရှိပါသော်လည်း အဓိပတိ အထိကရ တန်ခိုးကြီးဘုရား စေတီတော်ကြီးမှာမူ (၃)ဆူသာ အုပ်စိုးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

၁။ ရွှေဆံတော်စေတီတောင်မြတ်ကြီး

၂။ ရွှေဘုံသာမုနိစေတီတော်မြတ်ကြီး

၃။ ရွှေတောင်မြို့၊ ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်မြတ်ကြီး

ပြေလည်စေလိုလျှင် ပြည်ကို လာလည်ရန်ဟု ဆိုရာ တွင် 'ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်မှန်မှန်ကန်ကန်ပြည်ဝင်' တာမျိုး ဖြစ်ရပါ မည်။ ထို့အတူ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြည်ထွက်တာမျိုးလည်း ဖြစ်ရပါ မည်။

(က) ရန်ကုန်ဘက်မှ ပြည်မြို့သို့အဝင် (ပြည်ဝင်ပုံ)

ပထမ - ရွှေနတ်တောင်(ရွှေတောင်)

ဒုတိယ- ရွှေဘုံသာမုနိစေတီတော်

တတိယ- ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီး

ဤအတိုင်း အစဉ်အတိုင်း ဝင်ရပါမည်။

ပြည်မြို့မှ ရန်ကုန်ဘက်သို့အထွက် (ပြည်ထွက်ပုံ)

ပထမ - ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီး

ဒုတိယ- ရွှေဘုံသာမုနိစေတီတော်

တတိယ- ရွှေနတ်တောင် (ရွှေတောင်)

ဤသို့အစဉ်အတိုင်းထွက်ရပါမည်။

(ခ) မန္တလေးဘက်မှ ပြည်မြို့သို့အဝင် (ပြည်ဝင်ပုံ)

ပထမ - ရွှေဆံတော်စေတီတော်မြတ်ကြီး

ဒုတိယ- ရွှေဘုံသာစေတီတော်မြတ်ကြီး

တတိယ- ရွှေနတ်တောင် (ရွှေတောင်)

ဤသို့ အစဉ်အတိုင်း ပြည်ဝင်ရပါမည်။

ပြည်မြို့မှ မန္တလေးဘက်သို့အထွက် (ပြည်ထွက်ပုံ)

ပထမ - ရွှေနတ်တောင် (ရွှေတောင်)

ဒုတိယ- ရွှေဘုံသာမုနိစေတီတော်

တတိယ- ရွှေဆံတော်စေတီတော်မြတ်ကြီး

ဤသို့ အစဉ်အတိုင်း ထွက်ရပါမည်။

(က) အောက်မြန်မာနိုင်ငံမှ မြန်မာပြည် အလယ်ဗဟိုသို့ ဝင်ရာတွင် ဓါတ်ဝင်ဝိထိလမ်းကြောင်း မှန်ကန်အောင် ဝင်ရပါ မည်။ မြန်ထွက်လျှင်လည်း ဓါတ်ထွက်ဝိထိလမ်းကြောင်း မှန်ကန် အောင် ထွက်ရပါမည်။

(ခ) အထက်မြန်မာနိုင်ငံမှ မြန်မာပြည်အလယ်ဗဟို ပြည်မြို့သို့ ဝင်ရာတွင် ဓါတ်ဝင်ဝိထိလမ်းကြောင်း မှန်ကန်အောင်

ဝင်ရပါမည်။ ပြန်ထွက်လျှင်လည်း ဓါတ်ထွက်ပိထိလမ်းကြောင်း မှန်ကန်အောင် ထွက်ရပါမည်။

(ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် အင်္ဂါဝိဇ္ဇာနည်းဗျူဟာ) အန္တော ဂဗ္ဘေစရေဝံသေ ဓါတ်ဆောက်လေ၊ ရှေးရှေးကိုစား နောက် နောက်သို့ သွားပါလေ၊ စိန်ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား သုံး၍ မကုန် ဖြုန်း၍မကုန်၊

အလှူဒါနကိုလည်း ပေး၊ သီလကိုလည်း စင်ကြယ် အောင်ဆေး၊

ကာမသုဂတိ ခုနစ်ဘုံ နေနိုင်သမျှနေကြ အကုန်တို့ ထက် တစ်ဘုံ တစ်ဆင့်တက် တုံ အမတနိဗ္ဗာန်ဘုံ

အ - တနင်္ဂနွေ } - တေဇောဓာတ် (အန္တော) မီးဓာတ်
န္တော - စနေ

ဂ - တနင်္လာ } - ပထဝီဓာတ် (ဂဗ္ဘေ) မြေဓာတ်
ဗ္ဘေ - ကြာသပတေး

စ - အင်္ဂါ } - ဝါယောဓာတ် (စရေ) လေဓာတ်
ရေ - ရာဟု

ဝံ - ဗုဒ္ဓဟူး } - အာပေါဓာတ် (ဝံသေ) ရေဓာတ်
သေ - သောကြာ

ဤသို့လျှင် ဓါတ်(၄)ပါးဖြစ်အောင် ဂြိုဟ်(၈)လုံးကိုတွဲစပ် စည်းထားသည်။ အဓိပ္ပါယ် ရှင်းလင်းအောင် လေ့ကျက်ထားရ ပါမည်။

ဂြိုဟ်သက် ၆ နှစ် - တနင်္ဂနွေ } - အန္တောဓာတ်
ဂြိုဟ်သက် ၁၀ နှစ် - စနေ

ဂြိုဟ်သက် ၁၅ နှစ် - တနင်္လာ } - ဂဗ္ဘေဓာတ်
ဂြိုဟ်သက် ၁၉ နှစ် - ကြာသပတေး

ဂြိုဟ်သက် ၈ နှစ် - အင်္ဂါ } - စရေဓာတ်
ဂြိုဟ်သက် ၁၂ နှစ် - ရာဟု

ဂြိုဟ်သက် ၁၇ နှစ် - ဗုဒ္ဓဟူး } - ဝံသေဓာတ်
ဂြိုဟ်သက် ၂၁ နှစ် - သောကြာ

၈၂

ဣန္ဒြေ

အန္တောဓာတ်

{

ဖယောင်းတိုင် (၆) တိုင်ထွန်း

ဖယောင်းတိုင် (၁၀) တိုင်ထွန်း

ဂဗ္ဘေဓာတ်

{

ရေ (၁၅)ခွက်၊ သပြေ (၁၅)ခက်

ရေ (၁၉)ခွက်၊ သပြေ (၁၉)ခက်

စရေဓာတ်

{

တံခွန် (၈)လက်၊ ယပ်တောင် (၈)လက်

တံခွန် (၁၂)လက်၊ ယပ်တောင် (၁၂)လက်

ဝံသေဓာတ်

{

ရေ (၁၇)ခွက်၊ သပြေ (၁၇)ခက်

ရေ (၂၁)ခွက်၊ သပြေ (၂၁)ခက်

ဤသို့လျှင် ဓါတ်(၄)ပါး၊ နေ့(၈)ပါး၊ ငြိတ်သက်များနှင့် ယတြာဓါတ်ပစ္စည်းများတို့ကို ခွဲခြားစိတ်ဖြာထားသည်ကို သေချာစွာ သဘောပေါက်နားလည်အောင် လေ့ကျက်မှတ်သားထား တတ်ကြပါမည်။

အထူးမှတ်ချက်။ ။ပြည်ဝင်ကိစ္စများတွင် မိမိဝင်ရမည့် စေတီများတွင် (ဂဗ္ဘေ)ပထဝီဓါတ်နှင့် (ဝံသေ)အာပေါဓါတ်များကို သာ စီရင်ဆောင်ရွက်ဆုတောင်းခြင်းကို ပြုရပါမည်။ အဝင်တွင်

(အန္တော)မီးဓါတ်၊ (စရေ)ဝါယောဓါတ်တို့ကို မသုံးစွဲသင့်ပါ။ (မမှား ကြပါစေနှင့်၊ ကိုက်ညီအောင် ဆောင်ရွက်ကြပါ။)

ပြည်ထွက်ကိစ္စများတွင် မိမိထွက်ရ၍ ဘုရားစေတီများ တွင် (ဂဗ္ဘေ)ပထဝီဓါတ်နှင့် (ဝံသေ)အာပေါဓါတ်တို့ကို မသုံးစွဲ သင့်ပါ။ (သတိပြုပါလေ)

ထို့ကြောင့် ပြည်ဝင်တွင်(ဂဗ္ဘေ)ဓာတ်နှင့် (ဝံသေ)ဓာတ် များကို ဆောင်ရွက်ရမည်။ ပြည်ထွက်တွင်(အန္တော)ဓာတ်နှင့် (စရေ)ဓာတ်များကို ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု သတ်မှတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် (အဝင်)ကို (ဂဗ္ဘေ)ဓာတ်နှင့် (ဝံသေ)ဓာတ် များကို ဆောင်ရွက်ပါ။ (အထွက်)ကို (အန္တော)ဓာတ်နှင့် (စရေ) ဓာတ်တို့ကိုသာ စီမံဆောင်ရွက်ရပါမည်။

ဤမျှလောက် ပြဆိုထားသည်ကို သေသေချာချာ လေ့ လာခြင်း မှတ်သားခြင်းတို့ကို ဂရုတစိုက်ပြုပါက ဘာမှ မလုပ် တတ်စရာ မရှိနိုင်ပါ။ လွယ်ကူချောမောစွာ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် နိုင်ကြပါစေသတည်း။

၁။ ဥပမာ နမူနာပြု - ပြည်အဝင်ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ပြဦး အံ့။

ပထမ ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်တွင် (ဂဗ္ဘေ)ဓာတ်ကို စတင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်၍ (ဂဗ္ဘေ)ဓာတ်နံအရပ်ဖြစ်သော စေတီတော်၏တနင်္လာထောင့်တွင် ရေ(၁၅)ခွက်၊ သပြေ(၁၅) ခက်တို့ကို ကပ်လှူဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓဝင်ဂါထာ)ကို (၁၅)ခေါက် တိတိ ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ပါလေ။

၎င်းနောက် စေတီတော်၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် ရေ(၁၉)ခွက်၊ သပြေ(၁၉)ခက်တို့ကို ကပ်လှူဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)ကို (၁၉)ခေါက်တိတိ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရမည်။

၎င်းနောက် (ဝံသေ)ဓာတ်ကို ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် “ဝံ” ဟူသော ဘုရားစေတီ၏ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်တွင် ရေ(၁၇)ခွက်၊ သပြေ(၁၇)ခက်တို့ကို ဘုရားကပ်လှူဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)ကို (၁၇)ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရပါမည်။

၎င်းနောက် “သေ” ဟူသော ဘုရားစေတီ၏ သောကြာထောင့်တွင် ရေ(၂၁)ခွက်၊ သပြေ(၂၁)ခက်တို့ကို ဘုရားကပ်လှူပူဇော်၍ လိုရာဆုတောင်းပါလေ။ ပြီးလျှင်(သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)ကို (၂၁)ခေါက် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရပါမည်။

ဒုတိယအဆင့် ရွှေဘုံသာစေတီတော်တွင် ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်ပါ၍...

ပထမဦးဆုံး (ဂဗ္ဘေ)ဓာတ်ကို စတင်ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်၍ ရွှေဘုံသာစေတီတော်၏ “ဂ” အရ တနင်္လာထောင့်တွင် ရေ(၁၅)ခွက်၊ သပြေ(၁၅)ခက်တို့ကို ကပ်လှူဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)ကို (၁၅)ခေါက်တိတိ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါလေ။

ထို့နောက် (ဗြဟ္မ)အရ ရွှေဘုံသာစေတီ၏ ကြာသပတေးထောင့်မှနေ၍ သပြေပန်း(၁၉)ခက်၊ ရေ(၁၉)ခွက်တို့ကို ကပ်လှူပူဇော်ဆုတောင်းပါ။ ပြီးလျှင် (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)ကို (၁၉)ခေါက်တိတိ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

(ဂဗ္ဘေ)ဓာတ်ပြီးသွားပါက ဝံသေဓာတ်ကို ဆက်လက်

ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်၍ “ဝံ”အရ ရွှေဘုံသာစေတီတော်၏ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှနေ၍ ရေ(၁၇)ခွက်၊ သပြေ(၁၇)ခက်တို့ကို ကပ်လှူပူဇော် ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)ကို (၁၇)ခေါက်တိတိ ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါလေ။

ပြီးလျှင် “သေ”အရ ရွှေဆံတော်စေတီ၏ သောကြာထောင့်မှနေ၍ ရေ(၂၁)ခွက်၊ သပြေ(၂၁)ခက်တို့ကို ကပ်လှူပူဇော်ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၂၁)ခေါက်တိတိ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ရပါမည်။

ဤကား ရန်ကုန်ဘက်မှ ပြည်မြို့သို့အဝင် ပြည်ဝင်ပုံနည်းများကို ဥပမာ နမူနာ ပြသခဲ့ပါသည်။

ဤနည်းကို အမှီပြု၍ ပြည်ထွက်ကိုလည်း ဤလုပ်ပုံလုပ်နည်းအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဓာတ်မှာ (အန္တော)ဓာတ်၊ (စရေ)ဓာတ်ကို ပြည်ထွက်တွင် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးခြင်းသာ ကွာခြားပါသည်။ ကျန်တာ အတူတူပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ နမူနာပြု - ပြည်ထွက်ပုံထွက်နည်းကို ပြဆိုပါဦးအံ့။

ပညာလိုလား အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် ဂရုတစိုက် လေ့လာမှတ်သားကြပါကုန်လော့။

ပထမအဆင့် ရှေးဦးစွာ ရွှေဆံတော်စေတီတော်တွင် (အန္တော)ဓာတ်ကို စတင်ဆောင်ရွက်ရမှာဖြစ်သည့်အတွက် (အံ)အရ ရွှေစေတီတော်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်မှနေ၍ ဖယောင်းတိုင် (၆)တိုင် ထွန်း၍ ဘုရားကို ကပ်လှူပူဇော်ဆုတောင်းပြီး (သိဒ္ဓိဝင်

ထိုစက္က

ဂါထာ)ကို (၆)ခေါက်စေ့အောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ပြီးလျှင်(န္တော)အရ ရွှေဆံတော်စေတီတော်၏ စနေထောင့်မှနေ၍ ဖယောင်းတိုင်(၁၀)တိုင်ထွန်း၍ ဘုရားကို ကပ်လျှူပူဇော် ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၁၀)ခေါက်စေ့အောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

(အန္တော)ဓာတ်ပြီးစီးလျှင် (စရေ)ဓာတ်ကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည့်အတိုင်း (စ)အရ ရွှေဆံတော်စေတီတော် စေတီ၏အင်္ဂါထောင့်မှနေ၍ တံခွန်(၈)လက်၊ ယပ်တောင်(၈)လက်တို့ကို ကပ်လျှူပူဇော် ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၈)ခေါက်တိတိ ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရပါမည်။

ပြီးလျှင် (ရေ)အရ ရွှေဆံတော်စေတီ၏ ရာဟုထောင့်မှနေ၍ တံခွန်(၁၂)လက်၊ ယပ်တောင်(၁၂)လက်တို့ကို ကပ်လျှူပူဇော်ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၁၂)ခေါက်ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပွားများခဲ့ပါလေ။

ရွှေဆံတော်စေတီပြီးသည့်နောက် ဒုတိယ ရွှေဘုံသာစေတီတော်တွင် ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ပါ၍ (အံ)အရ ရွှေဘုံသာစေတီ၏တနင်္ဂနွေထောင့်မှနေ၍ ဖယောင်းတိုင်(၆)တိုင်ထွန်းကပ်လျှူပူဇော် ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၆)ခေါက်တိတိ ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ပါလေ။

၎င်းနောက် (န္တော)အရ ရွှေဘုံသာစေတီ၏စနေထောင့်မှနေ၍ ဖယောင်းတိုင်(၁၀)တိုင် ထွန်း၍ ဘုရားကို ကပ်လျှူပူဇော်ပြီး (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၁၀)ခေါက်ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်

ခဲ့ရပါမည်။

ဤသို့ ရွှေဘုံသာစေတီတွင် (အန္တော)ဓာတ်ကို ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် (စရေ)ဓာတ်ကို ဆောင်ရွက်ရဦးမည် ဖြစ်သောကြောင့် (စ)အရ ရွှေဘုံသာစေတီ၏ အင်္ဂါထောင့်မှနေ၍ တံခွန်(၈)လက်၊ ယပ်တောင်(၈)လက်ကို ကပ်လျှူပူဇော်ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၈)ခေါက်တိတိ ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရပါမည်။

ထို့နောက် (ရေ)အရ ရွှေဘုံသာစေတီတော်၏ရာဟုထောင့်မှနေ၍ တံခွန်(၁၂)လက်၊ ယပ်တောင်(၁၂)လက်တို့ကို ဘုရားအား ကပ်လျှူပူဇော်ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၁၂)ခေါက်တိတိ ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ခဲ့ပါလေ။

ရွှေဘုံသာစေတီတော်တွင် အန္တောဓာတ်၊ စရေဓာတ်တို့ကို စီမံဆောင်ရွက်ပြီးပါက နောက်ဆုံးတတိယဆင့် ရွှေနတ်တောင် စေတီတော်တွင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် . . .

ပထမဦးစွာ (အန္တော)ဓာတ်ကို စီမံဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည့်အလျောက် (အံ)အရ ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် ဖယောင်းတိုင်(၆)တိုင်ကို ထွန်း၍ ဘုရားကို ကပ်လျှူပူဇော်ဆုတောင်း၍ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၆)ခေါက်တိတိ ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရပါမည်။

ပြီးလျှင် (န္တော)အရ ရွှေနတ်တောင်စေတီတော်၏စနေထောင့်မှနေ၍ ဖယောင်းတိုင်(၁၀)တိုင် ထွန်း၍ ဘုရားကို ကပ်

လှူ ပူဇော်ပြီး (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၁၀)ခေါက်စေ့အောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ထိုသို့ ရွှေ့နတ်တောင်စေတီတော်တွင် (အန္တော)ဓာတ်ကို စီမံဆောင်ရွက်ပြီးနောက် (စရေ)ဓာတ်ကို ဆောင်ရွက်ရဦးမည်ဖြစ်၍ ပထမဦးစွာ (စ)အရ ရွှေ့နတ်တောင်စေတီတော်၏ အင်္ဂါထောင့်မှနေ၍ တံခွန်(၈)လက်၊ ယပ်တောင်(၈)လက်တို့ကို ကပ်လှူပူဇော်ဆုပေးရပါမည်။ ပြီးလျှင် (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၈)ခေါက်ပြည့်အောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ရပါမည်။

ပြီးလျှင် (ရေ)အရ ရွှေ့နတ်တောင်စေတီတော်၏ ရာဟုထောင့်မှနေ၍ တံခွန်(၁၂)လက်၊ ယပ်(၁၂)လက်တို့ကို ဘုရားကပ်လှူပူဇော်ဆုပေးရပါမည်။ (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များကို (၁၂)ခေါက်တိတိ ရအောင် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေးရပါမည်။

ဤသို့ ပြည်ဝင်နည်း၊ ပြည်ထွက်နည်းတို့ကို ဓာတ်(၄)ပါးနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်စီမံပုံကို ဥပမာနှင့်တကွ နမူနာနှင့်တကွ ပြသရေးသားပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤနမူနာ၊ ဥပမာများကို အထပ်ထပ် လေ့လာမှတ်သားနာယူခြင်းဖြင့် ဘာမျှမခက်ခဲတော့ပါ။ ဘာမျှမလုပ်တတ်စရာ မဆောင်ရွက်တတ်စရာ မရှိနိုင်တော့ပေဟု ဆရာတော် ယုံကြည်ပါသည်။

ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်တွင် သုံးစွဲရသော အရေးပါသည့် (သိဒ္ဓိဝင်ဂါထာ)များမှာ...

(သိရသို့ မေပဉ္စဒ္ဒါ၊ နလာဋေ ဗြဟ္မဒေဝတာ စက္ခု

ကဏ္ဍေ ဣန္ဒောရာဇာ၊ မုခေဒေဝီသူရဿတီ၊ ဟဒေယေနရာယနဉ္စ ဟတ္ထေစ ပရမေသွာရော ဥရေဗဿကုဒေဝါစ ဧတေဒေဝါမဟိဒ္ဓိကာ မဟာဒေဝါ နုဘာဝေန သဗ္ဗပမ္မာနိသိဒ္ဓိမေ မေတ္တာစိတ္တေနမံ သဗ္ဗေဩ လောကေတုဒိနေ)

အထူးမှတ်ထားကြပါရန်

ဤသို့ ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်ကိစ္စများကို စီမံဆောင်ရွက်ကြရာတွင် အောက်ပါအချက်အလက်များကို အထူးသတိထားဆောင်ရွက်ကြပါလေ။

မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်မဆို မည်သည့်နေ့သားသမီးမဟု ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်တို့ကို ဆောင်ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် ပြည်ဝင်ကိစ္စရော ပြည်ထွက်ကိစ္စကိုပါ တစ်နေ့တည်းနှင့် အပြီးဆောင်ရွက်ရမည်။ (ပြည်မှ နေ့ချင်းပြန်များအတွက်) သို့မဟုတ် ပြည်မြို့သို့ ဝင်အလာတွင် ပြည်ဝင်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ထားရပါမည်။

၎င်းနောက် ပြည်မြို့တွင် ကြိုက်သလောက် နေထိုင်ပြီးနောက် ပြည်မြို့မှ အပြန်တွင်မူ ပြည်ထွက်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်သွားရမည်ကို သတိပြုပါ။

အထူးသတိပြုရန်မှာ - ပြည်ဝင်အစီအမံကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ထားပြီးပါက ပြည်ထွက်ကိစ္စကိုလည်း မလုပ်မနေရ၊ မဖြစ်မနေလုပ်ရမည်ကို သတိပြုပါလေ။ ပြည်ဝင်ထားပြီး ပြည်ထွက်မလုပ်ခဲ့သရွေ့ ဓာတ်ခိုက်နေပေလိမ့်မည်။

ဓာတ်ခိုက်သည့်အဓိပ္ပါယ်မှာ နေထိုင်မကောင်းခြင်း၊ ကျန်းမာရေး ခဏခဏ ချို့ယွင်းလာခြင်း၊ ဦးခေါင်းရောဂါ ရနေတတ်ခြင်း၊ စိတ်မချမ်းမသာ ရှိနေခြင်း၊ အလိုလိုနေရင်း စိတ်တိုနေတတ်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်နေတတ်ခြင်း၊ အိမ်တွင် မိသားစုအတွင်း မကြာခဏ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း၊ အလုပ်အကိုင် တလွဲတချော် ဖြစ်လာခြင်းများသည် ဓာတ်ခိုက်နေသည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ပြည်ထွက်ကိုသာ ခဏခဏ လုပ်နေပြီး ပြည်ဝင်ကို မလုပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း ဓာတ်ခိုက်နေတတ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်ကို ဟန်ချက်ညီညီ အဝင်အထွက် ကိုက်ညီအောင် ဆောင်ရွက်ကြပါလေဟု ဆရာတော် တိုက်တွန်းပါသည်။

ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် အစီအမံများကို ဆောင်ရွက် အောင်မြင်ပြီးတိုင်း မဆိုင်းမတွပင် ပြည်မြို့ သီရိခေတ္တရာကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သော ခေပဒူတရသေ့၊ ဒွတ္တပေါင်မင်း၊ သီရိခေတ္တရာမင်း၊ အလ္လကပ္ပမင်း၊ မန္ဒာသရနဂါးမင်း၊ သုပဏ္ဏရာဇာဂဠုန်မင်း၊ ဒွတ္တပေါင်မင်းနှင့်တကွ မြောက်နန်းစံ ဥမ္မာရဒေဝီ၊ တောင်နန်းစံ ဒေဝီသီရိစန္ဒာမိဖုရား၊ ပန်ထွာမိဖုရား၊ အနောက်နန်းမတော် စောစန္ဒီမိဖုရားနှင့်တကွ ပြည်မြို့နယ်တစ်ခွင်ကို စောင့်ရှောက်ကြကုန်သော နတ်များအား(အမျှ)သုံးခါပေးဝေပါ။

မေတ္တာပို့ခြင်းများကိုလည်း မမေ့မလျော့ ပြုလုပ်ရပါမည်။ ထိုသို့ပြုလုပ်မည်ဆိုပါက...

“ပြေလည်စေလိုလျှင် ပြည်ကို သွားပါ” ဟူသောစကားအတိုင်း ပြည်ကို သွားလည်ရင်း အထက်ပါကိစ္စများ ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပါက မည်သည့်ကိစ္စ အခက်အခဲမဆို ပြေလည်ချောမွေ့စွာ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မည်။ ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်ကို ဆောင်ရွက်ကြသော ကျွန်ုပ်၏စာဖတ်ပရိသတ်တို့သည် ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာ ဖြစ်လာရခြင်း၊ စိတ်ကျန်းမာမှု ကိုယ်ကျန်းမာမှုလည်း ရရှိလာပေလိမ့်မည်။

သွားလေရာ နေလေရာတိုင်းမှာလည်း မျက်နှာပွင့်လန်းခြင်း၊ လူချစ်လူခင် များခြင်း၊ ပြောဆိုတိုင်း အောင်မြင်လာရခြင်း၊ စီးပွားဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေများ တစ်နေ့တခြား ပြည့်စုံလာခြင်း၊ အားလုံး လိုတိုင်းရ၍ အဆင်ပြေ၍ ပြေလည်လာပါလိမ့်မည်။ ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ အချိန်ကာလနှင့် ရာသီကိုလည်း သိထားသင့်ပေသည်။

ပြည်(ကြာသပတေးနံ) ပြေ(ကြာသပတေးနေ့) ပြည်နှင့် ပြေသည် နေ့နံအတူတူပင်ဖြစ်သောကြောင့် အကွရာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ပြောင်းလဲအသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

သို့ကြောင့် ကြာသပတေးနံ၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်အား ကောင်းသော လများဖြစ်သည့် တပေါင်းလ၊ တန်ခူးလ၊ ကဆုန်လ၊ နယုန်လ၊ ဝါဆိုလ၊ ဝါခေါင်လ ဤလ(၆)လဖြစ်စေ။

ထို(၆)လမှ သင့်လျော်သောတစ်လလ၌ ဖြစ်စေ... ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

အခြားကျန်သောလများမှာ ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် မသင့်လျော်ချေ။

နေ့အားဖြင့် နေမင်း၏အရှင်သခင်တနင်္ဂနွေနေ့၊ လမင်း ၏အရှင်သခင် တနင်္လာနေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ထိုနှစ်နေ့အပြင် လပြည့်နေ့၌သော်လည်းကောင်း၊ သောမဂြိုဟ်အားများလှသည့် ကြာသပတေးနေ့၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ သောကြာနေ့များတွင် ပြည်ဝင် ပြည်ထွက်ကို ဆောင်ရွက်ရပေမည်။

အခြားကျန်သောနေ့များတွင် ပြုလုပ်ရန် မသင့်လျော် ချေ။ အချိန်နာရီအားဖြင့် ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် ဆောင်ရွက်ကြပါ လျှင် အင်္ဂါနေ့၊ စနေနေ့နှင့် မွန်းတည့်(၁၂)နာရီနောက်ပိုင်း ညနေ(၆)နာရီ အချိန်အတွင်းကို အထူးရှောင်ကြဉ်ရပေမည်။

ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် ဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စမှာ ထိုနေ့ ထို အချိန်များတွင် ဆောင်ရွက်ရန် လုံးဝမသင့်လျော်ပါချေ။

ဆောင်ရွက်ရမည့်အချိန်မှာ...

နံနက်နေထွက်(၆)နာရီမှ နံနက် နေတက်(၁၀)နာရီ အချိန်အတွင်းမှာ ပြည်ဝင်ပြည်ထွက် ဆောင်ရွက်သင့်သော အချိန်ကောင်း အခါကောင်းနှင့် မင်္ဂလာအချိန်ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပေမည်။

မိမိတို့၌ ကြံတွေ့ရင်ဆိုင်နေရသော လူမှုရေးကိစ္စ၊ စီးပွား ရေးကိစ္စ၊ အမှုအခင်းကိစ္စ အဝဝတို့ ပြေလည်သွားလိုလျှင် ပြည် ကို အလည်သွားရင်း ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်ကို နေ့ရက်အချိန်နာရီ၊ ပြုလုပ်ရမည့်အစီအရင်များကို ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါက မုချ

ပြေလည်သွားပါလိမ့်မည်။

အထက်ပါအစီအရင်မှာ ပဋ္ဌမံရုပ်အတတ်၊ ပဋ္ဌမံစမ အတတ်တို့နှင့် ထွက်ရပ်ပေါက်ခဲ့သော ပဋ္ဌမံဦးအောင်အပါအဝင် ထွက်ရပ်လမ်း ကြုံမြန်းခဲ့သော လူပုဂ္ဂိုလ်တို့ ကျင့်ကြံဆောင်ရွက် သောနည်းပင်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စာဖတ်ပရိသတ်များ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်နိုင်ကြစေခြင်း အကျိုးငှာ ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ရ ပေသည်။

အခန်း (၆)

သိဒ္ဓိအဖြာဖြာရှိသောသူနှင့် ကတိသစ္စာ

ယခု ဆက်လက်၍ ပဌမဦးအောင်ဘဝ ရောက်မည့် မောင်ဘိုးအောင်၏ သိဒ္ဓိပညာအစွမ်းများကို ဆက်လက်ဖော်ပြ ပေးပါမည်။

ကြက်ဆူတောရွာမှာ ရှိကြသော မောင်ဘိုးအောင်၏ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများသည် မောင်ဘိုးအောင်တစ်ယောက် သိဒ္ဓိပေါက်နေပြီဟုသာ တစ်ဆင့်စကားဖြင့် သတင်းကြားရသော် လည်း မည်သို့မည်ပုံ အစွမ်းထက်နေသည်ကိုတော့ မသိကြပေ။

၎င်းတို့သည် နိုးသားသူများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် မိမိတို့ အလုပ်ကိုသာ လုပ်ကိုင်နေကြပြီး ထိုအကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားမှု မရှိကြပေ။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်ဘိုးအောင် ရှိရာသို့ ရောက်ပြီး ရွာသို့ ခေါ်လာရာ အလွယ်တကူနှင့် လိုက်လာလေသည်။

လမ်းရောက်၍ သရက်သီးများ ဝေဆာနေအောင် သီးနေသော သရက်ပင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ အစ်ကိုဖြစ်သူက ပြောသည်။

“ဖိုးအောင်ရယ်... ငါ သရက်သီးအမှည့် စားချင်တယ်ကွယ်၊ မင်းတက်ခူးပေးပါလား”

“အစ်ကိုက ဘယ်အလုံးကို စားချင်တာလဲ”

“ဟိုး... အပေါ်ထိပ်ဖျားမှာ ရှိတဲ့ အမှည့်စားချင်တာကွယ်၊ မင်းတက်နိုင်ပါ့မလား”

“ရပါတယ်... အစ်ကိုစားချင်ရင် ခူးပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ သရက်ပင်ပေါ်သို့ မတက်ဘဲ အပင်အောက်ကသာ လက်ဝါးထောင်ပြရာ အလိုရှိသော သရက်သီးများ ကြွေကျလာလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ အစ်ကိုဖြစ်သူတို့မှာ ညီ၏ပညာစွမ်းကို သိကြရပြီး များစွာအံ့ဩကြလေတော့သည်။

နောက်တစ်ဖန် မောင်ဘိုးအောင် ပြည်သို့ ရောက်နေခိုက်တွင် တစ်မဲ့ထူးခြားသောလုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်လေသည်။ တခြားမဟုတ်ပေ...။

မြို့ဝန်မင်းက တွေ့လိုသဖြင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။

မြို့ဝန်မင်းက...။

“မင်း မည်သည့်ပညာ တတ်သလဲ”

ဟု မေးသည်။

ထိုအခါ မောင်ဘိုးအောင်က...။

“တုတ်၊ အုတ်၊ တံတောင်ပြီးသောပညာ တတ်ပါသည်”

ဟု ပြောသည်။

တုတ်၊ အုတ်၊ တံတောင်ပြီးသောပညာ ဆိုသည်မှာ တုတ်နှင့် ရိုက်၍မသေ၊ အုတ်ခဲနှင့် ထု၍မကြေ၊ တံတောင်နှင့် ထောင်းသော်လည်း မချေနိုင်သောသိဒ္ဓိမျိုးဖြစ်သည်။

“မင်း အမှန်တကယ် တတ်လျှင် အစမ်းခံဝံ့ပါမည်လား”

“ခံဝံ့ပါသည်”

“လူကိုစမ်းလျှင် မဟုတ်က အပြစ်ဖြစ်ချေမည်၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို စမ်းကြည့်မည်”

ဟု ပြောသဖြင့် မောင်ဘိုးအောင်က ဖားတစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူပြီး ညာလက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မောင်းဆုံအတွင်းသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ဖားက ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သဘောကျအတိုင်းသာ ထောင်းထုပေတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် လူ(၁၂)ယောက် (တစ်ကိုင်နှစ်ယောက်)

တို့လည်း ရှိသမျှခွန်အားကို သုံး၍ ဖားကို ကျည်ပွေ့နှင့် ထောင်းကြလေသည်။

ကျည်ပွေ့သံ တဖုံးဖုံးနှင့်အတူ ဖားအော်သံက တအွတ်အွတ်သာ ကြားရပြီး ဖားကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပေ။

မထောင်းနိုင်တော့မှ ဖားက လက်ဆုံအတွင်းမှ ခုန်ထွက်လာလေတော့သည်။

ထိုအခါမှပင် ပြည်မြို့ဝန်လည်း မောင်ဘိုးအောင် အစွမ်းကို သိရပြီး အာဂလူပဲဟု စိတ်ထဲမှ တွေးမိလေသည်။

သို့နှင့်အတူ ၎င်း၏အစွမ်းနှင့် ပုန်ကန်ပါက ထီးနန်းအရိုက်အရာပင် စိုးရိမ်ရဖွယ်အခြေအနေ ရှိကြောင်းလည်း တစ်ဖက်မှ စိုးရိမ်ပူပန်မိလေသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ရွှေရောင်တော်သို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ဆရာတော်ဦးလက္ခဏကို လျှောက်ထားလေသည်။

“တပည့်တော်ကို မိုးပြီဒယ်များ ခဏငှားပါဘုရား”

“ဟဲ့ . . . ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ခွေးပရိသတ်ကို ထမင်းကျွေးချင်လို့ပါဘုရား”

“ဟဲ့ . . . လူမကျွေးဘဲ ခွေးကို ထမင်းကျွေးရတယ်လို့၊ ငါဖြင့် ကြားမကြားမိပါဘူး”

“ခွေးပဲဖြစ်ဖြစ် လူပဲဖြစ်ဖြစ် ဓါတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ အသက်ရှင်နေရတာချည်းပါပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲကျွေးကျွေး စေတနာရှိဖို့သာ အဓိက ကျပါတယ်ဘုရား”

ဆရာတော်လည်း မောင်ဘိုးအောင်၏အခြေအနေကို

င်လိုသောကြောင့် ထပ်မေးလေသည်။

“ဟဲ့ . . . ခွေးဆိုတာ အစာနဲ့ တွေ့ရင် တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် ဟိန်းကြဟောင်ကြ ရန်ဖြစ်ကြနဲ့ ဆူညံနေမှာပေါ့”

“မဖြစ်စေရပါဘူး ဘုရား၊ တပည့်တော် တာဝန်ယူပါဦး”

ဟု ပြောဆိုလျှောက်ထားလေရာ ဆရာတော်လည်း ဆွေထွေထူးထူး ထပ်မပြောတော့ဘဲ မောင်ဘိုးအောင် အလိုရှိသော မိုးပြီဒယ်များ ငှားလိုက်လေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်လည်း မိုးပြီဒယ်များ ရလာသောအခါ အခြားသူများ မခေါ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း သယ်လျက် ရွှေပြည်ပင်ကုန်းအရှေ့ဘက်၊ လေးကျွန်းအောင်မြေဘုရား ရှိရာကုန်း၌ ရှိသော ဝဲလ်ကောက်ဇရပ်သို့ ယူသွားလေသည်။

အခြားသူများကလည်း ဘာလုပ်မည်မှန်း အသိမပေးသောကြောင့် တစ်ယောက်မှ အကူအညီမပေးကြချေ။

ညအချိန်တွင် ဇရပ်ဘက်မှ ထင်းခွဲနေသံများကိုပင် ရွာထဲမှ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“မသိဘူး . . . ဖိုးအောင်တစ်ယောက်တည်း မိုးပြီဒယ်တွေကိုတော့ သယ်သွားတာ တွေ့တာပဲ”

“ထင်းခွဲနေတဲ့အသံတွေက များလှချည်လား”

“တခြားလူတော့ မရှိပါဘူး၊ သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေတာ တွေ့တာပဲ”

“မိုးပြီဒယ် သယ်ပုံထောက်တော့ အလှူတစ်ခုခုမှာ လုပ်မလို့လား မသိဘူး”

“ရွာထဲက လူတွေကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖိတ်သံမကြား ရသေးပါဘူး”

“သူ့လုပ်နေတာ အဆန်းပဲနော်”

နောက်တစ်နေ့နံနက် အစောပိုင်းတွင် မိုးပြီဒယ်များ ခွေးကျွေးရန်အစာများကို ကျီလေတော့သည်။

ခွေးစာအိုးများ မီးဖိုပေါ်မှာ တည်ထားခိုက် ဖျာကြမ်းများ ကို တခွင်တပြင်လုံး လိုက်ခင်းလေသည်။

ဖျာခင်းပြီးသောအခါ ထိုဖျာပေါ်တွင် ခွေးစာများကို သူ နေရာနှင့်သူ လိုက်ပုံလေသည်။

ပြီးလျှင် ကြိမ်လုံးဖြင့် ဖျာကို ရိုက်ကာ ခေါ်လေသည်။

“ဤနေရာတခွင်တပြင်မှာ ရှိကြသော ခွေးအပေါင်းတို့ သင်တို့အား ငါသည် ဝပြောအောင် အစာကျွေးမည်၊ ငါခေါ်လာ သို့ သင်တို့ လာကြကုန်လော့”

“ဖြန်း... ဖြန်း... ဖြန်း”

ဟု ပြောဆိုကာ ဆေးကြိမ်လုံးနှင့်ဖျာကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ နေရာအနှံ့မှ ခွေးများ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာကြကာ ဖျာပေါ်မှာ ပုံထားသောအစာများကို စားကြလေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထိုနေရာ တခွင်တပြင်လုံး ခွေး

နိသတ်ကြီးဖြင့် ပြည့်သွားလေတော့သည်။

“ခွေးအပေါင်းတို့... စားကြသောက်ကြလော့၊ ငါ သွေးသောအစာကို ဝလင့်အောင် စားကြလော့၊ အချင်းချင်း နှစ်ဦးစားကြနဲ့၊ မဟိန်းဟောက်ကြနဲ့၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဝလင့်အောင် စား၍ မိမိတို့ အလိုရှိရာသို့ ပြန်ကြလော့”

ဟု ပြောနေရာ ကုန်းတော်တခွင်လုံး ပြည့်နေသော ခွေးပရိသတ်ကြီးမှာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဟိန်းခြင်း၊ မာန် ခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်း မရှိဘဲ အေးဆေးငြိမ်သက်စွာဖြင့် စားကြ လေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သောအခါ တစ်နေရာမှ လာ နောက်ကြည့်ရှုနေသော ပရိသတ်များလည်း များစွာအံ့ဩကြ လေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်မှာ ခွေးများ စား၍ကုန်လျှင် နောက် တစ်ကြိမ် ဒယ်အိုးအတွင်းမှ ယူ၍ ထပ်ပုံပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ရာပေါင်းများစွာသော ခွေးများကို အကြိမ် ကြိမ် ခပ်ယူထည့်ပေးနေသော်လည်း မိုးပြီဒယ်အတွင်းရှိ ခွေးစာ များမှာ လျော့သွားခြင်းမရှိပေ။

“ဒီမိုးပြီဒယ်တစ်လုံးမှ အလွန်ဆုံး ဆုံရင် ဆန်တစ်စိပ် သေးပြည်)ပေါ့၊ အခုလာတဲ့ခွေးအရေအတွက်က အတော်များ ပဲ၊ ဒါနဲ့တောင် ဒီဒယ်အိုးထဲက ခွေးစာတွေ လျော့မသွားတာ ကို အံ့ဩစရာပဲ”

“ဟဲ့... နင်တို့ မသိသေးဘူးလား၊ အခု ငအောင်က

နင်တို့ ထင်သလို အရူးမဟုတ်တော့ဘူးဟဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်၊ သူ့လက်ထဲမှာ ကြိမ်လုံးတလုံး ကိုင်ထားရုံနဲ့ ခွေးတွေ တစ်ကောင်မှ မလှုပ်ဝံ့တာကတော့ အတော်ကလေး ဆန်းကြယ်တယ်”

“ဟဲ့. . . သူ့ကိုင်ထားတာ ဆေးကြိမ်လုံးများလားမှ မဟုတ်တာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟေ့. . . ဖိုးအောင်ကို ကိုယ့်နယ်သာ ကိုယ့်ရွာသားဆိုပြီးတော့ အရင်လို အထင်မသေးကြနဲ့တော့ ဟု ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ခွေးများကို ထမင်းကျွေးသောအလုပ်ကို မြို့မှာလည်း နောက်တစ်ကြိမ် လုပ်ပေးသည်။

ပြည်မှာ လုပ်ကိုင်စဉ်ကတော့ မြို့ဝန်မင်းကို ခွင့်တောင်းပြီး ပြုလုပ်ရသောကြောင့် မြို့ဝန်မင်းက အထောက်အပံ့များစေလွှတ်၍ စုံစမ်းရာ ရှေးယခင်ကသို့ပင် ရာပေါင်းများစွာပေးခွေးအုပ်ကြီး ရောက်လာပြီး တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မာခြင်း၊ ဟိန်းခြင်း၊ ကိုက်ခဲခြင်းများ မရှိဘဲ အေးဆေးစွာ လာရောက်စားသောက်ပြီးနောက် ပြန်သွားကြသည်ကို မြို့ဝန်မင်းထံ ပြန်လည် လျှောက်ထားရလေသည်။

မြို့ဝန်မင်းလည်း မောင်ဘိုးအောင်၏ အစွမ်းသတ္တိ လှစ်လှူမရှု့ဝံ့တော့ဘဲ ထိုအကြောင်းများကို နေပြည်တော်အထက်တန်းပို့ရလေသည်။

မောင်ဘိုးအောင်ဘဝမှ ပဌမဦးအောင်ဘဝ ရောက်

သော်လည်း ၎င်း၏ပြုလုပ်ဖွယ်ရာကျင့်စဉ်များကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်လေသည်။

၎င်းသည် ကြက်ဆူတောရွာ ရွှေရောင်တော်ဘုရားမှာ ပဌမံရုပ်အတတ်၊ ပဌမံစမအတတ်များကို စတင်လေ့လာခဲ့ပြီး အတော်အသင့် ခရီးပေါက်သောအခါ ရွှေဆံတော်စေတီတော် မြတ်ကြီးရှိ သုဒဿန ကုန်းတော်ပေါ်၌ ဗုဒ္ဓါနုဿတိဂုဏ်တော် နှင့် ပြီးမြောက်ကာ ပဌမံဦးအောင်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရပေတော့သည်။

တကယ်တော့ ပဌမံဦးအောင် ပဌမံအတတ် ပြီးမြောက်ခဲ့သော ပြည်မြို့မှာ နဝင်းအရပ်၊ နဝင်းချောင်းအနီး၌ တည်ရှိလေသည်။

သို့ကြောင့် ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်ပြုကြသော သိဒ္ဓိရှင် ဝိဇ္ဇာအပေါင်းတို့သည် နောက်ဆုံးထွက်ရပ်လမ်းခရီးအတွက် ပြည်မြို့သို့ လာရောက်ကာ ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်ပြုပြီးမှ သိဒ္ဓိစခန်းသို့ သွားကြရလေသည်။

ပဌမံဦးအောင်သည် သိဒ္ဓိပြီးမြောက်သည့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ စောင့်ရှောက်ကူညီပေးသင့်သူများလည်း ကူညီပေးခဲ့ပေသည်။

ပထမဦးစွာ ၎င်းနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သော မောင်မြတ်ကြည်ကို ခေါ်၍ အတူထားလေသည်။

“မောင်မြတ်ကြည်. . . မင်း ငါနဲ့ အတူနေမည်ဆိုပါက တစ်သက်လုံး နေ၍ရအောင် ငါစီစဉ်ပေးမည်။

ဒါမှမဟုတ် သိဒ္ဓိပေါက်လမ်းစဉ်များအား လေ့လာ အားထုတ်မည်ဆိုပါက သင်ကြားပေးမည်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ မောင်မြတ်ကြည်က ပြန်ပြောလေသည်။

“မောင်ဘိုးအောင်. . . မင်းက ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ အခုလို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ငါ မင်းပြောတဲ့ သိဒ္ဓိပေါက်လမ်းစဉ်တွေကို မလုပ်လိုဘူး သူငယ်ချင်း”

“ဒါဖြင့် ဘယ်အလုပ် လုပ်မှာလဲ”

“ငါက ရဟန်းဘဝနဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး နေပြီး တရားဘာဝနာ ပွားများပြီး နေဖို့ပဲစိတ်ကူးတော့တယ်”

“မင်းရည်ရွယ်တဲ့လမ်းစဉ်က မွန်မြတ်တဲ့လမ်းစဉ်ပါပဲ။ ငါ သာဓုခေါ်ပါတယ် သူငယ်ချင်း။

ဒါပေမယ့် ရဟန်းဘဝမရောက်ခင် မင်းအလိုရှိတဲ့အခါ အသုံးပြုဖို့ ငါ ငွေတစ်မတ် ပေးလိုက်ပါမယ်။ မင်းအလိုရှိသလိုသာ သုံးပေတော့”

ဟု ပြောကာ ငွေတစ်မတ် ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုငွေတစ်မတ်မှာ မောင်မြတ်ကြည် ရဟန်းဘဝသို့ မရောက်မချင်း သုံးမကုန်သော ငွေတစ်မတ်ပင်ဖြစ်သည်။

ထိုငွေတစ်မတ်ကို သုံးလိုက်လျှင် အချိန်တန်ပါက မိမိအိတ်ထဲသို့သာ ပြန်ရောက်နေလေ့ရှိသည်။

နောက်သောအခါ ရဟန်းပြုပြီး တောထွက်သောအခါ ထိုငွေတစ်မတ်ကို ဆက်လက်မသုံးတော့ဘဲ ဘုရားတွင် လှူလိုက်လေသည်။

ပဋ္ဌမဦးအောင်သည် သိဒ္ဓိပေါက်ဝိဇ္ဇာအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ နှမဖြစ်သူကို ဆီတစ်ပုလင်း ပေးထားလေသည်။

ထိုဆီမှာ အလိုရှိတိုင်း အသုံးပြုပြီးပါက ပုလင်းထဲမှာ ပြည့်မြဲတိုင်း ပြန်ပြည့်နေလေသည်။

ထို့ထက်. . .

ရွာထဲမှာ ရောဂါဝေဒနာဖြစ်သူများကို ထိုဆီနှင့် ကုသပေးသည်နှင့် ရောဂါများ ပျောက်ကင်းချမ်းသာကြလေသည်။

နောက်ပိုင်း သိဒ္ဓိရှင်ဘဝ ရောက်သောအခါ ပြည်မြို့ဝန်က ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းအား အကြောင်းစုံ လျှောက်ထားလေရာ သိဒ္ဓိပေါက်နေသော ပဋ္ဌမဦးအောင်မှာ အခြားသူ မဟုတ်ဘဲ ၎င်းနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်မှန်း သိလေသည်။

ထိုအခါ ငယ်စဉ်က ကတိသစ္စာ ထားခဲ့သည်ကိုပင် အမှုမထားတော့ဘဲ မိမိ၏ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို လုယူမည် အထင်ရှိသောကြောင့် အဖမ်းခိုင်းခဲ့သည်။

ပြည်မြို့ဝန်ကိုလည်း ပဋ္ဌမဦးအောင်၏သတင်းကိုမပြတ် စောင့်ကြည့်ရန် အမိန့်ချထားလေသည်။

ထို့နောက်. . .

ဘုရင့်တပ်မတော်သားများသည် ဦးအောင်အား ဖမ်းဆီးရန် လှေဖြင့် စုန်ခဲ့ကြသည်။

ထိုဖမ်းဆီးရန် စေလွှတ်သော တပ်ဗိုလ်များထဲတွင် ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းပြီး ဝိဇ္ဇာတို့၏တန်ခိုးသိဒ္ဓိကို ယုံကြည်သော တပ်ဗိုလ်တစ်ဦးလည်း ပါလေသည်။

ထိုတပ်ဗိုလ်သည် အသက်(၂၀)အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးအောင်နေထိုင်ရာ ကျောင်းသစ်မ်းကို ဝိုင်း၍ဖမ်းဆီးကြသည်။

ဦးအောင်အား တွေ့သောအခါ တပ်သားများက လက်ပြန် နှောင်ကြိုးတည်းမည် ပြင်သောအခါ တပ်ဗိုလ်က တားသည်။

“ထိုသူမှာ သူတော်သူမြတ် ဖြစ်သည်။ လက်ပြန် နှောင်ကြိုးတည်းရန် မသင့်ပါ”

ဟု ပြောသော်လည်း အခြားတပ်ဗိုလ်များက ဘုရင့်အမိန့်တော်အား ဖိဆန်ရာရောက်မည်စိုးသောကြောင့် ဦးအောင်အား လက်ပြန်နှောင်ကြိုးတည်းကာ လှေဝမ်းအတွင်းသို့ ချကာ ကပ်ဖြင့် ဖိထားကြလေသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်စိတ်ထဲ၌ ဤသို့တွေးမိသည်။

“မောင်ဝိုင်းသည် ငါနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဖြစ်သည်။ ကတိသစ္စာ ထားခဲ့ကြသော်လည်း ကတိမတည်သူပင်ဖြစ်၏။

ငါကတော့ ကယ်မမည်ဟု စိတ်က ရည်စူးထားသည် ယခုသော်ကား ကယ်ရန်မလိုတော့ပြီ။

ငါသည် လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသတရားများကို သိမ်း

ဆည်း ပယ်ခွာ၍ နိဗ္ဗာန်သို့သာ ရှေးရှုနေခြင်းကြောင့် မောင်ဝိုင်းထံ မလိုက်လိုသော် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရာဇဂုဏ်မောက်လှသော မင်းအား ငါ၏သတ္တိကို ပြရန် ငါလိုက်သွားမည်”

ဟု စိတ်ထဲက ထားလေသည်။

တပ်ဗိုလ်များသည် လှေနှင့် ဆန်ခဲ၍ နာရီဝက်ခန့် ကြာသော် ကုန်းပေါ်မှနေ၍ ဦးအောင်က. . .

“လှေတော်သားမောင်မောင်တို့. . . ကျွန်ုပ်ကို ဖမ်းဆီးရန် လာကြလျက် ကျွန်ုပ်မပါဘဲနှင့် အဘယ်သို့ သွားကြမည်နည်း”

ဟု မေးလေသည်တွင် လှေသားအားလုံးတို့ အံ့ဩကြောက်လန့်ကြ၍ လှေကို ကမ်းသို့ ဆိုက်လေ၏။ ထိုအခါ တပ်ဗိုလ်တစ်ဦးက. . .

“ကျွန်ုပ်တို့အသက်ကို ကယ်ဆယ်သောအားဖြင့် ရှေ့တော်အရောက် လိုက်တော်မူပါ။ ပထမကပင် ရှိသေစွာ ပင့်ခေါ်ရန် ကြံပါသည်. . . သည်းခံတော်မူပါ”

ဟု တောင်းပန်လေသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်၏စိတ်ထဲတွင်. . .

“ထိုသူငယ်၏လက္ခဏာအရည်အချင်းသည် ငါ့ကဲ့သို့ပင် သိဒ္ဓိပညာများ တတ်စွမ်းနိုင်မည့် လက္ခဏာရှိ၏”

ဟု တွေးမိသည်။

“ကောင်းပြီ. . . ငါလိုက်ခဲ့မည်။ ငါပါလာသည့်အကြောင်းကိုလည်း နံနက်တိုင်း ကုန်းပေါ်က ကိုယ်ထင်ပြမည်”

ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ဤသို့ ဆန်တက်ခဲ့ရာ အမရပူသို့ ရောက်သောအခါ တပ်ဗိုလ်က ပြောသည်။

“ယခု ရှေ့တော်သို့ ဝင်သောအခါ ကျွန်တော်မျိုးတို့ အပြစ်လွတ်အောင် ခါးကြိုး၊ လက်ပြန်ကြိုးများ ချည်နှောင်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုသောအခါ ဦးအောင်လည်း ၎င်းတို့ဆန္ဒအတိုင်း ကြိုးကို ချည်စေလျက် နန်းတော်သို့ ဝင်ကြလေသည်။

ဘိုးတော်ဘုရားသည် နန်းတော်တံခါးဝတွင် ကျင်းနက်စွာ တူး၍ မသိမမြင်အောင် ဖုံးအုပ်စေလျက် ဦးအောင် ဝင်လာ၍ ကျင်းထဲသို့ ကျလျှင် အမြန်မြေဖို့ရန် စီမံထားလေသည်။

ဦးအောင်ကို ၎င်းကျင်းရှိရာလမ်းမှ ခေါ်ဆောင်လေသဖြင့် ကျင်းထဲသို့ ကျလေလျှင် အားလုံးဝိုင်း၍ မြေဖို့မြှုပ်လိုက်လေ၏။

ဘိုးတော်မင်းလည်း ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှ ကြည့်ရှုပြီး အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် . . .

“မှတ်ဟဲ့ . . . ငါမှန်း သိရဲ့လား၊ ငါ့ဘုန်းရှိန်ကို ငအောင်လိုလူ ခံနိုင်မလား”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

ထို့နှင့်တပြိုင်နက် ပလ္လင်အနောက်ဘက်မှ ဦးအောင်အသံ ပေါ်လာလေသည်။

“ဘာတဲ့လဲကွယ် မောင်ဝိုင်း”

ဟု ဆိုသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဦးအောင်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ဘိုးတော်မင်းတရားသည် အမျက်လည်းသွက်ရှက်လည်း ရှက်သော်လည်း ဣန္ဒြေဆည်ပြီးမှ . . .

“ဘယ်နှယ့် မောင်အောင် . . . မင်းမသေဘူးလား”

ဟု ပြုံးရယ်လျက် မေးသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်က . . .

“မင်းလို ကတိမတည်သူက သတ်လို့ ငါသေခဲ့လေအံ့ မင်း အလွန်မှားသည် မောင်ဝိုင်း၊ မင်း၏စည်းစိမ်မျိုးကို ငါတို့အိမ်သာစုတ်လောက် ထင်သည်၊ ငါ့ပညာမျိုးကိုလည်း မင်းတို့မျက်လှည့်လောက် ထင်သည်၊ ပါရမီတစ်မျိုးစီ ဖြစ်သည်၊ မင်းငါ့ကို သတ်ဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ ငါရေးပေးသည့် ‘ဝ’ တစ်လုံးတို့မျှ ပျက်အောင်ဖျက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုအခါ ဘိုးတော်မင်းတရားက . . .

“ငါပျက်အောင်ဖျက်မည် . . . ရေးလော့”

ဟု ဆိုပြီး ပုရပိုဒ်နှင့် ကံကူဆံကို ပေးရာ ဦးအောင်က ‘ဝ’ တစ်လုံး ရေးပေးလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဘိုးတော်မင်းတရားသည် ‘ဝ’ တစ်လုံးကို ဖျက်သော် ‘ဝ’ နှစ်လုံးဖြစ်လာလေ၏။ ‘ဝ’ နှစ်လုံးကို ဖျက်သော် ‘ဝ’ လေးလုံးဖြစ်လာလေ၏။

ဤသို့လျှင် ဖျက်သောအခါတိုင်း နှစ်ဆတိုးလာ၍ ပုရ ပိုဒ်တစ်ခုလုံးနှင့် နန်းတော်ကြမ်းပြင်နံရံ စသည့် တစ်နန်းတော် လုံး 'ဝ' ချည်း ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုအခါ ဦးအောင်က... .

“ဤကဲ့သို့ပင် မှတ်လေ၊ ငါတစ်ယောက်ကို သတ်လျှင် နှစ်ယောက်၊ လေးယောက်၊ ရှစ်ယောက် စသည်ဖြင့် များစွာ သော မောင်အောင်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည်။ သင် ငါ့ကို သတ် ခြင်းငှာ မည်သည့်အခါမှ စွမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် ငါ့ ကို သေစေလိုသော် ကျွန်းတုံးတစ်တုံးကို ဖောက်၍ ငါ့ကို ထည့်ပြီး လုံခြုံအောင်ပိတ်လျက် လေးလံသော ကျောက်ခဲများ ဆွဲပြီးလျှင် ရေသို့ ချလေ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဘိုးတော်မင်းတရားကလည်း ဦးအောင် ဆိုသည့် အ တိုင်း ပြုလုပ်၍ ရေတွင် ချလေသည်။

ကမ်းမှ ကြည့်နေသော လူအများက ဦးအောင်သေပြီဟု ထင်ကြလေသည်။

ဦးအောင်သည် အများထင်ထားသကဲ့သို့ မသေဘဲ နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ယခင် လှေပေါ် တင်၍ ဖမ်းစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသည့် တပ်ဗိုလ်ငယ်၏ အိမ်သို့ ဝင်၍ ထွက်ရပ်လမ်းပညာများကို သင်ကြားပေးသွားလေ သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို လူအချို့က တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဘိုးတော်၏သား

တောင်ငူမင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာဦးအောင်တို့ ရွှေကြက်ယက်ဘုရား၌ တွေ့ ဆုံကြလေသည်။

ဦးအောင်က တောင်ငူမင်းအား တောနက်ကြီးတစ်ခု အတွင်းသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ထူးဆန်းသော နန်းပြာသာဒ်များကို လည်းကောင်း၊ လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်စွဲထားသော စစ် သည်ရဲမက်များကိုလည်းကောင်း၊ လှပယဉ်ကျေးသော မိန်းမပျို များကိုလည်းကောင်း ပြသလေသည်။

ထို့နောက်... .

“ငါသည် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းနှင့် ကျောင်းအတူနေစဉ်က တစ်ဦးကောင်းစားလျှင် ကျန်တစ်ဦးကို စောင်မကြည့်ရှုရန် နှုတ် ကတိသစ္စာ ထားခဲ့ကြလေသည်။ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းက သစ္စာဖျက် လေသဖြင့် ငါ မ၊မတော့ပြီ။ သို့သော် သားမြေးများကိုတော့ အလှဦးသင့်သမျှ ကြည့်ရှုပေးပါမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

မင်းသားလည်း မိမိနန်းတော်သို့ အလိုလို ရောက်ရှိနေ လေ၏။

တောင်ငူမင်းသားသည် ဤကဲ့သို့ ဝိဇ္ဇာဦးအောင်နှင့် တွေ့ဆုံသောကြောင့် ၎င်းမှာကြားသွားသော စကားရပ် အလုံးစုံ နှိုက်ခမည်းတော် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းအား ပြန်လည်လျှောက်ထား သောအခါ ဘိုးတော်ဘုရားသည် နောင်တကြီးစွာ ရ၍ စိတ် သက်သာပြန်ရရာလေသည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများမှာ ပဌမဦးအောင်နှင့်

ပတ်သက်သော သိဒ္ဓိအစွမ်းကြီးပုံများပင်ဖြစ်တော့သည်။ အကယ်၍ ထိုအကြောင်းများကို အကျယ်ချဲ့၍ ရေးပါက စာတင်အုပ်စာမက ရှိပေလိမ့်မည်။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် သိဒ္ဓိပေါက်ခဲ့သော ပဌမဦးအောင်အကြောင်းကို စာဖတ်သူတို့ အတော်အတန် သိရှိကြပြီးဖြစ်ပါသည်။

ရှေ့အခန်းများတွင် ကယ်မထိုက်သူများအား ကယ်ပေးပုံများအကြောင်းကို ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများသဖွယ် ရေးသားဖော်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၇)

ပရိတ်တော်များကို လာပြင်ပေးသည့် ရုက္ခစိုး

ပြည်မြို့ကို အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် (၁၀)နှစ်ခန့် ကြာသောအချိန်ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလိပ်တို့သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ထီးနန်းအရိုက်အရာများကို ဖျက်ဆီး၍ ၎င်းတို့လက်အောက်သို့ သွတ်သွင်းကာ ကျွန်သဘောက်ဘဝသို့ သွတ်သွင်းလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်က ပြည်မြို့တစ်ဖက်ကမ်း ဖိုးဦးတောင်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ဇီးပင်အိုင်အမည်ရှိ ရွာတစ်ရွာရှိလေသည်။

၎င်းရွာတွင်နေထိုင်သူများမှာ လယ်ယာအလုပ်များ အပြင် သစ်ဖောင်ဝါးဖောင်ချသော အလုပ်သမားများ၊ ထန်း တက်၍ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းပြုသူများ နေထိုင်ကြလေ သည်။

သို့ပြင် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းအတွင်း ဆင်း၍ သားငါးရှာ ဖွေကြသူများလည်း ရှိကြပေသည်။

ထိုရွာတွင် နီမောင်တို့မိသားစု နေထိုင်လေသည်။ နီ မောင်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိပြီး အသားညိုညို နှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသောလူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

မိဘများ ဖြစ်ကြသော ဖခင်ဦးဘရှိန်နှင့် အမိဒေါ်ကျင် ငွေတို့ကတော့ အသက်အရွယ်ကြီးပြီး မသန်မစွမ်းသောဘဝ ရောက်နေကြပြီမို့ သားဖြစ်သူ နီမောင်၏ လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးခြင်း ကိုသာ စားသောက်နေကြရလေသည်။

နီမောင်မှာ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် မရှိသောကြောင့် သစ် ဖောင် ဝါးဖောင်များ ချရာမှာ အငှားလိုက်ရလေသည်။

မြစ်အတွင်း၌ သစ်ဖောင်ဝါးဖောင် ချသောလုပ်ငန်းမှာ အသက်အန္တရာယ် လွန်စွာနီးသောအလုပ်မျိုးဖြစ်သည်။

အခန့်မသင့်ပါက အသက်သေဆုံးနိုင်ပေသည်။

သို့ကြောင့် ယောက်ျားဖောင်စီး၊ မိန်းမမီးနေ ဟူ၍ စကားပုံ ထားခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဝါးဖောင်ချရသည်ထက် သစ်ဖောင်ချရသည်မှာ ပိုမို အန္တရာယ်များလေသည်။

နီမောင်အကျွမ်းကျင်ဆုံးနှင့် အားအသန်ဆုံးအလုပ်မှာ သည်း သစ်လုပ်ငန်းနှင့် သစ်ဖောင်ချခြင်းအလုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

အချို့ တောတက်သည်ဆိုသော်လည်း ဝါးခုတ်ခြင်း၊ ငြိမ်ရှာခြင်းအလုပ်များ လုပ်ကြသူတွေလည်း အများအပြား ရှိ သည်။

သစ်လုပ်ငန်းကတော့ တော်ရုံလူ မလုပ်ဝံ့ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အသက်အန္တရာယ် နီးသော ကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပြည်မြို့မှာ ရှိသော ငွေရှင်များ၊ လုပ်ငန်းရှင်များက အင်္ဂလိပ်အစိုးရထံမှာ လိုင်စင်ခံယူပြီး သစ်စက်များ ထူထောင် ထားကြရသည်။

ထိုသစ်စက်များမှာလည်း အလုပ်သမား မြောက်မြားစွာ ရှိကြလေသည်။

ပြည်မြို့ကမ်းခြေတဝိုက်တွင် အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က အစိုးရထံ အမိန့်ခံပြီး ထူထောင်သော သစ်ခွဲစက်များ ရှိကြသည့် အနက် 'ဘောဂဝတီ' သစ်စက်မှာ အကြီးကျယ်ဆုံးနှင့် နာမည် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

အခြားသစ်စက်များက သစ်လုံးဝယ်ယူပြီး သစ်စက်၌ တင်ခွဲပြီး သစ်ခွဲသားများကို ရောင်းချကြလေသည်။

ဘောဂဝတီသစ်စက်ကတော့ ဘုံဘေဘားမား သစ် ကုမ္ပဏီနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ကာ အချို့ကို ကုမ္ပဏီပို၍ အချို့ကို ၎င်းသစ်ခွဲစက်မှာတင် ခွဲ၍ ပြည်မြို့သာမက အခြားမြို့

များကိုပါ တင်ပို့ရောင်းချလေသည်။

ဘောဂဝတီ သစ်စက်ပိုင်ရှင်မှာ ဦးဘတူနှင့် ဒေါ်မယ်ရဲ့ တို့ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့တွင် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိပြီး သားဖြစ်သူ မောင်ကျော်တင့်က ရန်ကုန်မြို့မှာ နေထိုင်ရင်း စီးပွား ရေး လုပ်သည်။

နှမဖြစ်သူ ခင်စန်းတင်ကတော့ မိဘများ ပိုင်ဆိုင်သော သစ်စက်၌ စာရင်းဇယားများ ကိုင်တွယ်လေသည်။ ၎င်းတို့ သစ် စက်တွင် လက်ထောက်ခန့်ထားသော စာရင်းကိုင်များ ရှိသော် လည်း အဓိက စာရင်းများကိုတော့ ခင်စန်းတင်ကပင် ကိုင်တွယ် လုပ်ကိုင်လေသည်။

၎င်းတို့သစ်စက်တွင် သစ်ခွဲသမား အများအပြားရှိသလို အထက်ပိုင်းသစ်တောများသို့ တက်၍ သစ်လုံးထုတ်သော အလုပ်သမားအဖွဲ့များလည်း ရှိလေသည်။

ထိုအလုပ်သမားများမှာ ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့်ကိုယ် သစ်တော များအတွင်း သွားကြရပြီး တောတွင်း ရောက်သောအခါ စိတ် ကြိုက် သစ်လုံးများကို လွဲဖြတ်ရသည်။

အများအားဖြင့်တော့ လူကြိုက်များသော ကျွန်းသစ်နှင့် ပျဉ်းကတိုးသစ်များကိုသာ လွဲဖြတ်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ဖောင်ဖွဲ့ရန်အတွက် အခြားရေပေါ် အားကောင်းသော သစ်များကို လွဲဖြတ်ရသည်။

ထိုသစ်များကိုတော့ သစ်ကြမ်းဟု သတ်မှတ်သည်။

ကျွန်းသစ်များကိုတော့ ဘုံဘေဘားမားကုမ္ပဏီမှ လက် ဝါးကြီးအုပ်ကာ ချုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့် သာမန်လူတို့ ခုတ်လှဲ ယူခွင့် မရှိပေ။

ဦးဘတူတို့လို အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် အဆင်ပြေသူများသာ ခုတ်လှဲယူခွင့် ရကြသည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်းသစ်က ချက်ချင်းခုတ်လှဲယူ၍ မရ သောကြောင့် အခြားသစ်များကိုလည်း အစားထိုး ခုတ်ယူရ သည်။

ဦးဘတူတို့သစ်စက်ကြီးတွင် သစ်ခွဲအလုပ်သမားများ အပြင် တောထဲ သွား၍ သစ်ရအောင် ထုတ်လုပ်သော အလုပ် သမားများနှင့် သစ်ဖောင်ဖွဲ့သော အလုပ်သမားများကိုလည်း သူ့အဖွဲ့နှင့်သူ ထားရလေသည်။

ထိုအဖွဲ့များထဲတွင် သစ်တောအလုပ်တွင် ဝါရင့်လှပြီ ဖြစ်သော ဦးမွန်ထော်တို့အဖွဲ့လည်း ပါသည်။

ထိုအဖွဲ့တွင် ဦးမွန်ထော်က အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး နိုမောင်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်၊ စိန်သန်းနှင့် သိန်းဆောင်တို့ ပါ ကြသည်။

သူတို့အဖွဲ့တွင် ဦးမွန်ထော်တစ်ယောက်သာ အသက် ဝါးဆယ်ကျော်အရွယ် ပါပြီး ကျန်လူများကတော့ အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်၊ သုံးဆယ်ကျော် လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်ကြသည်။

ထိုအဖွဲ့သည် ဘောဂဝတီသစ်စက်၌ အားအကိုးရဆုံး အလုပ်သမားအဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း နီမောင်တို့အဖွဲ့မှာ အထက်ပိုင်းသစ်တောများအတွင်း ရောက်ရှိနေပြီး သစ်တောများအတွင်း၌ သတ်မှတ်ထားသော သစ်လုံးများကို လှဲဖြတ်လျက်ရှိနေကြသည်။

သစ်တောများအတွင်း၌ ယခင်နှစ်များကတည်းက သင်းသတ်ထားသော ကျွန်းပင်ကြီးများကို တစ်ပင်ပြီးတစ်ပင် လှဲဖြတ်နေကြလေသည်။

အချိန်မှာ မိုးရာသီဖြစ်သောကြောင့် မိုးတစ်မိနစ်နှင့် ရှိသောကြောင့် အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ တွင်ကျယ်လှသည်။

ညနေပိုင်း အလုပ်သိမ်းသောအခါတွင် ၎င်းတို့ ယာယီ ထိုးထားသော တဲအတွင်းမှာ အနားယူကြလေသည်။

တဲမှာ မိုးလုံအောင် ဆောက်ထားပြီး ဝါးကြမ်းခင်းများ ခင်းထားသည်။

ထိုတဲပေါ်မှာပင် ထင်းခြောက်များဖြင့် မီးဖိုကြီးများ ဖိုထားသောကြောင့် အပူငွေ့များ ရနေသည်။ မီးခိုးငွေ့များ ကြောင့်လည်း မှက်၊ ခြင် စသောသတ္တဝါများ ကိုက်ခဲခြင်းမှ အတန်အသင့် သက်သာသည်။

ညနေစာ စားသောက်ပြီးသောအခါ ဆေးပတ်လိပ် ဖွာ သူက ဖွာ၊ ဆေးဖပ်ငုံသူကငုံ၊ ကွမ်းကြိုက်သူက ကွမ်းဝါးရင်း အနားယူကြသည်။

သစ်တောအလုပ်သမားများမှာ တောထဲ၌ ကြမ်းတမ်းစွာ လုပ်ကိုင်ကြရပြီး ယခုကဲ့သို့ အနားရချိန်တွင် မိမိကြိုက်နှင် သက်ရာများ စားသောက်ရင်း ခြေပစ်လက်ပစ် နားကြလေသည်။

ဦးမွန်ထော်ကတော့ မီးဖိုပေါ်မှာ တည်ထားသော် ရေ နွေးအိုးအတွင်းသို့ လက်ဖက်ခြောက်ခါးခါးခပ်ကာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် သောက်နေသည်။

နီမောင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်နားချိန်တွင် မိုးကာစဖြင့် ပတ်၍ တရိုတသေ ယူလာသောအထုပ်ကို ဖြေ၍ အတွင်းမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

၎င်းစာအုပ်မှာ ၎င်းသွားလေရာ ယူဆောင်လေ့ရှိသော ပရိတ်စာအုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

နီမောင်သည် အလုပ်အတွက် ခရီးထွက်သည့်အခါ ဘိုင်း အဝတ်အစားအဟောင်းများ ထည့်သော လွယ်အိတ် ခဟောင်းအတွင်း၌ မိုးကာစဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ် အမြဲယူဆောင်လေ့ရှိသည်။

ထိုအထုပ်မှာ အခြားမဟုတ်ဘဲ ပရိတ်စာများ၊ ဘုရားစာများ၊ ဂါထာမန္တန်များ ပါသည့် စာအုပ်ထုပ်ပင်ဖြစ်သည်။ အလုပ်နားသည်နှင့် ထိုပရိတ်တော်များကို စာအုပ်ထုတ်၍ ရွတ်ဖတ်နေလေ့ရှိသည်။

မီးရောင်ရှိလျှင် မီးရောင်ဖြင့် ဖတ်ပြီး မီးရောင်မရှိသည့် အခါ လရောင်ရှိလျှင် လရောင်နှင့် ဖတ်သည်။ ပထမတော့ သုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက သူ့ကို လျှောင်ပြောင်ကြသေးသည်။

“မင်းကွာ . . . အလုပ်ပင်ပန်းလို့ နားတဲ့အချိန်မှာ အေးအေးနေပါလား၊ အပင်ပန်းခံပြီး ဒီစာတွေပဲ ဖတ်နေရသလား။”

“ဒီအတိုင်း အိပ်နေတော့လည်း အချိန်က ကုန်သွားတာ

ပဲ မဟုတ်လား၊ ဘုရားတရားစာတွေ ဖတ်နေတော့ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိတာပေါ့”

“မင်းမို့ အပင်ပန်းခံပြီး ဖတ်နိုင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဆင်းရဲတော့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု သီးသန့် မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ အလုပ်လုပ်ရင်း ရတဲ့အချိန်မှာ ပရိတ်တော်တွေ ဖတ်နေတော့ ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ဒီစာတွေ ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ တခြား အကုသိုလ် ဖြစ်မယ့်အကြောင်းတွေကိုလည်း မတွေးမိတော့ဘူးပေါ့”

ဟု ပြောရာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များလည်း ထပ်မပြောတော့ဘဲ ဘာသိဘာသာ နေကြလေတော့သည်။

နီမောင်ကတော့ ဘယ်သူတွေက ဘာပဲပြောပြော အလုပ်နားသည်နှင့် ၎င်းရွတ်ဆိုနေကျ ပရိတ်များကိုသာ ရွတ်ဖတ်နေလေသည်။

တောထဲ အလုပ်သွားသည့်အခါတိုင်းလည်း တိုလီမိုလီ ထည့်သော လွယ်အိတ်အတွင်းမှာ စာအုပ်ထုပ်ကလေးကို တကူးတက ထည့်ယူသွားလေသည်။

နွေရာသီ နေပူပြင်းသောရာသီများတွင် မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းသာ အလုပ်လုပ်ကြရပြီး နေ့လည်ဘက် နေပူပြင်းသောအချိန်တွင် နားကြသည်။

မနက်ပိုင်း အလုပ်ပြီးသည်နှင့် စခန်းမှ ယူလာသော ထမင်းထုပ်များကို ဖြေစားပြီးနောက် ဆေးသောက်၊ ကွမ်းစားပြုကာ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးများအောက်တွင် တရော

တမော အိပ်ကြလေသည်။

ထိုအခါ နီမောင်က မိမိအတွက် အခြားအိပ်နေသူများ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် အနည်းငယ် ဝေးသောနေရာတွင် သွားရောက်စာဖတ်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ အခြားနေရာများတွင် သွားရောက်ဖတ်သောအခါ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ဖတ်၍ရလေသည်။

သူသည် သစ်ပင်အောက်၌ တစ်ယောက်တည်း ဖတ်သောအခါ စာအုပ်ထဲမှာ ပါသော ပရိတ်တော်နိဒါန်း၊ မင်္ဂလာသုတ်၊ ရတနသုတ်၊ မေတ္တာသုတ်၊ ခန္ဓသုတ်၊ မောရသုတ်၊ ဝဋ္ဋသုတ်၊ ခဇဂ္ဂသုတ်၊ အာဇာနည်ဋီယသုတ်၊ အင်္ဂုလိမာလသုတ်၊ ဗောဇ္ဈင်္ဂသုတ်၊ ပုဗ္ဗဏှသုတ် အစရှိသော ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်အပြင် ဓမ္မစကြာဒေသနာ၊ ဓမ္မစကြာပါဠိတော်၊ ပဋ္ဌာန်းဂုဏ်တော်၊ ဂုဏ်တော်ဂွန်ချာ၊ သမ္မုဒ္ဓေဂါထာတော်ကြီး၊

ထို့ပြင် မေတ္တာပို့ခြင်းများကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ရွတ်ဖတ်ပြုလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ စာဖတ်ရင်းနှင့် သစ်ပင်အောက်၌ အိပ်ပျော်သွားစဉ် ၎င်းအိပ်နေသော သစ်ပင်ပေါ်မှ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့နေရသည်။

ထိုအဘိုးကြီးက သစ်ခေါက်ဆိုးထားသော အညှို့ရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး တောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။

၎င်းဆင်းလာတာ မြင်တော့ နီမောင်က လှဲနေရာမှ

လူးလဲထလိုက်သည်။

“အဘက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ငါက ဒီသစ်ပင်မှာပဲ နေတာပါ”

“အခု ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“မင်းကို ပြင်ပေးစရာရှိလို့၊ ပြောစရာလည်း ရှိလို့ လာတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ အဘ”

“ပရိတ်တော် ရွတ်တယ်ဆိုတာ ပါဠိအက္ခရာတွေကို စနစ်တကျ ဌာန်ကရိုဏ်း ကျအောင် ရွတ်ဖတ်ရတယ် ငါ့မြေးရဲ့၊ နောက်ပြီး ပုဒ်အက္ခရာတွေကိုလည်း မှန်အောင်ရွတ်ရတယ်”

“ကျွန်တော်က စာလည်း သိပ်မတတ်ပါဘူး၊ ပရိတ်တော် တရားတော်တွေကို ကြည်ညိုလွန်းလို့သာ အမြဲရွတ်နေတာပါ။ မှားတာရှိရင် ပြင်ပေးပါ အဘ”

ထိုအခါ အဘိုးအိုက သူရွတ်ဆိုနေသော ပရိတ်တော်များ၏ မှားယွင်းနေသောနေရာများကို ပုဒ်အက္ခရာ၊ အသံထွက်ပါမကျန် ထောက်ပြ ပြုပြင်ပေးလေသည်။

နီမောင်မှာ ပရိတ်တော်များကို အလွတ်ရွတ်ဆို၍ အမှားအယွင်းများကို ထောက်ပြပေးသော အဘိုးအိုကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိလေသည်။

“အဘက ဒီပရိတ်တော်တွေကို အကုန်ရနေတာပဲလားဟင်”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲကွယ်၊ ပိဋကတ်တော်တွေပါ

အလွတ်ရတာ၊ အဘက လူ့ဘဝက ပိဋကတ်ကျမ်းစာတွေကို တတ်ကျွမ်းတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးပဲ၊ ပျံလွန်တော်မူခါနီးမှာ မစွဲလန်းသင့်တာတွေကို စွဲလန်းမိတဲ့အတွက် အခုလို ရုက္ခစိုးဘဝ ရောက်နေခဲ့ရတာ”

ဒီတော့မှ သူ့ရှေ့မှာ ရောက်နေသူမှာ သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲ ရုက္ခစိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရလေသည်။

သို့သော် နီမောင်စိတ်ထဲမှာ မကြောက်ရွံ့ပေ။

“အခုလို လာပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ၊ ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို ပြောမယ့်စကားက ဘာများပါလဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး ငါ့မြေးရဲ့၊ ပရိတ်တော် တရားတော်တွေဆိုတာ တန်ခိုးကြီးပြီး အစွမ်းထက်လွန်းတော့ နေရာတကာမှာ မရွတ်ရဘူး... မရွတ်သင့်ဘူး”

“ရွတ်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ အဘ”

“ရွတ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဒီနေရာတဝိုက်မှာ ရှိတဲ့ ပရလောကသားတွေနဲ့ နတ်တွေက မနေနိုင်ကြတော့ အဝေးကို ရှောင်ပြေးကြရတယ်၊ ဒီတော့ သူတို့အတွက် ဒုက္ခများကြတာပေါ့၊ တောထဲတောင်ထဲမှာ ရွတ်ရင် မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်က အကောင်းဆုံးပဲ၊ မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ရင် နတ်တွေရော ပရလောကသားတွေကပါ ချစ်ခင်နှစ်သက်ကြတယ်။

ကျန်တဲ့ပရိတ်တော်တွေကို ရွတ်ချင်ရင် အသံမထွက်ဘဲ စိတ်ထဲကပဲ ရွတ်ပေါ့ကွယ်။

ဘုရားဂုဏ်တော်တွေ တရားတော်တွေဆိုတာ စိတ်ထဲက အာရုံပြုတာနဲ့တင် အကျိုးများပါတယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ အနီးမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှပင် နိမောင့်လည်း ပြန်နိုးလာပြီး နံဘေးသို့ ကြည့်သောအခါ ဘယ်သူမှ မတွေ့ရပေ။

သို့သော် ရုက္ခစိုးကြီး ပြောသွားသောစကားများကိုတော့ ကောင်းစွာမှတ်မိနေလေသည်။

အခန်း (၈)

ဝဲဂယက်အတွင်းမှ လွတ်စေနိုင်သည့်ဗျော်တက်

ပြည်မြို့အစွန်ဘက် ရောဝတီမြစ်ကမ်း၌ ရှိသော ဘောဂဝတီသစ်ခွဲစက်မှာ ဆက်ဆံရေး ကောင်းမွန်ခြင်းနှင့် ဈေးနှုန်းချိုသာခြင်းကြောင့် ဝယ်ယူသူများနှင့် မပြတ်စည်ကားလျက်ရှိနေတော့သည်။

သို့ကြောင့် သစ်စက်မှာလည်း နေ့ဆိုင်းညဆိုင်းများ ခွဲ၍ လုပ်ကိုင်ကြရလေသည်။

သစ်ခွဲစက်တစ်ခု ထူထောင်ရာမှာ သစ်ခွဲရာတွင် အသုံး

ပြုသော ပစ္စည်းကိရိယာများ ကောင်းမွန်ဖို့ လိုအပ်သလို ကျွမ်းကျင်သော အလုပ်သမားလည်း ရှိဖို့လိုသည်။

သစ်အမျိုးအစား ခွဲခြားနိုင်သောသူ၊ သစ်လုံးမြင်ရုံနှင့် အနုအရင့် သိသောသူ၊ အတွင်းအမျက်၊ အပြင်အမျက်၊ အတွင်းဆွေး၊ အပြင်ဆွေး၊

သစ်လုံးအတွင်း၌ အခေါင်း၊ ဆာဖာ ပါမပါ သိနိုင်သော ကျွမ်းကျင်သူတို့ ရှိရန်လိုသည်။

ထို့ပြင် လွှစက်မှာလည်း သစ်လုံးကို လွှစက်ပေါ် တင်ခဲ့ရုံနှင့် မပြီးပေ။

အကွေ့အကောက်၊ အလိမ်အဖယ်၊ အရင်းအဖျား ညီမျှမှု ရှိမရှိကို ကြည့်၍ ဘယ်ပုံခွဲလျှင် အလေအလွင့်နည်းမည်၊ ကဏချမ်း လျော့မည်၊ သစ်တန်ထွက်ကောင်းမည်ကိုပါ ခန့်မှန်းတွက်ချက်နိုင်ရပေသည်။

သစ်လုံးတစ်လုံး ခွဲတာချင်း တူတာသော်မှ အခွဲကောင်းလျှင် သစ်တန်ထွက်ကောင်းပြီး ခွဲပုံမကောင်းလျှင် အလေအလွင့်များပြီး သစ်တန်ထွက် မကောင်းလှပေ။

သို့ကြောင့် တောထဲမှာ သစ်ပင်မှ သစ်လုံးဘဝ ရောက်အောင် ရှာဖွေခတ်ယူသူတို့အနေနှင့် အရေးကြီးသလို သစ်ခွဲစက်၌ တာဝန်ယူကြရသောသူများမှာလည်း အရေးကြီးလှပေသည်။

ဘောဂဝတီသစ်ခွဲစက်မှာတော့ တောထဲမှာ တာဝန်ယူ၍ သစ်လုံးရအောင် ဖန်တီးပေးကြသော နီမောင်တို့လို အားကိုးရသည့်အဖွဲ့များ ရှိသလို သစ်ခွဲစက်မှာလည်း ယုံကြည်စိတ်ချရ

သူများ ရှိလေသည်။

သို့ကြောင့်လည်း ထိုမျှ အောင်မြင်မှုများ ရနေခြင်းဖြစ်၏။ သစ်စက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော ဦးဘတူ၊ ဒေါ်မယ်ရုံတို့မှာ သဘောမနော ဖြူစင်ကြသူများဖြစ်ကြသလို ဘာသာရေးကိုလည်း အထူးပင် လေးစားကိုင်းရှိုင်းကြလေသည်။

အလှူအတန်းပေးရာမှာလည်း ရက်ရောလှသည်။

သို့ကြောင့်လည်း အင်္ဂလိပ်များ လက်ဝါးကြီးအုပ် ခြယ်လှယ်နေသောအချိန်မျိုးတွင် စီးပွားရေးကောင်းမွန်ပြီး တစ်နေ့တစ်ခြား ချမ်းသာကြွယ်ဝလာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုထက် ပိုမိုထူးခြားသောအရာမှာ ၎င်းတို့နေအိမ်သို့ မကြာခဏဆိုသလို လူသူတော်ကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာလေ့ရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရောက်လာလျှင် ဦးဘတူတို့က သီးသန့်ဆောက်ထားသောနေအိမ်မှာ ထားကာ လိုလေသေး မရှိအောင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုပေးကြလေသည်။

လူသူတော်ကြီးမှာ အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဖြစ်သော်လည်း အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီကိုတော့ ဦးဘတူတို့မိသားစုပင် မသိကြပေ။

တစ်ခါလာလျှင် ခုနစ်ရက်ခန့် နေပြီးမှ ပြန်သွားလေ့ရှိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမှာ အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းသော ဥပဓိရုပ်မျိုးရှိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရောက်လာလျှင် အရပ်ထဲမှ ဘာသာရေး လိုက်စားသော လူကြီးလူငယ်များက လာရောက်ကာ ဂါရဝပြု ကြလေသည်။

လူသူတော်ကြီးကတော့ တရားစကားကိုသာ ပြောပြီး အခြားအကြောင်းအရာများကိုတော့ ပြောဆိုလေ့မရှိပေ။

အချို့လည်း ရောဂါဝေဒနာသည်းပြီး ဆေးဆရာများ လက်လျှော့ရသော အခြေအနေမျိုးတွင် ထိုလူသူတော်ကြီး ရောက်လာခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်ပါက ကုသပေးလေ့ရှိသည်။

၎င်းဆေးကုပုံမှာလည်း ထွေထွေထူးထူး မဟုတ်ဘဲ ရေ တစ်ခွက် တိုက်ရုံသာဖြစ်သည်။

ထိုသို့တိုက်ရုံနှင့်ပင် အများက လက်လျှော့ထားရသော လူနာအချို့မှာ အံ့ဩလောက်အောင် ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာ သောကြောင့် လူသူတော်ကြီးအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားမှု ရှိကြ လေသည်။

အချို့ကလည်း ထိုလူသူတော်ကြီးမှာ သာမန်မဟုတ်ဘဲ သိဒ္ဓိရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ကူညီမ၊စမှုကြောင့် ဦးဘတူတို့မိသားစုများ တစ်နေ့တခြား စီးပွားတိုးတက်လာသည် ဟု ထင်ကြေးပေးကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ...

ဘာသာတရားကို ယုံကြည်လေးစားမှု ရှိပြီး စိတ် သဘောထား ရိုးသားဖြူစင်သော ဦးဘတူတို့မိသားစုများ အကျိုး ပေးကံ ကောင်းပုံကတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်

အထိ တိုးတက်မှုရှိလေသည်။

ယခုလည်း အရောင်းအဝယ်ကောင်းလှသောကြောင့် နွေရာသီကပင် စုဆောင်းထားသော သစ်လုံးများမှာ လက်ကျန် မရှိအောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ပြည်မြို့သာမက အခြားမြို့နယ်များကပါ လှေတစ်တန် လှည်းတစ်တန်နှင့် လာရောက်ဝယ်ယူကြသဖြင့် ခွဲစရာသစ်လုံး မရှိသလောက်ဖြစ်သွားတော့သည်။

ခက်တာက ယခုလို မိုးတွင်းအခါ ဧရာဝတီမြစ် ရေစီး ကြမ်းချိန်တွင် သစ်ဖောင်များ ချရန် ခက်ခဲသည်က တစ်ကြောင်း၊ အန္တရာယ်များသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် သစ်ဖောင်များ ရောက်မလာနိုင်ကြပေ။

ထိုအခြေအနေကြောင့် ဦးဘတူမှာ စိတ်အကြံအိုက်နေ လေသည်။ ထိုရက်အတွင်းမှာပင် လူသူတော်ကြီးက အိမ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ဦးဘတူ စိတ်အကြံအိုက်နေမှန်း သိသောအခါ ဖွင့်မေး လေသည်။

“ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေနဲ့များ တွေ့နေရလို့လဲ ဦးဘ တူရဲ့”

“ကျွန်တော့်အဖြစ်ကတော့ မပြောချင်တော့ပါဘူးအဘ ရယ်၊ အခြားသူတွေက မိုးရာသီမှာ အရောင်းအဝယ် မကောင်း လို့ စိတ်ညစ်ကြရတယ်၊

ကျွန်တော်ကတော့ သစ်စက်ကသစ်တွေ ရောင်းရလွန်း

အားကြီးလို့ အခက်တွေ့နေရတာပါ”

“ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးလဲ ဦးဘတူရဲ့”

“သစ်စက်မှာ ခွဲစရာသစ်လုံးလုံးမကျန်တော့လို့ပါ အဘရယ်”

“ဒါများ စိတ်ညစ်စရာလားဗျာ၊ သစ်လုံးမရှိရင် သစ်လုံး ရှိတဲ့နေရာကို မှာပေါ့”

“သစ်လုံးခုတ်တဲ့အဖွဲ့က တောထဲမှာ ရှိပါတယ်၊

သစ်လုံးကတော့ ရှိပေမယ့် ဒီအချိန်မှာ ဧရာဝတီမြစ်ရေ ကြမ်းနေတော့ သစ်ဖောင်မျှောဖို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ အဘရယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ လူသူတော်ကြီးက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူသူတော်ကြီးက ဦးဘတူကို သစ် သားဖြင့် ခုတ်ထားဟန်ရှိသော လှော်တက်တစ်ချောင်းကို ပေး သည်။

အရိုးက သုံးတောင်ခန့်ရှည်ပြီး အရွက်က တစ်တောင် ခန့် ရှိသည်။

“ဦးဘတူ တောထဲ ရောက်နေတဲ့အဖွဲ့ထဲမှာ ဘုရား တရား လေးစားတဲ့လူငယ်တစ်ယောက် ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... နီမောင်ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်က တော့ အလုပ်နားတာနဲ့ ဘုရားစာ ရွတ်နေတာတော့ တွေ့တာပဲ၊ တောထဲက အဖွဲ့မှာ သူ ပါသွားတယ် အဘ”

“သူ့ဆီကို စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်၊ သစ်လုံးတွေကို တွဲပြီး သစ်ဖောင်စုန်ခဲ့လို့သာ ပြောလိုက်ဗျာ၊

နောက်ပြီး ဒီလှော်တက်ကိုလည်း သူ့လက်ထဲကို ထည့် ပေးလိုက်”

ဟု လှော်တက်ကို ပေးသည်။

ဦးဘတူလည်း အံ့ဩမိသော်လည်း ထွေထွေထူးထူး ထပ်မမေးတော့ဘဲ လှော်တက်ကို ယူသွားလေသည်။

ထို့နောက် သမီးဖြစ်သူ ခင်စန်းတင်ကို စာတစ်စောင် ရေးခိုင်းလေသည်။

“သမီး... နီမောင်တို့ကို သစ်ဖောင်စုန်ခဲ့ဖို့ စာရေးပြီး မှာစမ်း”

“ဟင်... အဖေကလည်း၊ ဒီအချိန်မှာ သစ်ဖောင်စုန် လို့ ရပါ့မလား”

“ငါလည်း မသိဘူး၊ အဘက မှာခိုင်းလို့သာ မှာရတာ၊ ဒီမှာ သူပေးတဲ့ လှော်တက်တစ်ချောင်းလည်း ပို့ပေးရမှာ”

ခင်စန်းတင်လည်း လှော်တက်ကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩမိ သော်လည်း ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ သစ်တောထဲ ရောက်နေ သော နီမောင်တို့ထံ စာတစ်စောင် ရေးပြီး လှော်တက်နှင့်အတူ လူကြိုနှင့် ပို့ပေးလိုက်သည်။

ဦးဘတူထံမှ စာတစ်စောင်အပြင် လှော်တက်တစ် ချောင်းပါ ရောက်လာသောအခါ အဖွဲ့သားများမှာ များစွာအံ့ဩ နေကြလေသည်။

“စာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီလှော်တက်က ဘာလုပ်ဖို့ ထည့်ပေးလိုက်ရတာပဲ”

“လှော်တက်အစား ထန်းညှက်ထည့်ပေးလိုက်တာကမှ အဆင်ပြေဦးမယ်ကွာ”

ဟု ပြောသူက ပြောသည်။

နီမောင်ကတော့ စာကို ယူပြီးဖတ်ကြည့်သည်။

အဘဦးမွန်ထော်...

သစ်စက်မှာ ခွဲစရာသစ် လုံးဝမရှိတော့ပါသဖြင့် သစ်လုံး များကို ဖောင်တွဲပြီး စုန်လာခဲ့ပါ။

အိမ်မှာ ရောက်နေသော အဘက လှော်တက် တစ် ချောင်းလည်း ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် လှော်တက် ထည့်ပေးသည်ကိုတော့ ကျွန်မလည်း မသိပါ။

ဖောင်စုန်ဖြစ်လျှင် ဘေးအန္တရာယ်ကင်းပါစေကြောင်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သလိုက်ပါသည်။

ခင်စန်းတင်

ဘောဂဝတီသစ်ခွဲစက်”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

“စာက ဘာတွေရေးထားသလဲ နီမောင်”

ဦးမွန်ထော်က မေးသည်။

“သစ်စက်မှာ ခွဲစရာသစ်လုံး လုံးဝမရှိတော့လို့ ဖောင်ဖွဲ့

ပြီး စုန်ခဲ့ဖို့ မှာတဲ့စာပဲ အဘ”

“ဒီအချိန်မှာ ဖောင်စုန်လို့ ဖြစ်ပါမလား”

ကျန်တဲ့အဖွဲ့သားများကတော့ ဒီလောက် ရေစီးကြမ်း နေသော ဧရာဝတီမြစ်ရေနှင့် သစ်ဖောင်မျှာ၍ လုံးဝမသင့်ကြောင်း ပြောပြကြသည်။

“ဒီလောက်ရေစီးနဲ့ဆိုရင် သစ်ဖောင်က အရှိန်သတ်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ အောက်ကို တစ်ခါတည်း မျောပါ သွားမှ ခက်မယ်”

“ဒါထက် ဒီလှော်တက်က ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ”

“သူတို့အိမ်မှာ ရောက်နေတဲ့ လူသူတော်ကြီး ထည့်ပေး လိုက်တာလို့ ပြောတယ်”

“အင်း... ဒါကတော့ အကြောင်းရှိလို့သာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဦးမွန်ထော်က ထိုမျှသာပင် ပြောနိုင်သည်။

ထို့ထက်လည်း ဘာမှပိုမသိပေ။

နီမောင်က လှော်တက်အကြောင်းကို လေးလေးနက် နက် စဉ်းစားနေသည်။

“ဦးဘတူတို့အိမ်ကို လာတဲ့အဘက သိဒ္ဓိပေါက်နေ ဘယ်လို ပြောသံကြားတယ်၊ ဒီလှော်တက်ကို အကြောင်းမဲ့တော့ သည့်ပေးလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊

လှော်တက်ဆိုတာ ရေထဲမှာပဲ အသုံးပြုရတဲ့ပစ္စည်းမျိုးပဲ၊

ငါတို့အတွက် အကူအညီပေးလိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်၊

သူတော်ကောင်းဆိုတာ အန္တရာယ်ဖြစ်စေတဲ့ကိစ္စမျိုးကို

တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခိုင်းမှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု တွေးမိလေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ နီမောင်”

ဦးမွန်ထော်က သူ့သဘောတစ်ခုတည်းနှင့် မဆုံးဖြတ်ချင်သောကြောင့် နီမောင်သဘောကို မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်သဘောကတော့ သူတို့မှာတဲ့အတိုင်း သင်ဖောင်ဖွဲ့ပြီး စုန်ချင်တာပဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဒီလိုပဲ ကြိုးစားရမှာပဲ”

“ပေါ့ပေါ့တော့ မရဘူးနော်၊ အသက်ဘေးနဲ့ ရင်းတန်ရင်းရမှာပဲ”

ထိုအကြောင်းကို ကျန်လူများကို ပြောပြလိုက်သောအခါ အားလုံး စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်သူကမှ ခါးခါးသီးသီး မငြင်းကြပေ။

“အဘက ဒီအဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်ပဲ၊ အဘ ဆုံးဖြတ်တာကို ကျွန်တော်တို့က ဘာမှပြောစရာမလိုပါဘူး၊

သေအတူ ရှင်အတူတူ လုပ်ရုံပဲပေါ့”

“တောထဲကနေ အိမ်ပြန်ရတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး ဒါပေမယ့် ခါတိုင်းထက်တော့ နှစ်ဆလောက် ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်”

ဟု သိန်းဆောင်ကပါ ဝင်ပြောလေသည်။

သို့ဖြင့် အားလုံးသဘောတူကြသဖြင့် ကမ်းစပ်၌ အသင့်

ချထားသော ကျွန်းသစ်လုံးများကို ဖောင်တွဲရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

နဖားပေါက် ဖောက်ထားသော သစ်လုံးများကို ပိုတန်းများ ပစ်၍ နွယ်ကြိုးများဖြင့် ခိုင်အောင် တုတ်ချည်ရသည်။

ထိုသို့ချည်ရာမှာ ခိုင်ခန့်သောနွယ်ကြိုးများကိုသာ အသုံးပြုကြသည်။

အခြားကြိုးများ သုံးပါက လှိုင်းနှင့် တွေ့၍ သစ်လုံးများ ရုန်းလျှင် ကြိုးပြတ်တတ်သည်။

လှိုင်း သို့မဟုတ် ဝဲကတော့များနှင့် တွေ့သောအခါ သစ်လုံးများ ရုန်းပြီဆိုလျှင် ကုန်းပေါ်မှာ နွားရုန်းသည်ထက်ပင် ကြမ်းတမ်းလှသည်။

ဖောင်တွဲသောအခါ ရေအောက်မှ သစ်လုံးကို မပေးသူပေး၊ အပေါ်မှ နဖားပေါက်နှင့် ပိုတန်းကို နွယ်ဖြင့် တွဲသူက တွဲကြရာ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာပင် ဖောင်ဖွဲ့ခြင်းကိစ္စ ပြီးတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်စောစောတွင် သစ်ဖောင်မျှောရန် အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ညဘက် အနားယူကြသောအခါ အိပ်မက်ထဲတွင် သူတော်စင်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

“မင်းဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့၊ ငါပေးလိုက်တဲ့လှော်တက်ကိုသာ အသုံးပြုပြီး သွားပေတော့၊ အန္တရာယ်ကင်းကင်းနဲ့ လိုရာရောက်လိမ့်မယ်”

ထိုအိပ်မက်မက်သောအခါ ဖောင်စုန်ရမည့်ကိစ္စကို

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်မိတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောတော့ပေ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောအချိန်တွင် ဖောင်ကြီးများကို ဖြုတ်၍ ဖောင်စုန်ကြတော့သည်။

ထိုအချိန်က ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း၌ လေပြင်းမတိုက်သော်လည်း မိုးက တစ်မိမိမ့် ရွာနေလေသည်။

မိုးအခါဖြစ်သောကြောင့် ဧရာဝတီမြစ်ရေမှာ ရေစီးကြမ်းလှသည်။

မေခနှင့် မလိခမှ မြစ်ဖျားခံ၍ စီးဆင်းလာသော တောင်ကျရေနှင့် မြစ်ရေ မိုးရေတို့ ပူးပေါင်းစီးဆင်းလာသောကြောင့် မြစ်ရေမှာ နွေရာသီလို မကြည်လင်ဘဲ ရွံ့နှစ်ရေများကဲ့သို့ နောက်ကျိနေလေသည်။

မြစ်ကျောတလျှောက်မှာ နွေရာသီ၌ သောင်များ ပေါ်ထွန်းခဲ့ရာ မိုးရာသီ ရောက်သောအခါ မြစ်ရေများက ဖုံးလွှမ်းသွားပြီးနောက် ရေစီးကြောင်း တိုက်သောအခါ နေရာအနှံ့တွင် ဝဲကတော့ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။

မိုးများ၍ မြစ်ရေတိုးလာသည်နှင့် ဝဲကတော့က ပိုကြမ်းလာသည်။

အထူးသဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်ကျဉ်းနေရာများတွင် ရေစီးက ပိုသန်ပြီး ဝဲက ပိုကြမ်းသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ပေါသော မြစ်ကျဉ်း

နေရာများ၊ သောင်ခုံပေါသောနေရာများ ရောက်လျှင် သစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်သမားများအတွက် အန္တရာယ် ပိုများလှသည်။

ဝါးဖောင်ထက် သစ်ဖောင်က ပို၍ အန္တရာယ်များလှသည်။

နီမောင်တို့မှာ သစ်ဖောင်ကို သတိဖြင့် ထိန်း၍ မျှောခဲ့ရာ ဝဲကတော့နှစ်ခုသုံးခုပင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြလေပြီ။

“ရှေ့မှာ မြစ်ကျဉ်းတစ်ခု ရှိတယ်ဟေ့၊ အဲဒီနေရာက ဝဲလည်း ကြမ်းတယ်၊ အဲဒီဝဲကို ကျော်နိုင်မှ ငါတို့ အဆင်ပြေမှာ”

ဦးမွန်ထော်က ကွမ်းဝါးနေရင်းမှ အားလုံးကြားအောင် လှမ်းအော်ပြောသည်။

သူသည် ကွမ်းကို မပြတ်ဝါးနေတတ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ အရေးကြီးသောအချိန်များတွင် ပို၍ ဝါးလေ့ရှိသည်။

ဦးမွန်ထော်အမူအယာက တည်ငြိမ်နေသော်လည်း စိုးရိမ်စိတ်များကတော့ မျက်နှာပေါ်မှာ ပေါ်နေသည်။

“ကျွန်တော်က ပဲ့ထိန်းတာဝန်ယူမယ် အဘ”

နီမောင်က ဝင်ပြောသည်။

“အေး.. သွားလေ၊ ဂရုတော့ စိုက်၊ ဖောင်ကို ကျောက်ဆောင်နဲ့ မချိတ်မိအောင် သတိထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

နီမောင်က ဖောင်ပဲ့ပိုင်းကို လာသဖြင့် မူလရှိနေသော စောထီးက ဖောင်ဦးပိုင်းသို့ သွားသည်။

ထိုနေရာက မြစ်အတော်ကျဉ်းသည်။

ဖောင်တစ်ဖောင် တည့်တည့်သွားသာရုံသာ အလယ်
ရေကြောင်းရှိသည်။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာတော့ အစွန်းထွက်နေသော
ကျောက်စွယ်ကျောက်တန်းများရှိသည်။

ဖောင်က ရေကြောင်းအတိုင်း တည့်တည့်ဆင်းသွားမှ
အန္တရာယ်ကင်းသည်။

အကယ်၍ ကမ်းဘေး ရောက်သွားပြီး ကျောက်စွန်းနှင့်
ချိတ်မိပါက ပျက်စီးသွားနိုင်ပေသည်။

ဖောင်၏ပဲ့ပိုင်းမှာ တပ်ထားသော ခတ်တက်ရှည်ကြီး
တစ်ချောင်းရှိသည်။

ထိုခတ်တက်ရှည်ကြီးမှာ ဖောင်ကို ရေစီးကြောင်း မှန်စေ
ရန် ထိန်းပေးရသော ကိရိယာဖြစ်သည်။

နီမောင်က ခတ်တက်ရိုးကို လက်ဖြင့် ကိုင်ထားရင်း
ဖောင်ကို ရေစီးကြောင်း မှန်စေရန် ထိန်းပေးနေသည်။

ကျန်လူများက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ထိုးဝါးများ
ကိုင်၍ အဆင်သင့် စောင့်နေကြသည်။

အကယ်၍ သစ်ဖောင်က ကမ်းဘက်သို့ ယိမ်းသွားပါက
ထိုးဝါးမှီလျှင် ထိုးဝါးဖြင့် ထောက်ကာ တည့်မတ်ပေးရလေသည်။

ရှေ့တွင် မှိုမောက်နေသောရေပြင်ကို လှမ်းမြင်ရပြီ။ ထို
နေရာသည် မြစ်ကလည်းကျဉ်း၊ ရေစူးကလည်း တိမ်သော

ကြောင့် ရေက အပေါ်သို့ မောက်တက်နေသည်။

“နီမောင် သတိထားဟေ့၊ ဖောင်ဦးကို ရေစီးကြောင်းထဲ

ကို ထည့်ပေးထားလိုက်”

ဦးမွန်ထော်က အော်ပြောသည်။

နီမောင်က ခတ်တက်ရှည်ကို အသုံးပြုပြီး ဖောင်ဦးကို

ကြိုးစား၍ တည့်ပေးသည်။

ထိုအချိန်မှာ မိုးက ပိုသည်လားလား။

မြစ်ကျဉ်းထဲ ဝင်သွားတော့ ဖောင်က ဦးမော့သွားသည်။

ကံအားလျော်စွာ အတိုက်အခိုက် အငြိအစွန်း မရှိဘဲ

မြစ်ကျဉ်းထဲမှ လွတ်သွားသည်။

မြစ်ကျဉ်းကျော်သွားသည်နှင့် ဖောင်ဦးက ပြန်စိုက်ကျ

သွားရာ ရေအောက်သို့ပင် ရောက်သွားသည်။

“ဝုန်း... ဝုန်း”

“ဖောင်ကြိုးတွေကို မြဲမြဲကိုင်ထားကြ”

“သစ်လုံးတွေ ညှပ်မိမယ်... သတိထားကြ”

အော်ရင်းဟစ်ရင်းနှင့်ပင် သစ်ဖောင်က ဝဲထဲ ရောက်

သွားလေသည်။ ထိုနေရာမှ ဝဲမှာ စုပ်ဝဲမဟုတ်ဘဲ မှုတ်ဝဲဖြစ်ရာ

ရေအောက်မြုပ်သွားသော သစ်ဖောင်ကို မှုတ်တင်လိုက်ရာ ရေ

ပေါ်သို့ ပြန်ပေါ်လာသည်။

သို့သော် ဝဲအရှိန်က ပြင်းသောကြောင့် သစ်ဖောင်က

ဝဲလည်နေသည်။

“နီမောင်... တက်မကို ဖြောင့်ပေးထားဟေ့၊ ရေစီး

ကြောင်းနဲ့ ကန့်လန့်မိသွားရင် ဖောင်ပျက်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ဦးမွန်ထော်အော်သံကို တစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုနေရာတွင် ဝဲက ကြမ်းလွန်းသောကြောင့် ဖောင်က
ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်။

သစ်လုံးများက တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ရန်စောင်ပုတ်ခတ်
ရင်း တွန်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဖောင်ပေါ်မှာ ရှိနေသူများကလည်း တစ်နေရာနှင့်တစ်
နေရာ လှုပ်ရှား၍ မရတော့ပေ။

ရောက်သည့်နေရာမှာသာ ဖောင်ကြိုးကို မြဲအောင်ကိုင်
ပြီး လွင့်မကျအောင် ထိန်းနေကြရသည်။

ဒီအချိန်မှာတော့ နောက်ဖက်မှ ဖောင်ကို ထိန်းပေးနေ
သော နီမောင်မှာ အဓိက ကျနေတော့သည်။

သူ ကြိုးစားမှု ကောင်းရင်ကောင်းသလောက် ဝဲအတွင်း
မှ အမြန်ထွက်နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး အကယ်၍ ထိန်းသိမ်းမှု မကောင်း
ပါက ဖောင်ကြိုးပြတ်၍ ပျက်စီးသွားနိုင်ပေမည်။

အကယ်၍ ဖောင်ပျက်လျှင်တော့ သူတို့အားလုံးအသက်
အန္တရာယ် ရှိနိုင်သလို ကြိုးစားခဲ့သမျှလည်း အရာမထင် ရှိပေ
တော့မည်။ နီမောင်က ခတ်တက်ရိုးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်း
ကြပ်စွာ ကိုင်ထားပြီး သစ်ဖောင်ကို ဝဲကတော့အတွင်းမှ ထုတ်နိုင်
ရန် ကြိုးစားနေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝဲက ကြမ်းလွန်းသောကြောင့် ခတ်
တက် အထက်ပိုင်း ကျိုးသွားတော့သည်။

“ဖြောင်း”

“ဟာ. . .”

နီမောင်မှာ ထိတ်လန့်သွားသလို အားလုံးကလည်း
အခြေအနေအတွက် စိုးရိမ်သွားကြသည်။

တက်မ ထိန်းစရာ မရှိတော့လျှင် ဖောင်က လိုရာ
ရောက်တော့မည် မဟုတ်သလို ဝဲကတော့အတွင်းမှလည်း ထွက်
နိုင်ရန် မလွယ်တော့ပေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးသံလေသံများနှင့်အတူ အဝေးမှ
ပါလာသော အသံတစ်သံကို နီမောင်ကြားလိုက်ရသည်။

“ခတ်တက်မရှိရင် လှော်တက်ကို သုံးပါတော့လား”

ထိုအသံကို သူ့နားထဲမှာ ပီပီပြင်ပြင် ကြားလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်သည်။

သို့ကြောင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
ပေါင်းမိုးမှာ ကြိုးဖြင့် ချည်ထားသော လှော်တက်ကို ပြေးယူပြီး
အနောက်ဖက်သို့ ပြန်သွားသည်။

“နီမောင် ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီလောက်ဝဲကြမ်းနေတာ
အဲဒီလှော်တက်နဲ့ ထိန်းလို့ ဘယ်ရမှာလဲဟ”

ဟု တစ်ယောက်က လှမ်းအော်ပြောသည်။

သို့သော် နီမောင်က ပဲ့ပိုင်းသို့ ယူသွားပြီး လှော်တက်ဖြင့်
ဖောင်ကို ထိန်းရင်း ပါးစပ်ကလည်း ပြောသည်။

“ကဲ. . . သစ်ဖောင်ကြိုးရေ ငါလိုချင်တဲ့နေရာကိုသာ
ရောက်အောင်သွားပေတော့ဟေ့”

ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

အားလုံးကတော့ နီမောင်ကို မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေ

သည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ခဏကြာတော့ ဝဲအတွင်းမှာ မြုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နှင့် ချာချာလည်နေသော သစ်ဖောင်ကြီးမှာ ဝဲအရှိန်နှင့် နှစ်ပတ် သုံးပတ် လည်သွားပြီးနောက် အပြင်ရေစီးကြောင်းရှိရာသို့ ဦး တည်ကာ ဝေါကနဲ ထိုးထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဝေါ... ဝေါ”

“ဟေး... လွတ်ပြီကွ”

သစ်ဖောင်ကြီးမှာ ပိုတန်းကြိုးတစ်ချောင်းနှစ်ချောင်း ပြတ်သည်မှလွဲ၍ အခြေအနေ သိပ်မဆိုးလှဘဲ ပုံမှန်ရေစီး ကြောင်းအတွင်း ရောက်သွားသောအခါမှ အားလုံးဝမ်းသာကြ လေသည်။

“နီမောင်ရေ... မင်းလှော်တက်က တယ်ဟန်ပါလား ဟေ့”

“ဒီလှော်တက်ကလေးတစ်ချောင်းနဲ့ သစ်ဖောင်ကြီး တစ် ခုလုံးကို ဝဲအတွင်းက ထွက်နိုင်အောင် လုပ်ခဲ့တာကတော့ အံ့ဩ စရာပဲဟေ့”

ဟု ပြောဆိုနေကြလေသည်။

နီမောင်ကတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်လာသော လှော်တက်ကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် ကြီးမားသောသစ်ဖောင်ကြီး တစ်ဖောင်လုံးကို ဝဲအပြင်ရောက်အောင် ထိန်းပေးနိုင်ခဲ့သော အဖြစ်ကို အံ့ဩနေမိလေသည်။

သစ်ဖောင်ကြီးကို ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်

ဆင်းခဲ့ကြရာ နောက်ထပ်အန္တရာယ်ဆိုးများနှင့် မကြုံတော့ဘဲ ပြည်သို့ ရောက်ကြလေသည်။

ပြည်ဆိပ်ကမ်းသို့ သစ်ဖောင်ကပ်သောအခါမှာလည်း လှေတစ်စင်းကို လှော်ကပ်သကဲ့သို့ လှော်တက်ဖြင့် ထိန်းကာ ကပ်ပေးလိုက်ရာ သစ်စက်ရှိရာဆိပ်ကမ်းသို့ ချောချောမောမော ကပ်နိုင်ကြလေသည်။

ဦးဘတူတို့မိသားစုများမှာလည်း မိမိတို့သစ်ဖောင် စုန် ဆင်းလာပြီဆိုသော သတင်းကြားကတည်းက တံတားဆိပ်သို့ ထွက်ကာ လည်ပင်းတရှည်ရှည်၊ တမျှော်မျှော်နှင့် ရှိနေကြရာ သစ်ဖောင်ကြီး ကမ်းခြေရောက်တော့မှပဲ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချနိုင်ကြလေတော့သည်။

သစ်စက်အလုပ်သမားများကရော အခြားသစ်ဖောင် သမားများက ဒီလောက် ရေစီးကြမ်းပြီး အန္တရာယ်များလှသော အချိန်တွင် စွန့်စွန့်စားစား သစ်ဖောင်ချလာဝံ့သော နီမောင်တို့ အဖွဲ့ကို များစွာချီးကျူးကြလေသည်။

ဖောင်ကပ်ပြီးသောအခါ နီမောင်က လှော်တက်ကို ကိုင်ပြီး ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသည်။

ဦးဘတူတို့နောက်တွင်ရပ်နေသော လူသူတော်ကြီးက နီမောင်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေသည်။

နီမောင်က ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူသူတော်ကြီး ရှေ့တွင် လှော်တက်ကို ချကာ ရိုသေစွာ ကန်တော့လိုက်လေ သည်။

“သာဓု. . သာဓု. . သာဓု. . ငါ့မြေး အန္တရာယ် ကင်းခဲ့
ရဲ့ မဟုတ်လား”

ဟု မေးသည်။

“အန္တရာယ်ကင်းခဲ့ပါတယ် အဘ၊ အခုလို ကူညီစောင့်
ရှောက်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နီမောင်ပြောလိုက်သောစကားကို လူသူတော်ကြီးက
နားလည်သော်လည်း နံဘေးနားမှာ ရှိနေကြသော ဦးဘတူတို့က
တော့ သဘောမပေါက်ကြပေ။

“အဘကို ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဘုရား
တရားကို အခုထက် ပိုပြီးကြိုးစားလုပ်နိုင်ရင် ဒီထက်ပိုပြီး အကျိုး
ကျေးဇူးတွေ ရမှာပါ။ အဘကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်ရာ ရောက်ပါ
တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နံဘေးနားမှာ ရှိနေကြသူများမှာ နီမောင်နှင့် လူသူ
တော်ကြီးတို့ ပြောဆိုနေသောစကားများ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ပြည့်
ပြည့်စုံစုံ နားမလည်ကြဘဲ အံ့ဩမဆုံးအောင် ရှိနေကြတော့
သည်။

အခန်း(၉)

မိတ်ဆီတိကကင်္ကင်း နဝင်းကြေတို့ပျော်တက်

မိုးလေထန်ခြင်း၊ ရောဂတီမြစ်ရေကြမ်းခြင်းကြောင့်
အခြားသစ်ခွဲစက်များ သစ်လုံးကုန်ကြမ်းများ မရရှိနိုင်သော
အချိန်တွင် ဘောဂဝတီ သစ်စက်မှ ကျွန်းသစ်လုံးများ အမြောက်
အမြား ရကာ ခွဲစိတ်ရောင်းချနိုင်သောကြောင့် အကျိုးအမြတ်
များစွာရလေသည်။

ထိုအခါ ဦးဘတူတို့က ၎င်းတို့ချည်း မယူဘဲ ပိုလှုံသော
အမြတ်များထဲမှ အချို့ကို အလုပ်သမားများကို သာတူညီမျှ ခွဲဝေ

ပေးလေသည်။

ထိုအခါ ဦးမွန်ထော်က ပြောသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ထက် နီမောင်ကို ပိုပြီးဆုချသင့်တယ် သူ့ဌေးမင်းရဲ့”

“ဘာကြောင့်လဲဗျ ဦးမွန်ထော်”

“မြစ်ကျဉ်းဝဲထဲမှာ ခတ်တက်ကျိုးပြီး ဝဲလည်နေတုန်း လှော်တက်တစ်ချောင်းနဲ့ ဖောင်ကို ဝဲထဲက လွတ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့တာ သူဗျ”

“ဟုတ်တယ် သူ့ဌေးမင်းရဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ ပါးစပ်ကလည်း ဘာတွေရွတ်နေမှန်း မသိပါဘူးဗျာ”

ဟု ဝိုင်းပြောကြရာ လူသူတော်ကြီးနှင့် စကားပြောရာမှ ပြန်ရောက်လာသော နီမောင်ကြားသောအခါ ရယ်နေလေသည်။

“အင်း... နီမောင်က မရှိဆင်းရဲလို့ ဒီလိုအလုပ်ကြမ်းတွေ လာလုပ်နေရပေမယ့် မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတာဗျ၊ နောက်ပြီး ဘုရားတရားလည်း အတော်လေးစားတဲ့သူငယ်ပဲ”

“ဒါကြောင့်လည်း သူ့ကို သူတော်ကောင်းတွေက ကူညီမစတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

ထိုနေ့က အလုပ်သမားများကို အပိုငွေများ ပေးရာတွင် နီမောင်အတွက် ဘန်ကောက်လုံချည်တစ်ထည်နှင့် တဘက်တစ်ထည်ကိုပါ အပိုပေးလေသည်။

လူရှင်းသွားသောအခါ ခင်စန်းတင်က ပြောသည်။

“နင်က တောထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ ဒီဘန်ကောက်လုံချည်က ဘယ်နေရာ သွားဝတ်မှာမို့လဲ၊ ဝတ်ဖူးမှလည်း ခတ်ပါဟာ၊ တော်ကြာ ခလုတ်တိုက်ပြီး ချော်လဲနေပါဦးမယ်”

ခင်စန်းတင်မှာ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း ရှိသည့်အပြင် ငွေကြေးပြည့်စုံသော သူ့ဌေးသမီးတစ်ယောက်မို့ အလုပ်သမားများအပေါ်တွင် မောက်မာမှုတော့ ရှိသည်။

“ကျွန်တော်မဝတ်ပါဘူး အစ်မလေး၊ ပုဆိုးက အဖေကို ပေးပြီး တဘက်က အမေကို ပေးမှာပါ၊ အစ်မလေးတို့ ပေးတဲ့ ခစ္စည်းက ကျွန်တော်နဲ့ မတန်မှန်း သိပါတယ်”

ထိုစကားကြားသောအခါ ခင်စန်းတင်မှာ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားလေသည်။

“ဘာလဲ... နင်က ငါ့ကို ပြန်ပြီး စကားနာ ထိုးနေတာ သား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မလေး၊ မှန်တဲ့စကားကိုပဲ ပြောတာပါ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းကို ကိုယ်သိရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာ နားလည်ပါတယ်၊

အစ်မလေးတို့က ကျွန်တော့်ရဲ့အလုပ်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်တွေမို့ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော်စိတ်မဆိုးပါဘူး”

ဟု ပြောကာ ထွက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ ခင်စန်းတင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

သစ်ဖောင်ဆိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် နီမောင်တစ်

ယောက် ရွာသို့ ပြန်ရန်ပြင်လေသည်။

သူသည် အလုပ်နားသည်နှင့် ရွာသို့ ပြန်လေ့ရှိသည်။
ထိုသို့ပြန်ရာမှာလည်း လုပ်အားခ ရသောငွေများနှင့်

မိဘများအတွက် စားသောက်စရာများနှင့် လိုအပ်သောပစ္စည်း
များကိုပါ တစ်ပါတည်း ဝယ်ခြမ်းသွားလေ့ရှိသည်။

ပြည်ဆိပ်ကမ်းမှ သူတို့ရွာသို့ ရောက်အောင် ကူးတို့လှေ
ဖြင့် ကူးရလေသည်။

၎င်းတို့ရွာမှာ ဇီးပင်အိုင်ရွာဖြစ်ပြီး ဖိုးဦးတောင်ခြေနှင့်
မဝေးလှသောနေရာ၌ ရှိလေသည်။

ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့ ကူးတို့လှေကို အဆင်သင့် တွေ့
ရပြီး ကူးတို့လှေပေါ်မှာလည်း အခြားခရီးသည်တစ်ယောက်
ရှိနေလေသည်။

ဇီးပင်အိုင်ရွာမှ ပန်းများ ယူ၍ ရွှေဆံတော် စေတီတော်
မြတ်ကြီးခြေရင်းမှာ လာရောက်၍ ပန်းရောင်းနေသော မြန်းဖြူ
ပင်ဖြစ်သည်။

“နီမောင်... နင် ရွာကို ပြန်မလို့လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ နင်ရော ပန်းရောင်းပြီး ပြန်လာ
ပြီလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ နင်အလုပ်နားပြီး ပြန်လာတာ
လား”

“အလုပ်နားတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ လုပ်
အားခ ငွေကလေး ရလို့ အဖေတို့အမေတို့အတွက် စားသောက်

ရောလေးတွေ ဝယ်ပြီး ပြန်ပို့ပေးမလို့ပါ။ နင်ရော ပန်းရောင်းရ
တာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဒီလိုပါပဲဟာ... ရရစားစားပဲပေါ့၊ ငါ့အလုပ်ကတော့
ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝဆိုသလိုပေါ့၊ စားဖို့ရပြီဆိုရင်
ကုသိုလ်ရအောင်လည်း ကြိဖန်ယူရတာပေါ့”

ထိုအချိန်မှာ ကူးတို့သမားက အခြားလိုက်မည့်သူ မရှိ
သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်နှင့်ပင် လှေထွက်လာသည်။

ရေစီးသန်သဖြင့် ရေစီးသာသောကမ်းခြေမှ ကပ်ကာ
မတ်လာလေသည်။

မြန်းဖြူမှာ ဇီးပင်အိုင်ရွာသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အဖေ
မရှိတော့ဘဲ အမေနှင့် နေရသည်။

ဖခင်ရှိစဉ်က ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုအတွင်းမှာ ရာသီ
ပန်းများနှင့် ခြံထွက်သီးနှံများ စိုက်ပျိုးကာ အသက်မွေးဝမ်း
ကျောင်း ပြုခဲ့လေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ ဩဇာသီး၊ သင်္ဘောသီး၊ မာလ
ကာသီး၊ ငှက်ပျောသီး စသည်တို့ အထွက်များပြီး ပန်းကတော့
အသိနှင့် လိုက်သောပန်းများကို ပြောင်းလဲစိုက်ပျိုးလေသည်။

ထို့ပြင် သူမတို့ခြံဝန်းထဲမှာ ကံ့ကော်ပင်နှင့် ခရေပင်ကြီး
များလည်းရှိသည်။

ရာသီမရွေး ပွင့်သော နှင်းဆီပန်းခင်းများလည်း ရှိသော
ကြောင့် (၁၂)ရာသီလုံး ပန်းမပြတ်အောင် ရောင်းချနိုင်လေ
သည်။

သူမသည် ခြံမှ ထွက်သော သစ်သီးသစ်နှံများနှင့် ပန်းများကို နေ့စဉ် ပြည်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးကာ သွားရောက်ရောင်းချ၍ ရသောငွေဖြင့် သားအမိနှစ်ယောက် ခြီးခြံစွာဖြင့် စားသောက်နေထိုင်ကြရလေသည်။

မြနှင့်ဖြူသည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် ရှိသည့်တိုင် အပူအပင် မရှာဘဲ မိခင်ကြီးနှင့် နေထိုင်လေသည်။

တကယ်တော့ သူမ၏ရုပ်ရည်မှာ ဆင်းရဲသူတစ်ယောက် ဖြစ်စေကာမူ သာမန်ရွက်ကြမ်းရေကျိုအဆင့်မိုးမဟုတ်ဘဲ ချောမောလှပသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အချို့က လာရောက်ကမ်းလှမ်းကြသော်လည်း လင်မခံဘဲ အပျိုကြီးဘဝနှင့်ပင် မိခင်ကို ပန်းရောင်းကျွေးနေသူဖြစ်ရာ နီမောင်နှင့် ဘဝတူဆိုက မမှားပေ။

“နင့်စကားက အဆန်းပါလား၊ ကုသိုလ်ရအောင် ဘယ်လိုများ လုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

“ဒီလို နီမောင်ရဲ့ ငါ ဘုရားပန်း ရောင်းတဲ့ ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီးကို နေ့တိုင်း ဘုရားလာဖူးတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက ကုန်းတော်ပေါ် တက်ခါနီးတိုင်း ငါ့ဆီက ပန်းတစ်မတ်ဖိုး အမြဲဝယ်လေ့ရှိတယ်”

ထိုအဘိုးကြီး၏ပုံသဏ္ဍာန်မှာ အရပ်အမောင်း အလှအထည်ကောင်းပြီး အဝတ်ဖြူများကို အမြဲဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည်။ လက်ထဲမှာ တောင်ငွေတစ်ချောင်းနှင့် ပုတီးတစ်ကုံးသာ ပါလေသည်။

မြနှင့်ဖြူထံမှ ပန်းဝယ်သောအခါမှာလည်း ဈေးမေးဈေးဆစ်လေ့မရှိဘဲ ပြောသည့်ဈေးအတိုင်းနှင့်ပင် ဝယ်ယူသွားလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ပန်းက ဆယ်ပြား ဆယ်ငါးပြား လောက်သာ တန်သော်လည်း တစ်မတ်ပေးသည်။

မြနှင့်ဖြူက ပြန်အမ်းသော်လည်း မယူပေ။

“ငါ့မြေးက မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့သူပဲ၊ နောက်ပြီး သန့်စင်တဲ့အလုပ်နဲ့လည်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူဖြစ်တယ်၊ ငွေတစ်မတ် ရတော့ ကိုယ့်ဘဝကို မတ်မတ်ထူထောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေတော့”

ဟု ပြောသွားလေသည်။

နောက်ပိုင်း ရက်မှလကြာသောအခါ မြနှင့်ဖြူစိတ်ထဲမှာ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

“ငါ့ဘဝမှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ စားဖို့လုပ်နေရတာနဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်ဖို့တောင် အချိန်မရဘူး၊ ဘုရားရှေ့မှာ ပန်းရောင်းနေရတယ်ဆိုပေမယ့် ဘုရားပေါ်ကိုတောင်မှ မရောက်ဖြစ်ဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်အတွက် ကုသိုလ်ရအောင် တစ်ခုခုလုပ်မှဖြစ်မယ်”

ဟု တွေးတောမိကာ နောက်တစ်နေ့ ပန်းရောင်းသွားပြီး နေ့စဉ်တွေ့နေကျ အဘိုးကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ ဤသို့ပြောသည်။

“အဘရယ်... ကျွန်မ တစ်ခုလောက်တော့ တောင်းပန်

ပါရစေ”

“ဘာများလဲ ငါ့မြေးရဲ့”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မမှာ ဘုရားရှေ့မှာ သာ ပန်းရောင်းနေရတယ်၊ ဘုရားပေါ် တက်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်း မှုဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဖြစ်သေးလို့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပါရ စေ”

“ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘုရားပေါ် တက် ပြီးလုပ်မှ ရတာမျိုး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဘုရားပေါ် ရောက်တိုင်း လည်း ကုသိုလ်ရနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကုသိုလ်ရအောင် လုပ်မှ ကုသိုလ်ရတာပါ။ ဘုရားပေါ်တော့ ရောက်ပါရဲ့၊ အကုသိုလ်စိတ် တွေ များနေရင် ဘယ်မှာ ကုသိုလ်ရပါတော့မလဲ၊ အခု ငါ့မြေးက ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ အလုပ်နဲ့ မိဘကို လုပ်ကျွေးနေတော့ နေ့တိုင်း ကုသိုလ်ရနေတာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု ဆိုဆုံးမလေသည်။

“အဘ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ်ကုသိုလ်လည်း လိုချင်လို့ပါ”

“ငါ့မြေးက ဘယ်လိုများ လုပ်ချင်လို့လဲ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘအတွက် ကျွန်မ နေ့ တိုင်း ပန်းလှူပေးပါရစေ၊ ပိုက်ဆံမယူပါရစေနဲ့”

ဟု တောင်းပန်ပြောဆိုသောအခါ အဘိုးအိုက ပြုံး၍ နားထောင်နေလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါမှ ပြောသည်။

“အင်းလေ . . ငါ့မြေးဆန္ဒရှိရင်လည်း လှူပေါ့၊ ကုသိုလ် ဆိုတာကတော့ ယူတတ်လေလေ ရလေလေပါပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ မြနင်းဖြူ လှူသောပန်းများကို ယူ၍ ကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ပိုင်းရက်များမှာလည်း မိမိခြံထွက်ပန်း များထဲမှ ကောင်းပေဆိုသောပန်းများကို သီးသန့်ဖယ်ထားလေ့ ရှိပြီး အဘိုးကြီး ရောက်လာလျှင် လှူလိုက်လေသည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာများမှာ မြနင်းဖြူက ပြန် ပြောပြသည့် အကြောင်းအရာများဖြစ်သည်။

“ဒါဖြင့် အခု အဲဒီအဘကို နေ့တိုင်းပန်းလှူတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် နီမောင်ရဲ့၊ ငါလည်း နေ့တိုင်း ကုသိုလ်ရ အောင်လို့ ဘုရားပန်းတွေ လှူပေးတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ဟာ . . ဒီဘဝမှာလည်း ကုသိုလ်ရ တယ်၊ နောင်ဘဝအတွက်လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ပန်းလှူတော့ လူလည်း လှတာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် မြနင်းဖြူက ရှက်ပြီးကလေးတစ်ချက် ပြုံးကာ မြစ်ရေပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။

မိုးလေဝသ ကင်းနေသောကြောင့် အနောက်ဘက် ကမ်းတွင် ဖိုးဦးတောင်တန်းကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

ဖိုးဦးတောင်၏မြောက်ဖျားဘက် အနောက်မြောက် သွန်းယွန်းနေရာတွင် ဇီးပင်အိုင်ရွာရှိလေသည်။

ဖိုးဦးတောင်ထိပ်မှ စေတီများကိုလည်း လှမ်းမြင်ရ

သည်။

ဖိုးဦးတောင်မှာ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူကတည်းက ထင်ရှားခဲ့သော တောင်ဖြစ်သလို ဒွတ္တဘောင်မင်းနှင့် ပန်ထွာမင်းသမီးတို့၏ရှေးဘဝ ပွေးဖိုပွေးမ ဘဝဖြစ်စဉ်များကြောင့် ထင်ရှားခဲ့သောနေရာထူးလည်းဖြစ်ပေသည်။

မြနှင်းဖြူက ဖိုးဦးတောင်ဘက် ငေးကြည့်နေစဉ် နီမောင်ကလည်း မြနှင်းဖြူ ရှက်သွားမည်ထင်သောကြောင့် စကားမဆက်တော့ပေ။

ထိုအခိုက် နောက်ဘက်မှ လှော်တက်ခတ်နေသော ကူးတို့သမားက လှမ်းမေးသည်။

“နီမောင်... မင်းယူလာတဲ့လှော်တက်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲဟ”

နီမောင်က သူ့ဘဝအတွက် ထူးခြားသော လှော်တက်ကြီးကို အမှတ်တရ ဖြစ်စေရန် ယူလာခဲ့သည်။

“အဘတစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာပါ”

“မင်းမှာ လှေလည်း မရှိဘဲ လှော်တက်ကို ဘာကြောင့် လက်ဆောင်ပေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မသိပါဘူးဗျာ၊ သူပေးလိုက်လို့သာ ယူလာရတာပါပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ရွာရှိရာ ကမ်းခြေရောက်သောအခါ မြနှင်းဖြူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကမ်းပေါ် တက်လာသည်။

မြနှင်းဖြူကလည်း နောက်မှ တက်လိုက်လာရင်းနှင့် လှမ်းပြောလေသည်။

“နီမောင်... နင် အလုပ်ပြန်မသွားသေးရင် အိမ်လေး ဘာလေး လာလည်ဦးလေဟာ”

“အေးပါ... ငါလာခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောကာ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်လာခဲ့သည်။

အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မိဘများက သားဖြစ်သူ ပြန်ရောက်လာသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေကြလေသည်။

နီမောင်က ဝယ်လာသော အစားအသောက်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများအတွက် ဘောဂဝတီသစ်စက်မှ ဆုအဖြစ် ပေးလိုက်သော ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် တဘက်ကို အဖေနှင့် အမေကို ပေးလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပစ္စည်းအချို့ကို ယူ၍ ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ရွာသို့ ပြန်ရောက်တိုင်း အမြဲသွားရောက်တွေ့ဆုံလေ့ရှိသောသူမှာ ဆရာကြီးဦးဗန်ကောင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဦးဗန်ကောင်းမှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိပြီး ခေါင်းတုံးတုံးထားပြီး နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးများရှိကာ သစ်ခေါက်ရေ ဆိုးထားသော အညိုရောင်အင်္ကျီနှင့် ပုဆိုးကြမ်းကိုသာ ဝတ်သည်။

သူသည် ဓါတ်ဆေးပညာ အထူးကျွမ်းကျင်ရုံမက အကြောပညာပါ ကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ဆေးကုသမှု ပေးလေ

သည်။

ဦးဗန်ကောင်းမှာ ဆေးကုသရုံ မဟုတ်ဘဲ အဂ္ဂိရတ် ထိုးသည်ကိုလည်း ဝါသနာပါသောကြောင့် ဖိုခန်းပြုလုပ်ထားကာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖိုထိုးလေ့ရှိသည်။

နီမောင်ကိုလည်း တူသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခင်မင်ကာ မသိတာများကို ပြောပြပေးလေ့ရှိသည်။

နီမောင်က သူ မသိနားမလည်သော ဘုရားစာ တရားစာများကို သွားရောက်မေးမြန်းသည့်အခါမှာလည်း အနက်အဓိပ္ပါယ်နှင့်တကွ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ဦးဗန်ကောင်းအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖိုထိုးနေသော ဦးဗန်ကောင်းကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

“ဟော... နီမောင် မင်းပြန်လာပြီလား”

“ဟုတ်တယ် အဘ၊ ဒီတစ်ခေါက် သစ်ဖောင် စောစော ပြန်ရောက်တာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်လာနိုင်တာ”

ဦးဗန်ကောင်းက မျက်မှောင်ကျုံ့ရင်း ဖိုဆွဲခြင်းကို ရပ်၍ ထလာလေသည်။

နီမောင်က သူဝယ်လာသော ဆေးတံသောက်ဆေးဗူး၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ထန်းလျက် အစရှိသော ပစ္စည်းများကို ဦးဗန်ကောင်းအား ပေးလိုက်သည်။

“အေး... သာဓု... သာဓု... သာဓု၊ ဒါထက် ဧရာဝတီ မြစ်ရေ ဒီလောက်ကြမ်းနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့ သစ်ဖောင် ချလာကြတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဘရဲ့”

နီမောင်က ပြုံး၍ ပြောရင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ ယူလာသောလှော်တက်ကိုလည်း နံဘေးနားမှာ ချထားလိုက်သည်။

“ဒါထက် ဒီလှော်တက်က ဘာဖြစ်လို့ ယူလာတာလဲ”

“ဒီအကြောင်းကို အဘကို ပြောပြချင်တာနဲ့ လာခဲ့တာပါ”

နီမောင်က သစ်ဖောင်ချစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော အန္တရာယ်များကို လှော်တက်တစ်ချောင်းနှင့် လွတ်မြောက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပုံများကို ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါထက် လှော်တက်ပေးတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက သစ်စက်ပိုင်ရှင် ဦးဘတူတို့အိမ်ကို မကြာခဏ လာတဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

“ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနဲ့ အဝတ်ဖြူပဲ အမြိဝတ်တယ်”

ဦးဗန်ကောင်းက အနားမှာ ရှိသော ဆေးတံအတွင်းသို့ ဆေးတစ်ဆုံ ဖြည့်၍ မီးညှိကာ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်သည်။

“မင်းပြောတဲ့သူဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်၊ ပြည်မြို့ဆိုတာ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ဘူမိနက်သန်နေရာမှန်ပဲ၊ ထွက်ရပ်လမ်း ကြွမြန်းမယ့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ပြည်ကို လာလေ့ရှိတယ်၊ ထွက်ရပ်လမ်းကိစ္စ

ပြီးမြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အမြဲတစေ လာလေ့ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြည်ဝင်ပြည်ထွက်ဆိုတာ ပြည်မှာပဲ လုပ်လို့ရတာကိုး”

နီမောင်က ဦးဗန်ကောင်း ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်နေလေသည်။

“ပြည်မြို့ကနေ သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲမှာ ပဋ္ဌမံ ဦးအောင်လို့ အမည်တွင်တဲ့ ဝိဇ္ဇာဦးအောင်လည်း ပါဝင်တယ်။ ဝိဇ္ဇာဦးအောင်ကို ပြည်မြို့က ရှေ့မီနောက်မီလူတွေ သိကြတာ များပါတယ်။ မင်းပြောတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ဆိုရင် ဝိဇ္ဇာဦးအောင်များ ဖြစ်လေမလားပဲ”

“အဘဦးအောင်က အခုအချိန်ထိ ရှိပါတော့မလားအဘ”

“ရှိတာပေါ့ကွာ... အာယုသိဒ္ဓိ ပြီးမြောက်ထားတဲ့လူတွေဟာ သက်တမ်းဘယ်လောက်ကြာကြာ အသက်ရှင်နေနိုင်ကြတာပဲ။ တကယ်လို့ မင်းပြောတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဝိဇ္ဇာဦးအောင်အမှန်ဆိုရင်တော့ မင်းကို ကူညီမစပေးတာ အမှန်ပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်လည်း သူတော်ကောင်း တစ်ယောက်က အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည်ကို ဝမ်းသာနေမိလေသည်။

ထို့နောက်...

ဦးဗန်ကောင်းက နီမောင်ယူလာသောလှော်တက်ကို ယူကြည့်လေသည်။

“ဒီလှော်တက်နဲ့ သစ်ဖောင်ကြီးကို လိုတဲ့နေရာ ရောက်အောင် ပို့နိုင်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ”

“ဒီလှော်တက်ကို ဘာအသားနဲ့ လုပ်ထားတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း အသေအချာ မကြည့်မိသေးပါဘူး”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဒီလှော်တက်ကို ထန်းလက်နဲ့ လုပ်ထားတာကွ”

“ဟင်... ထန်းလက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့လှော်တက်က ဒီလောက်ပဲ ခိုင်သလား အဘ”

“ဝိဇ္ဇာပေးတဲ့ပစ္စည်းပဲကွာ... ဒီလောက်စွမ်းတာ ဘာဟုတ်သေးလဲ၊ နောက်ပြီး ငါတို့ နဝင်းပညာနဲ့ ကြည့်ရင် ‘လှော်တက်နဲ့ ထန်းလက်’ ဆိုတာ မိတ်ခါတ် ကက်ကင်းမိနေတယ် မဟုတ်လား၊

စနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးက မိတ်ခါတ်၊ အဲဒီနှစ်မျိုးကို ကက်ကင်းကလည်း မိနေမှတော့ ဒီလှော်တက်ကို အကြောင်းရှိလို့ သုံးတဲ့အခါမှာ သစ်ဖောင်ကို ရွှေနိုင်ရုံမကဘူး၊ မြင့်မိုရ်တောင်ကို တွန်းရွှေမယ်ဆိုရင်တောင် ရွှေမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးဆိုတာ အကြောင်းကိစ္စ အရေးမကြီးဘဲ နေရာတကာမှာ လျှောက်မသုံးသင့်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ ကျွန်တော်ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“နောက်တစ်ခုက ဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ တည့်တည့်

ပြောလေ့မရှိဘူး၊ သူပြောချင်တာကို အတိတ်နိမိတ်နဲ့ ပြောလေ့ ရှိတယ်၊ အခု မင်းကို လှော်တက်ပေးတယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်က လည်း လွတ်အောင်၊ ဒါကိုမြင်ရင် ပိုပြီးကြိုးစားချင်အောင် နိမိတ် ပြလိုက်တာပဲ”

“ဘယ်လိုနိမိတ်ပြတာလဲ အဘ၊ ရှင်းပြပေးပါဦး”

“လှော်တက်ကို ကက်ကင်းပြန်ရင် တက်လမ်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်၊ မကြာခင်မှာ မင်းဘဝမှာ တက်လမ်းတစ်ခု တွေ့တော့မယ့် အတိတ်နိမိတ်ပဲကွ၊

နောက်တစ်ချက်က လှော်တက်ဆိုတာ လှေကို ရှေ့ တက်အောင် လှော်ရာမှာ အသုံးပြုတဲ့ပစ္စည်းပဲ၊

ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝတက်လမ်းရအောင် ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယကို အသုံးပြုပြီး ကြိုးစားပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်ကို အခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘ၊ ကျွန်တော့်ဘဝ တက်လမ်းရအောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားပါ မယ်”

“တကယ်တော့ မင်းကို သူတော်ကောင်းတွေက ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးတယ်ဆိုတာ တစ်အချက်က စိတ်ထားဖြူစင်လို့ နှစ်အချက်က အမိအဖကိုလုပ်ကျွေးတဲ့သူဖြစ်လို့၊ သုံးအချက်က ဘာသာတရားကို အလေးထားတဲ့သူမို့ အကူအညီပေးကြတာပဲ၊ ဘယ်လိုဘဝမျိုးရောက်ရောက် အခုလိုအတိုင်းနဲ့ပဲ ဆက်ပြီး ကြိုး စားသွားပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ၊ အဘပြောတာတွေကို မမေ့အောင်

ကျွန်တော်ကြိုးစားပါမယ်”

ဟု ပြောကာ ထန်းလက်လှော်တက်ကလေးကို ယူပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၀)

ဗျည်းသရကြော့ နတ်ရေတွင်းနှင့် ဆန်းကြယ်သောနေရာများ

နီမောင်သည် ရွာသို့ ပြန်ရောက်ပြီး အလုပ်အားသည့် အချိန်တွင် ဖိုးဦးတောင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်လေ့ရှိသည်။

ဖိုးဦးတောင်ပေါ်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နေရင်း ပရိတ်တော်များ၊ တရားစာများကို ကျက်မှတ်နေလေ့ရှိသည်။

ဖိုးဦးတောင်ပေါ်မှာ ဝိဇ္ဇာဂူလည်း ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း ထိုဝိဇ္ဇာဂူ၏အတွင်းသို့ ရောက် တောင် ဆင်း၍ ဘုရားရှိခိုးလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဖိုးဦးတောင်တစ်နေရာတွင် တရားစာများ ကျက်မှတ်နေရင်း အိပ်ပျော်သကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေသည်။ အချိန် မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည် မသိပေ။ တစ်စုံတစ် ယောက်က လှုပ်နှိုးလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာ လန့်နိုးလာလေသည်။

“ငါ့မြေး. . . ထ. . . ထတော့ကွယ်”

ထိုအသံကို ကြားဖူးသလိုလို ရှိသောကြောင့် ကယျာ ကယာ ထကြည့်လိုက်သောအခါ ဦးဘတူတို့အိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိသော လူသူတော်ကြီးဖြစ်မှန်း တွေ့ရလေ သည်။

“ဟင်. . . အဘ ဘုရားလာဖူးတာလား”

“ဟုတ်တယ်. . . ဘုရားလည်း ဖူးရင်း ဝိဇ္ဇာဂူထဲမှာ လည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင်းနဲ့ပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော်တောင် ဝိဇ္ဇာဂူဘက် ရောက်တော့ အောက် ကို ငုံ့ကြည့်ခဲ့သေးတယ်၊ ဘာမှမတွေ့ခဲ့ရလို့ ပြန်လှည့်လာတာ”

“အဘက ဟိုးအောက်ခြေအတွင်းဘက် ရောက်နေလို့ မမြင်ရတာပါ”

“အခု အဘ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“တရားစာတွေ ဖတ်နေတာပေါ့ကွယ်၊ တရားစာ ဖတ် နေတယ်ဆိုတော့ ဘုရားကို သတိရနေတာပဲပေါ့၊ ဒါထက် အဘ ဘုရားဖူး ထွက်မလို့ ငါ့မြေးလိုက်ခဲ့မလား”

“လိုက်တော့ လိုက်ချင်ပါတယ် အဘရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ခရီးစရိတ်အတွက် ငွေပိုငွေလျှံ မရှိသေးလို့ လိုက်

နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး”

“မင်း ငါနဲ့ လိုက်ရင် ခရီးစရိတ် မလိုပါဘူးကွယ်၊ လိုက် မယ်ဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့”

ထိုစကားကြားသောအခါ နီမောင်မှာ ဝမ်းသာသွား သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် အဘ”

“အေး. . . ဒါဖြင့် အိမ်ပြန်ပြီး အဝတ်အစား ပြင်ထား ချေ၊ မနက်လင်းကာနီးတော့ ငါလာခေါ်မယ်”

ဟု ပြောကာ တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေတော့ သည်။ နီမောင်လည်း ဝမ်းသာအားရနှင့် အိမ်ပြန်လာပြီး မိဘများ ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေသည်။

“ကိုယ့်ချည်းဆိုရင် ရောက်နိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီလို ရိတ်ခံ ခေါ်မယ့်သူ ရှိတုန်း လိုက်သွားပေါ့ကွယ်”

ဟု မိဘများကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့် ခွင့်ပြုလေ သည်။ ဤသို့ဖြင့် သင့်တော်သော အဝတ်တစ်စုံကိုသာ လွယ် အိတ်နှင့် ထည့်ကာ စောင့်နေလေသည်။

ထိုနေ့ညက နီမောင်မှာ ကောင်းစွာအိပ်မပျော်ပေ။ သန်းခေါင်ယံကျော်တော့မှ မွေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ အိပ်ပျော်သွားစဉ် အဘိုးအိုက သူ့ဆီ ရောက်လာပြီး

တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားသည်ဟု အိပ်မက်မက်နေလေသည်။ အချိန်မည်မျှကြာသည် မသိပေ။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ပုတ်နှိုးလိုက်သဖြင့် လန့်နိုးလာ

လေသည်။ ကပျာကယာ ထကြည့်လိုက်တော့ အချိန်က မိုး မလင်းသေးပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ရိပ်များ ရှိနေဆဲဖြစ် သည်။

သို့သော် လျှပ်စီးရောင်များကို မြင်သည်။

နားထဲမှာလည်း ဆူဆူညည်ညည်အသံအချို့ကို ကြားရသည်။

“ဘယ်လိုအသံတွေပါလိမ့်... ငါ ဘယ်နေရာ ရောက် နေတာပါလိမ့်”

ဟု ဇဝေဇဝါနှင့် တွေးကာ လှဲအိပ်နေရာမှ လူးလဲ၍ ထလိုက်လေသည်။

အရင်ဆုံး သူ့နံဘေးမှာ ရပ်နေသော လူသူတော်ကြီးကို တွေ့ရလေသည်။

ပြီးနောက် ဇရပ်၊ တန်ဆောင်းများနှင့် ရွှေရောင်တဝင်း ဝင်းဖြင့် တင့်တယ်သပွယ်စွာ ရှိနေသော ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြတ်ကြီးကို တွေ့မြင်ရသည်။

နီမောင်က သူ့မျက်လုံးကိုပင် မယုံနိုင်သောကြောင့် မျက်လုံးကို ပွတ်ကြည့်ရသည်။

အမှန်ပင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးရှိရာ တန်ဆောင်း တစ်ခုထဲသို့ ရောက်နေခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာ ရောက်နေကြတာလဲ အဘ”

“မင်းက အိပ်ပျော်နေတာကိုးကွယ်၊ ငါတို့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ရောက်နေကြပြီ၊ ကဲ... ဟိုဘက်နား

မှာ နတ်ရေတွင်းတစ်တွင်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ရေတစ်ဝက်က ချဉ်ပြီး တစ်ဝက်က ချိုတယ်၊ သွားပြီး မျက်နှာသစ်ချေ”

ဟု ခိုင်းသဖြင့် နီမောင်လည်း တအံ့တဩနှင့် ကုန်း တော်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

လူသူတော်ကြီး ညွှန်ပြလိုက်သောရေတွင်းမှာ နတ်ရေ တွင်း ဖြစ်သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော် မြောက်ဘက်ကုန်းစောင်း တစ်နေ ရာ၌ ရှိလေသည်။

နွေရာသီတွင် ရေမရှိသော်လည်း မိုးရာသီအခါမှာတော့ တွင်းထဲ၌ ရေရှိသည်။

ထိုရေတွင်းနားမှာ သောက်ရေစင်ဟောင်းတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ရေတွင်းမှာ အနက်ငါးပေခန့်ရှိပြီး ရေတွင်းအဝမှာ ဆန်

ကော သာသာခန့်မျှသာရှိသည်။

ရေတွင်းပေါင်ကို မီးခတ်ကျောက်များဖြင့် စီကာ အင်္ဂ တေ ကိုင်ထားသည်။

ရေတွင်းပေါင်တွင် အုတ်နီခဲဖြင့် ‘နတ်ရေတွင်း’ ဟု ရေး ထားလေသည်။

မိုးအခါ တွင်းထဲ၌ ရေပြည့်လာချိန်တွင် တွင်းထဲမှ ရေမှာ ထူးခြားမှုရှိလေသည်။

တွင်းတစ်တွင်းထဲမှာ ရှိသောရေပင်ဖြစ်လင့်ကစား တစ် ခြမ်းက ချဉ်ပြီး ကျန်တစ်ခြမ်းမှာ ရှိသောရေက ချိုနေသည်။

အမှန်တော့ ထိုနတ်ရေတွင်းမှာ အဂ္ဂိရတ်သမားအတွက်

များစွာအသုံးဝင်သော ဗျည်းသရနတ်ရေတွင်းဖြစ်သည်။ ရေတွင်းထဲ၌ ရှိသောရေများမှာ ချိုသည်အခြမ်းနှင့် ချဉ်သည်အခြမ်း ဖြစ်နေသော်လည်း မည်သည့်အခါမှ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရောနှောသွားခြင်း မရှိပေ။

အင်္ဂါရတ်လိုက်စားသူတို့အခေါ် အရ ရေချိုရှိသောဘက်ကို ဗျည်းဟု ခေါ်ပြီး ရေချဉ်ရှိသောဘက်ကို သရဟု ခေါ်လေသည်။

ရှေးစာဆိုများအရ ဗျည်းသရကြေမှ ဓါတ်ကြေသည်ဟု အဆိုရှိကြလေသည်။

သို့ကြောင့် ထိုနတ်ရေတွင်းအကြောင်းကို သိကြသော လူအချို့တို့သည် မိုးအခါ နတ်ရေတွင်း၌ ရေပြည့်နေသည့်အချိန်တွင် တကူးတက လာရောက်၍ ရေချဉ်တစ်ခွက် ရေချိုတစ်ခွက် ခပ်ယူလေ့ရှိကြသည်။

ထိုရေနှစ်ခွက်ကို သောက်ပါက ဗျည်းရောသရပါ ကြေသည်ဟု သတ်မှတ်သည်။

ဗျည်းသရ ကြေသောရေမှာ ဓါတ်လေးပါးတို့ကို နိုင်နင်းပြီး ဝမ်းတွင်းရောဂါများဖြစ်သည့် သွေး၊ သည်းခြေ၊ သလိပ်စသည်ရောဂါများ ကင်းဝေးပြီး အသက်ရှည်စေသည်။

ဗျည်းသရ ကြေသောရေကို သောက်ပါက နတ်တို့ ဖန်ဆင်းထားသောရေတွင်းမှ ရေကို သောက်ရသကဲ့သို့ ရောဂါဘယ ကင်းရှင်း၍ ကျန်းမာကာ အသက်ရှည်နိုင်ကြောင်း အဆိုရှိရာ ထိုရေတွင်းကိုလည်း 'နတ်ရေတွင်း' ဟု အမည်ပေးထားခြင်း

ဖြစ်တန်ရာပေသည်။

နီမောင်သည် လူသူတော် ညွှန်ပြသည့်လမ်းအတိုင်း အုတ်လှေခါးများအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာရာ အတန်ကြာသောအခါ ရေတွင်းတစ်တွင်း ရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ အုတ်တိုင်နှစ်တိုင် စိုက်ပြီး တန်းပစ်ထားလေသည်။

ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှာ ကြေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေခွက်တစ်လုံးလည်း ရှိပေသည်။

ငုံကြည့်လိုက်တော့ မိုးတွင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် ရေတွင်းထဲမှာ ရေရှိနေသည်။

ရေတွင်းက သိပ်မနက်လှသောကြောင့် ရေကို လက်ဖြင့် လှမ်းခပ်ရုံနှင့် မိနိုင်လေသည်။

သို့ကြောင့် ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ကြေးရေခွက်ဖြင့် ရေကို ခပ်ယူပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားသောကြောင့် ရေကို ငုံ့ကြည့်သောအခါ ချဉ်လေသည်။

“အဘက မှာလိုက်တယ်၊ ရေတွင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ရေက တဝက်က ချဉ်ပြီး တဝက်က ချိုတယ်တဲ့၊ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် ဟိုဘက်အခြမ်းက ရေကို ခပ်ကြည့်လိုက်မယ်”

ဟု တွေးပြီး အခြားတဖက်မှ ရေကို ခပ်ယူပြီး ငုံ့ကြည့်သောအခါ ချိုမြမြအရသာ ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာအံ့ဩမိလေသည်။

ပထမတော့ ဒီရေတွင်း ရှိသည်ကို လူသူတော်ကြီး ဘယ်လိုများ သိနေပါလိမ့်ဟု တွေးမိသေးသည်။

နောက်မှ မိမိကို ဇီပင်အိုင်ရွာမှ ရန်ကုန်ရောက်အောင် ညတွင်းချင်း ခေါ်လာပုံကို တွေးမိတော့မှ ဦးဗန်ကောင်း ပြော သည့်စကားများကို ပြန်လည်သတိရမိတော့သည်။

“အင်း... ဦးဗန်ကောင်း ပြောပုံအရဆိုရင်တော့ ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မဟုတ်တာတော့ သေချာ ပြီ၊ အများပြောတဲ့ ပဌမဦးအောင်ဆိုတာ သူပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေတာက တော့ အမှန်ပဲ”

ဟု တွေးတောကာ နတ်ရေတွင်းမှ ဗျည်းသရ ကြေသော ရေနှစ်မျိုးကို ခပ်ယူပြီး မျက်နှာလည်းသစ်၊ ဝအောင်လည်း သောက်ပြီး ကုန်းတော်ပေါ် ပြန်တက်လာလေသည်။

လူသူတော်ကြီးက ကုန်းတော်ပေါ်မှာ ရပ်စောင့်နေ သည်။

“ကဲ... ပြီးရင် ဘုရားဖူးကြရအောင်”

ဟု ခေါ်သွားလေသည်။

နီမောင်ကလည်း လူသူတော်ကြီး ခေါ်ရာနောက်မှ လိုက်ကာ ကျက်မှတ်ထားသော ဘုရားစာ၊ တရားစာများကို ရွတ် ကာ ဘုရားကို ပူဇော်လေသည်။

(၎င်းအဓိဋ္ဌာန်ဝင်သောနေရာများမှာ အချို့မှာ ကြိသန် အမည်ဖြင့် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးသော ‘နဂါးရာဇ်လိုက်ဂူ’

အမည်ရှိ ဝတ္ထုတွင် အပြည့်အစုံ ရေးသားဖော်ပြပြီးဖြစ်သဖြင့် အချို့ကို အကျဉ်းမျှပင် ဖော်ပြပေးပါမည်)

ထူးခြားသောနေရာ(၉)ဌာနဖြစ်သော... .

(၁) တစ်ဝဂူ ပတ္တမြား မျက်ရှင်ဘုရား၊ (၂) ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ ဘုရား၊ (၃) ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၊ (၄) ရှင်မထီးဘုရား၊ (၅) ရှင်အဇ္ဈဂေါဏဘုရား၊ (၆) ဆံတော်တွင်းရုပ်ပွားတော်၊ (၇) ဘိုးဘိုးအောင်ဘုရား၊ (၈) လက်ပက်လက်ဘုရား၊ (၉) ပြဒါးရှင် ဘုရား စသည်တို့ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး ရင်ပြင်တော် အ ပေါ်တွင် ထူးခြားသောနေရာများ ရှိသော်လည်း အချို့မသိကြ ပေ။

ထိုထူးခြားမှုများကို လူသူတော်ကြီးက နီမောင်ကို တစ် နေရာချင်း တစ်ခုချင်းစီ လိုက်လံပြပေးလေသည်။

၎င်းတို့မှာ... .

(၁) သိကြားမင်းနှင့် မယ်လမုရုပ်ထု

စနေထောင့်-ပထမ ပစ္စယံအထက်ထောင့်စွန်း၌ တပ် ထားသော စိန်တောင်တွင် ရှိသည်။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို တည်သောမင်းကြီးသည် သိကြားမင်းနှင့် မယ်လမုတို့ သင့်မြတ် ၍ ဖွားသော သားဖြစ်သည်ဟု သရုပ်ဖော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

(၂) ဥက္ကလာပမင်းကြီးရုပ်ထု

ရာဟုထောင့် ပထမပစ္စယံအထက်ထောင့်စွန်း၌ တပ်

ထားသော စိန်တောင်တွင်ရှိသည်။ ဥက္ကလာပမင်းကြီးသည် စေတီတော်၏မူလဒါယကာဖြစ်လေသည်။

(၃) ရှင်မထီးဂူ

ရွှေတိဂုံရင်ပြင်တော်အရှေ့ဘက်ရှိ ထီးတော်ပုံစံများ၏ အရှေ့ဘက် ဦးကျင်ဆိုင်း၊ ဒေါ်လီလီတန်ဆောင်းနှင့် ကပ်လျက်တွင် တည်ရှိလေသည်။

(၄) လေးဆူသောဘုရားပုံတော်

(က) အရှေ့ဘက်တွင် အာရုံခံတန်ဆောင်း လိုဏ်ဂူတော်အတွင်း ကကုသန်ဘုရား၊

(ခ) တောင်ဘက် ကောဏာဂုံဘုရား

(ဂ) အနောက်ဘက် ကဿပဘုရား

(ဃ) မြောက်ဘက် ဂေါတမဘုရား

ဟူသော လေးဆူသောဘုရားပုံတော်များကို သွန်းလုပ်ပြီး တန်ဆောင်း ပဏ္ဍိတော်နှင့်တကွ ကောဇာသက္ကရာဇ် (၁၁၃၈)နှစ်တွင် စဉ့်ကူးမင်း လှူဒါန်းခဲ့လေသည်။

(၅) ဗြဟ္မာသားမိုက်ရုပ်ထု

တောင်ဘက်မုခ် အာရုံခံတန်ဆောင်းအရှေ့ဘက်၌ ရှိသည်။ သားဆုတောင်းလျှင် ပြည့်စုံသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ ကလေးငယ်များ စုန်း၊ နတ် ဖမ်းစားလျှင်လည်း ဤဗြဟ္မာ သား

မိုက်ရုပ်ကို သွားရောက်တောင်းပန်လျှင် ပျောက်ကင်းသည်ဟု ဆို၏။

(၆) ဘီလူးရုပ်ကြီး

ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်မုခ်တွင် ရှိသော ခြင်္သေ့ကြီးများ၏နောက်တွယ် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မုဆိုးထိုင် ထိုင်နေသော ဘီလူးရုပ်ကြီး(၂)ရုပ်ရှိသည်။

ထိုဘီလူးရုပ်ကြီးမှာ (၁၈၄၁)ခုနှစ်တွင် ရွှေဘိုမင်း ခေါ်သော သာယာဝတီမင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွရောက်စဉ်က မုခ်တွင် ထားရှိရန် လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြောက်ဘက်တန်စောင်းတန်းထိပ်မှ ရင်ပြင်တံတိုင်းဘေးတွင် ဘီလူးရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ရှိသေးသည်။ ထိုဘီလူးရုပ်ကြီးမှာ ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု၏ကောင်းမှုဟု သိရလေသည်။

(၇) ဇော်ဂျီနှင့် သူယောင်မယ်ရုပ်တု

တောင်ဘက်မုခ်ရှိ ဘီလူးရုပ်ကြီးများ၏နောက်နားတွင် ထူထဲသည့် အုတ်သားမုခ်ဟောင်းတစ်ခုရှိသည်။ ထိုမုခ်ခုံးထိပ်စောင်းတန်းအမိုးနားတွင် မြင့်မိုရ်တောင်ကို သရုပ်ဖော်ထားသည့် နတ်ရုပ်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သိကြားမင်းက ဧရာဝတီ ဆင်ကို စီးနေသောပုံ ပါသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အောက်ဘက် မြင့်မိုရ်တောင်ခါးပန်းတွင် ဇော်ဂျီတွေ မြူးနေကြသည့်အရုပ်ကို ထုထားသည်။ ဗလာကိုယ်ထီး ဖြစ်နေသောအရုပ်

မှာ သူယောင်မယ်ဖြစ်လေသည်။

(၈) နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသိမ်

ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်တော် တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် သာယာဝတီမင်း လှူဒါန်းခဲ့သော ခေါင်းလောင်းကြီး ရှိ၏။ တန်ဆောင်းနှင့် ဘေးတိုက်တွင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူသိမ် ရှိလေသည်။

(၉) တောက်တဲ့ရုပ်

ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် လူသိနည်းသောနေရာတစ်ခုမှာ ရွှေတိဂုံဘုရား အထက်ပစ္စယံ စနေထောင့်နောက်ယွန်းယွန်းတွင် မထင်မရှား ထုလုပ်ထားသည့် တောက်တဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုတောက်တဲ့ရုပ်မှာ ဓါတ်ရိုက်ထားခြင်းဟု ယူဆကြသည်။

တချို့သော ရာဇဝင်သုတေသီများအနေဖြင့် ရွှေတိဂုံဘုရားကို နောက်ဆုံးမွမ်းမံပြင်ဆင်သွားသည့် သက္ကရာဇ်(၈၁၃) ခုနှစ်တွင် ဟံသာဝတီတွင် နန်းတက်သည့် ဗညားကျန်းမင်း လက်ထက် ပန်းရံသမားများ၏ပညာသင်္ကေတဟူ၍ ယူဆကြသည်။

တချို့သော လောကီပညာရပ်များကို လေ့လာလိုက်စားသူများ၏အဆိုအမိန့်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် ကပ်နေသော တောက်တဲ့တစ်ကောင်သည် ဇီဝိန်ချုပ်ချိန်နီးတွင် တခြားနာမ်တစ်ခုက ဝင်ပူးကပ်၍ ဘုရားကြီး၏ထီးတော်ပေါ်သို့ တက်ရောက် ဖူးမြော်သည်ဟု ဆို၏။ ထိုသို့တက်ရောက်ဖူးမြော်ပြီး

တောက်တဲ့ကို ပူးနေသောနာမ်ဓါတ်သည် အပြန်အဆင်းတွင် အောက်ခြေနားအရောက်၌ တောက်တဲ့ဇီဝိန် ချုပ်ငြိမ်းသွားရာ နာမ်ဇာတ်လည်း ထွက်သွားပြီး ဘုရားကြီးတွင် တောက်တဲ့သည် ကပ်ကျန်နေသည်ဟု ဆို၏။ ယင်းတောက်တဲ့အပေါ်တွင် သစ်စေးသုတ် ရွှေချရာမှ မထင်မရှား ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်ကျန်နေသည်ဟုလည်း ဆိုလေသည်။

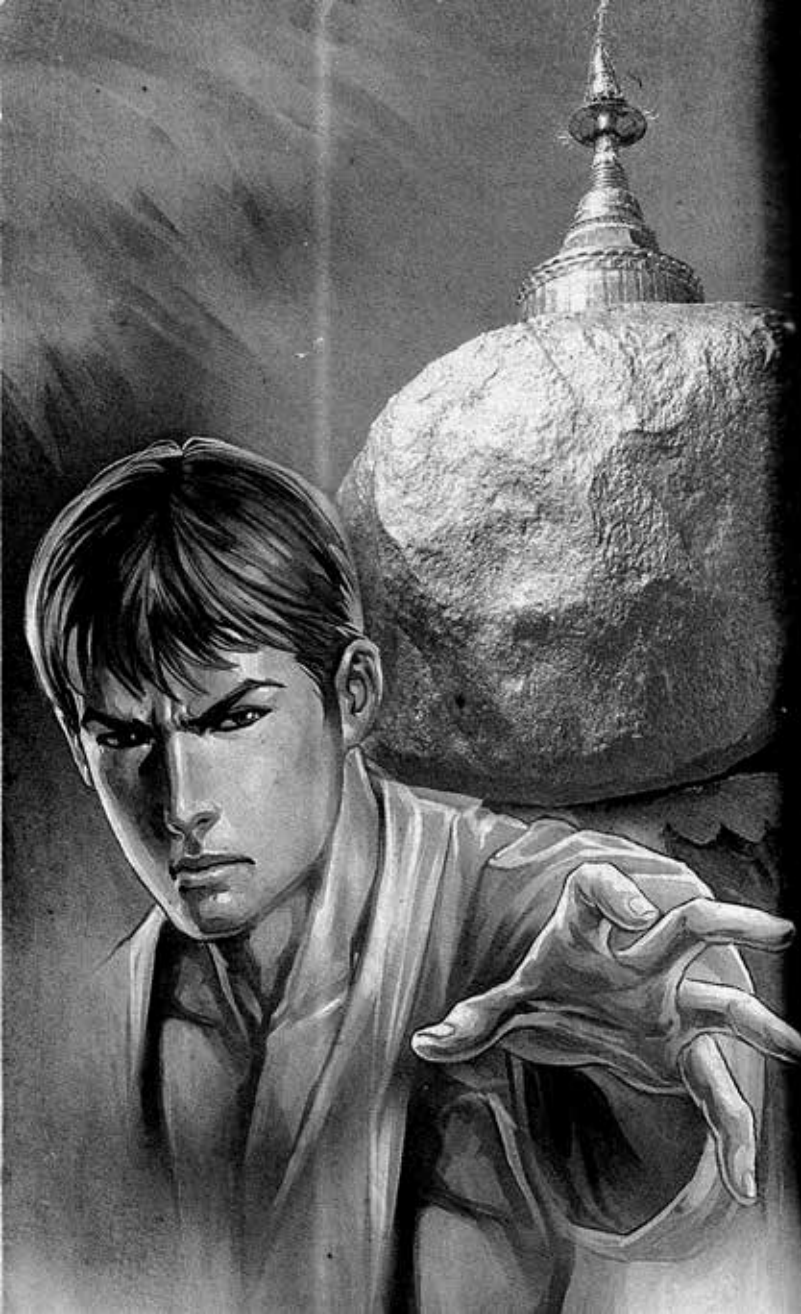
ထို့နောက်မှာလည်း ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ တစ်နေကုန် နေ၍ နေရာအတော်များများကို လိုက်ပြလေသည်။

ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်မှ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး နီမောင်ကို ငွေငါးကျပ် ထုတ်ပေးသည်။

“အရှေ့ဘက်မုခ်မှာ ထမင်းဆိုင်တွေ ရှိတယ်၊ ထမင်းသွားစားချေ၊ ပြီးရင် ဒီဇရပ်ပေါ် ပြန်လာခဲ့၊ ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ ညအိပ်ပြီးတော့ မနက်လင်းတော့မှ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား သွားဖူးကြတာပေါ့”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်လည်း ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ငွေငါးကျပ်ကို ယူကာ ဇရပ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၁)

ငွေငါးကျပ်နှင့် ကျိုက်ထီးရိုးမှ ပြန်ခဲ့သူ

နောက်တစ်နေ့မနက် နီမောင် အိပ်ယာမှ နိုးလာသော အခါ ဇရပ်တစ်ဆောင်ကဲ့သို့ နေရာတစ်ခုတွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပထမတော့ ရွှေတိဂုံစေတီကုန်းတော်ပေါ်ရှိ ဇရပ်တစ်ဆောင်ဟု ထင်လိုက်မိသော်လည်း ထကြည့်သောအခါမှ မဟုတ်မှန်း သိရလေသည်။

သူ့ရောက်နေသောနေရာမှာ တောင်တန်းတစ်ခုပေါ်၌

ဖြစ်ပြီး မြူခိုးများ ဝေ့ဆိုင်နေသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတော့ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။

လူသူတော်ကြီးကတော့ ဇရပ်တစ်နေရာမှာ ထိုင်၍ ပုတီးစိပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူ့လလာတော့မှ ပုတီးစိပ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်လေသည်။

“ငါ့မြေး နိုးလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာလဲ အဘ”

“အဘတို့ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ် ရောက်နေကြပြီ လေ”

“ဟင်. . .”

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားလေသည်။

သို့သော် အသေအချာ ပြန်တွေးကြည့်သောအခါ မအံ့

ဩတော့ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်. . .

ဇီးပင်အိုင်ရွာမှ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်သို့ ညတွင်းချင်း ရောက်ခဲ့ရပုံမှာ လက်တွေ့ဖြစ်သောကြောင့် ယခု ရွှေတိဂုံ ကုန်း တော်ပေါ်မှ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်သို့ ရောက်နေခြင်းမှာလည်း လူသူတော်ကြီး၏အစွမ်းသိဒ္ဓိကြောင့်ပင်ဖြစ်ကြောင်း သဘော ပေါက်မိလေသည်။

“ဒီကနေ ဆင်းသွားရင် အောက်ဖက်မှာ ရေတွင်းတစ် တွင်း ရှိတယ်၊ အဲဒီတွင်းကလည်း နတ်ရေတွင်းလို့ ခေါ်တယ်။

ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ရေတွင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ရေက ဗျည်း သရ ကြေတဲ့ရေပဲ၊ ဒီရေတွင်းမှာ ရှိတဲ့ရေက နဝင်းကြေတဲ့ရေပဲ ကွယ်။

ကိုင်း. . . မျက်နှာသွားသစ်ချေတော့”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်လည်း လူသူတော်ကြီး ညွှန်ပြ သောလမ်းအတိုင်း အောက်ဖက်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ကျောက်တုံးများမှာ မိုးရေများ စိုစွတ်ထားသောကြောင့် ရေညှိများနှင့် ချောနေရာ သတိနှင့် ထိန်းဆင်းရလေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကျောက်တုံးများ စီတင်ထား သော ရေတွင်းတစ်တွင်းကို တွေ့ရသည်။

တွင်းနံဘေးမှာလည်း အင်္ဂါတေနှင့် စာလုံးဖော်ကာ ရေး ထားသော စာလုံးအချို့ကို တွေ့ရသည်။

“ကျောက်တွင်း”

ဟူ၍ဖြစ်သည်။

နီမောင်မှာ စာပေဖတ်ရှုမှု များသောကြောင့် ထိုစာလုံး ကို မြင်သည်နှင့် တနင်္လာ စနေ တွဲ၍ နဝင်းကြေ မှည့်ထားသော အမည်ဖြစ်မှန်း သဘောပေါက်မိလေသည်။

တနင်္လာနံမှာ (၂)ဖြစ်၍ စနေနံမှာ (၇)ဖြစ်သောကြောင့် ထိုနှစ်ခုပေါင်းက (၉)နဝင်း ရနိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်မိလေ သည်။

ကျောက်တွင်းတောင်ပေါ်မှာ ကြေးဖလားတစ်လုံးကို လည်း အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။

ငုံကြည့်လိုက်သောအခါ ရေက မနက်လှဘဲ လက်ဖြင့် လှမ်းခပ်၍ မီနိုင်သော အနေအထား ရှိသောကြောင့် ကြေး ဖလားနှင့် ရေကို လှမ်းယူပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်လေသည်။

ရေမှာ ဖန်သောအရသာရှိပေသည်။

(ထိုရေတွင်းမှာ ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော်နား ရောက် ကာနီး မြောက်ဘက်တောင်စောင်းနားမှာ ရှိသော်လည်း သိသူ နည်းလှပေသည်)

မျက်နှာသစ်ပြီး ပြန်တက်လာသောအခါ လူသူတော် ကြီးက ခရီးဆက်ရန် ရပ်စောင့်နေသောကြောင့် လွယ်အိတ်က လေးကို ယူပြီး တောင်တက်လမ်းအတိုင်း တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တက်လမ်းမှာ (၇)မိုင် (၄)ဖာလုံခန့် ကွာဝေးရာ တောင်ခြေကပ်ပွန်းစခန်းမှ စတင်တက်လျှင် စခန်း ပေါင်း (၃၃)နေရာကို ကျော်ဖြတ်ကြရသည်။

၎င်းတို့မှာ . . .

- (၁) ဆင်ဆွဲလမ်းစခန်း၊ (၂) ရေမြောင်းလေးစခန်း၊ (၃) ရုံးပင်စခန်း၊ (၄) မရမ်းတောင်စခန်း၊ (၅) ဒညင်းတောင်စခန်း၊ (၆) ဇင်ပြွန်းပင်စခန်း၊ (၇) ရွှေရင်စို့စခန်း၊ (၈) ရွှေရင်သာစခန်း၊ (၉) ကဒတ်ချောင်းစခန်း၊ (၁၀) သစ်ချပင်စခန်း၊ (၁၁) ရေတံခွန် စခန်း၊ (၁၂) ကွမ်းသီးမြောင်စခန်း၊ (၁၃) ရွှေးပင်စခန်း၊ (၁၄) ကျောက်ဖျာတက်စခန်း၊ (၁၅) မျှော်တော်မူစခန်း၊ (၁၆) ရေ မြောင်းကြီးစခန်း၊ (၁၇) ပန်းမတောင်စခန်း၊ (၁၈) မဟာမြိုင် စခန်း၊ (၁၉) ကွမ်းသီးသုံးပင်စခန်း၊ (၂၀) ထိန်ပင်စခန်း၊ (၂၁)

သရက်ပင်ဝှဲအောက်စခန်း၊ (၂၂) ဘိုးပြန်တောင်စခန်း၊ (၂၃) ဘန်ဘွေးပင်စခန်း၊ (၂၄) အောက်စိုင်တမော့၊ (၂၅) အထက်စိုင် တမော့စခန်း၊ (၂၆) အထက်ကျောက်ဖျာ၊ (၂၇) မြေဖြူတောင် စခန်း၊ (၂၈) သပြေ ညိုစခန်း၊ (၂၉) စခန်းလေးစခန်း၊ (၃၀) နဂါးပတ်စခန်း၊ (၃၁) ပန်းတင်ကျောက်စခန်း၊ (၃၂) ရွှေရင်ရေ စခန်း၊ (၃၃) လွမ်းစေတီ မြစေတီစခန်းတို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

နီမောင်နှင့် လူသူတော်တို့ရောက်နေသောနေရာမှာ နောက်ဆုံးစခန်းဖြစ်သည့် လွမ်းစေတီ မြစေတီ စခန်းပင်ဖြစ် သည်။

ထိုနေရာမှ တက်သွားရာ နံနက်ပိုင်း အလင်းရောင် အတော်အတန် ရသောအချိန်တွင် ရင်ပြင်တော်ပေါ် ရောက် သွားလေသည်။

မိုးတွင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ လူသူရှင်း လှသောကြောင့် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်အား အေးအေးဆေး ဆေး ဖူးရလေသည်။

လူသူတော်ကြီးက ကျောက်တုံးတော်ကြီး တင်ထား သော ကျောက်တုံးပေါ်သို့ သွားကာ ဘုရားရှိခိုး အဓိဋ္ဌာန် ဝင်နေ သောကြောင့် နီမောင်ကလည်း မနီးမဝေးမှ ဘုရားကန်တော့နေ ရင်းမှပင် ဆန်းကြယ်လှသော သူ့အဖြစ်ကို ပြန်တွေးနေမိလေ သည်။

“အင်း . . . ငါ့ဘဝက အတော်ဆန်းကြယ်တာပဲ၊ တစ် နေ့တည်းနဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီနဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ကို ဖူးရ

တယ်၊ တခြားလူတွေ ပြောရင်လည်း ယုံကြည်နိုင်စရာ မရှိဘူး၊
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမိအဘကို လုပ်ကျွေးတဲ့အကျိုးကျေးဇူး
နဲ့ ဘုရားတရားဂုဏ်တော်တွေကို ရှိသေတဲ့အကျိုးကြောင့်ပဲ ဒီလို
ထူးဆန်းတဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ တွေ့ရတာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဟု တွေးမိလေသည်။

လူသူတော်ကြီး အဓိဋ္ဌာန်ကိစ္စပြီးသောအခါ နိမောဓ
ရှိရာဘက်သို့ ပြန်လာလေသည်။

“ရွှေတိဂုံနဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဆိုတာ အက္ခရာသုံးလုံးစလုံး
ကက်ကင်းမိတဲ့ဘုရားနှစ်ဆူပဲ၊ ကက်ကင်းခါတ်ဆိုတာ နဝင်းကြေ
တယ်၊ တနင်္လာ၊ စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ၊ တနင်္လာ . . သုံးလုံး
ကက်ကင်းမိနေတဲ့ ဘုရားနှစ်ဆူကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ ပြည့်
အောင် ဖူးပြီး အဓိဋ္ဌာန်ပြုရင် လိုတဲ့ဆုပြည့်တယ် ငါ့မြေးရဲ့၊
မင်းလည်း လိုတဲ့ဆု တောင်းပေါ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ တခြားဆုမတောင်းပါဘူး၊ မိဘ
နှစ်ပါးကို ဒီထက် ချမ်းချမ်းသာသာ ထားနိုင်ပြီး ဘုရားတရားကိစ္စ
တွေကို ဒီထက် ပိုလုပ်နိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းပါတယ် အဘ”

“မင်း လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ရမှာပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထို့နောက် . . .

ကျိုက်ထီးရိုး ရင်ပြင်တော်တဝိုက်မှာ ရှိသည့် ထူးခြား
သောနေရာများကို လိုက်လံပြပေးလေသည်။

ထိုနေရာများမှာ . . .

ဘိုးဘိုးကြီး(ခေါ်)မဟာဣသိန္ဒေဝနတ်မင်းနတ်ကွန်း၊
နတ်တောင်နှင့် တံခွန်တိုင်ကျောက်စာ၊

ရဟန္တာသိမ်တော်ကြီး၊ ဘိုးဘိုးနီနတ်ကွန်း၊ ကျောက်
စင်္ကြန်၊ ကျောက်ငါးကြင်း၊ မုဆိုးတောင်စေတီ၊ နတ်ရေတွင်း၊
နတ်စမ်းတွင်း၊ ကျီးပါးစပ်ဂူ၊ မြသပိတ်စေတီ၊ ကျောက်ဆီယို
စေတီ၊ ကျောက်လှုပ်စေတီ၊ နဂါးစေတီဖားစေတီ၊ ကျောက်ထပ်
ကြီးစေတီ၊ ရသေ့တောင်၊ ဟုန်းနတ်ကွန်း၊ မြစေတီလွမ်းစေတီ၊
ရွှေနန်းကျင်နန်း၊ ဓါတ်ပေါင်းစု စေတီ၊ ဆင်ဖြူတော်ရုပ်၊

အစရှိသောနေရာများကို လိုက်လံပြပေးသောကြောင့်
တစ်နေ့တည်းနှင့် တွေ့မြင်ဖူးရလေသည်။

ထူးခြားသောအချက်မှာ လူသူတော်ကြီးနောက်မှ လိုက်
ကာ တစ်တောင်တက် တစ်တောင်ဆင်း သွားရသော်လည်း
မောပန်းခြင်း မရှိလှပေ။

သို့ပြင် တစ်နေရာနှင့်တစ်နေရာ သွားရာတွင် ခဏချင်း
နှင့်ပင် အလွယ်တကူ ရောက်သွားသောကြောင့်လည်း ထိုမျှ
သက်သာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ကို နှံ့စပ်အောင် ဖူးပြီးသော
အခါ လူသူတော်ကြီးက ပြောသည်။

“ငါ့မြေး . . . အဘကတော့ ကေလာသ၊ ဇင်းကျိုက်၊
နွားလဘို့တောင်တွေဘက် လှည့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဦးမယ်၊ မင်းကို
ခေါ်သွားချင်ပေမယ့် လန့်ချီပြီး ကြာမှာမို့ မင်း မိဘတွေ စိတ်မချ
ဖြစ်နေကြလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ငါ့မြေး ဒီနေရာက ပြန်ပေတော့”

ဟု ပြောရာ နီမောင်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လူသူ တော်ကြီးကို ကန်တော့လိုက်သည်။

“မင်းဆီမှာ ရွှေတိဂုံကုန်းတော်ပေါ်မှာတုန်းက ငါပေး ထားတဲ့ ငွေငါးကျပ် ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့. . . ရှိပါသေးတယ်”

နီမောင်က ယောင်ယမ်း၍ အိတ်ကို စမ်းရင်း ပြောလိုက် သည်။

“ကဲ. . . ဒါဖြင့် သွားပေတော့၊ ဦးဘတူတို့နဲ့ တွေ့ရင် လည်း ငါ အဓိဋ္ဌာန်ခရီး ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း မင်းက တဆင့် ပြောလိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

ဟု ပြောကာ လူသူတော်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး တောင် ခြေသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

တောင်ဆင်းလမ်းမှာ လူသွားလူလာ မတွေ့ရသော် လည်း အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာနှင့်တော့ မတွေ့ရပေ။

ကင်ပွန်းစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ညနေစောင်း အချိန်သို့ ရောက်နေချေပြီ။

ကင်ပွန်းစခန်းတွင် ဘုရားဖူးလာသောလှည်းအချို့ကို တွေ့ရပြီး ဇရပ်ကြီးများပေါ်မှာ စခန်းချနေသော ဘုရားဖူး ဧည့် သည်အချို့ကို တွေ့ရသည်။

ထိုညတော့ ဇရပ်ပေါ်မှာပင် စခန်းချရပေတော့မည်။ ထို့နောက် ကျောက်ရေတွင်းမှာ ရေချိုးပြီး ဝမ်းဗိုက်ဆာလာသော

ကြောင့် ဈေးဆိုင်များ ရှိရာသို့ သွားကာ ရောင်းချသော မုန့်ပဲ သရေစာများကို ဝယ်ယူလေသည်။ ပိုက်ဆံပေးရန် အိတ်ထဲမှ နှိုက်လိုက်သောအခါ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထွက်လာလေသည်။

“ဟင်. . .”

နီမောင်မှာ အံ့ဩသွားလေသည်။

ထိုငါးကျပ်တန်မှာ လူသူတော် ပေးထားခဲ့သော ငါးကျပ် တန်ပင်ဖြစ်သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီ၌ ရှိစဉ် ထမင်းဝယ်စားစဉ်က အကြွေ ပျက်သွားပြီး ယခု အကြွေများ မရှိတော့ဘဲ မူလငါးကျပ်တန် အတိုင်း ပြန်ရောက်နေသောကြောင့် အံ့ဩနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ကြာကြာမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ထိုငါးကျပ်တန် ကိုပင် မုန့်ရောင်းသူကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဆိုင်ရှင်က ကျသင့်ငွေ ကို ယူပြီး ပိုငွေကျပ်တန်နှင့် အကြွေစေ့များကို ပြန်အမ်းပေးသော ကြောင့် လှမ်းယူ၍ ဇရပ်ပေါ်သို့ ပြန်လာလေသည်။

ဇရပ်ပေါ် ရောက်သောအခါ သင့်တော်သောနေရာမှာ နေရာယူ၍ မုန့်နှင့်ရေကို စားသောက်ပြီး အိပ်ရာ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောမှ ပြန်နိုးလာလေသည်။

ထိုသို့နိုးရခြင်းမှာလည်း လူသံများ ကြားရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ။

ဇရပ်ပေါ်မှ ဘုရားဖူးများမှာ လှည်းများဖြင့် ကျိုက်ထိုသို့ ပြန်ဆင်းရန် စီစဉ်နေကြရာမှ ဆူဆူညံညံအသံများ ပေါ်ထွက်နေ

ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်က မော်တော်ကားလမ်းများ မရှိသေးသောကြောင့် ကျိုက်ထိုနှင့်ကင်းပွန်းစခန်း ရောက်အောင် နွားလှည်းများဖြင့် အသွားအပြန် ပြုလုပ်ကြရလေသည်။

ကျိုက်ထိုနှင့် ကင်းပွန်းစခန်း အသွားအပြန် လှည်းငှားခမှာ လေးကျပ်ဖြစ်သည်။

သို့တိုင်အောင် လမ်းခရီးမှာ တောလမ်းများမှ သွားရသဖြင့် လူဆိုးခါးပြများရန် ရှိသောကြောင့် နှစ်စီးသုံးစီး အဖော်ပြု၍ အသွားအပြန် ပြုလုပ်ကြရသည်။

နီမောင်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ လိုက်ခွင့်တောင်းရာ လှည်းသမားက ငွေတစ်ကျပ် တောင်းသဖြင့် ပေးလိုက်ရလေသည်။

နီမောင်စိတ်ထဲမှာ ကျန်သောငွေနှင့် ဇီးပင်အိုင်ရွာ ရောက်အောင်ပြန်နိုင်ပါ့မလားဟု တွေးပူမိလေသည်။

ကျိုက်ထိုရောက်သောအခါ မီးရထားနှင့် ရန်ကုန်ပြန်ရန် စီစဉ်ရသည်။

ကျိုက်ထိုဘူတာသို့ ရောက်အောင် စုံစမ်းမေးမြန်းပြီး သွားကာ လက်မှတ်တစ်စောင် ဝယ်ယူရာ လူတစ်ယောက် အတွက် ရထားလက်မှတ်ခ 'တစ်ကျပ်ခွဲ နှစ်ပြားတင်း' ကျသည်။ ကျိုက်ထိုဘူတာမှ နံနက်ပိုင်း ထွက်သောမီးရထားမှာ နေ့လည်ပိုင်းအချိန်တွင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့ ရောက်သည်။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီး ရောက်ပြီး ထမင်းဝယ်စား၍ ထမင်းဖိုး ပေးသော

အခါ အိတ်ထဲမှာ အကြွေစေ့များ မတွေ့ရတော့ဘဲ မူလအတိုင်း ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်က ပြန်ရောက်နေပြန်လေသည်။

ထို့ကြောင့် . . .

နီမောင်မှာ ခရီးစရိတ်အတွက် စိတ်မပူရမှန်း ရိပ်မိသဖြင့် သိမ်ကြီးဈေးဘက် ရောက်အောင် လမ်းလျှောက်သွားကာ ရွာမှ မိဘများအတွက် မိတ်ဆွေများအတွက် ပစ္စည်းများ စုံလင်အောင် ဝယ်ယူလေရာ ဝယ်ပြီးတိုင်း ထိုငွေငါးကျပ်က အိတ်အတွင်းသို့ ပြန်ရောက်မြဲ ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့နောက် . . .

ရန်ကုန်မှ ပြည်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

ပြည်ရောက်သောအခါ ဘောဂဝတီသစ်စက်ကို သွားကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေသည်။

သူ့ကို မြင်တော့ ဦးဘတူတို့က အံ့ဩနေကြသည်။

“ဟင် . . . နီမောင် မင်း ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”

“အဘနဲ့ ဘုရားဖူး လိုက်သွားတာပါ။ အဘကတော့ ကေလာသဘက်ကို အဓိဋ္ဌာန်ထွက်သွားတဲ့အကြောင်း လာပြောတာပါ”

ဟု အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်ရာ ဦးဘတူက . . .

“မင်းကတော့ သူတော်ကောင်းတွေ ချစ်တဲ့ ကံထူးတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါပဲကွာ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေသည်။

ထိုသို့ပြောပြီး ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းကာ ကူးတို့ဖြင့် ရွာသို့

ပြန်ခဲ့လေရာ တစ်ဖက်ကမ်း ရောက်၍ အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်
သောအခါ ငွေတစ်မတ်သာ ကျန်တော့သည်ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ
တွေ့ရတော့သည်။

ထိုငွေတစ်မတ်ကို ကူးတို့သမားအား ပေးလိုက်သော
အခါ သူ့အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကျန်တော့ပေ။

နီမောင်လည်း အံ့ဩစွာဖြင့် အထုပ်အပိုးများကို မနိုင်
မနင်း ဆွဲကာ ကမ်းပေါ် တက်ခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၁၂)

အတ္တကြီးသူတို့ရဲ့ ရဟဗ်

နီမောင် ဘောဂဝတီသစ်စက်သို့ ပြန်ရောက်သွားသော
အခါ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များက ထိုအကြောင်းကို မေးကြသဖြင့်
အချို့ကို ပြန်ပြောပြရသည်။

ထိုသို့ပြောပြရာတွင် ရွှေတိဂုံနှင့် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားများ
ကို ဖူးခဲ့ရကြောင်းသာ ပြောပြပြီး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သွားခဲ့
ရောက်ခဲ့ပုံများကိုတော့ မပြောပြတော့ပေ။

အကယ်၍ ထိုအကြောင်း ပြောပြလျှင်လည်း မည်သူက
မှ ယုံကြည်ကြမည် မဟုတ်ဘဲ သူ့ကို အရူးတစ်ယောက်လို့သာ

ထင်ကြမည်မှာ မလွဲပေ။

“မင်းကို ဘုရားဖူး ခေါ်သွားတာ ဦးဘလူတို့အိမ် လာ နေတဲ့ ဟိုလူသူတော်ကြီး မဟုတ်လား နီမောင်”

ဦးမွန်ထော်က မေးသည်။

“ဟုတ်တယ် အဘရဲ့”

“ဒါဖြင့် တစ်ခါတုန်းက မင်းကို လှော်တက်ကလေး တစ် ချောင်း ပေးလိုက်တာလည်း သူပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း... ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီလူသူတော်ကြီး ဟာ ပဌမဦးအောင်ဆိုတာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် နီမောင်ရဲ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ အဘရဲ့”

“ဟုတ်တယ် နီမောင်ရဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ်က တောင်တွင်းကြီးဘက်မှာ ပဌမဦးအောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ပါး ထွက်ရပ်လမ်း ကြွမြန်းခဲ့တာ လူတိုင်း သိတယ်၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ရွှေရောင်တော်ဘုရားနဲ့ ရွှေဆံတော်ဘုရား နေ့ချင်းပြန် ကူးပြီး ဘုရားဖူးတာတဲ့”

“တောင်တွင်းကြီးနဲ့ပြည်ကို နေ့ချင်းပြန် ကူးချည်သန်း ချည် ပြနိုင်တယ်ဆိုတော့ သိဒ္ဓိပေါက်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့နော်”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

နီမောင်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ၎င်းအား ရွှေတိဂုံနှင့် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ရောက်အောင် ခေါ်သွားခဲ့ပုံများကို ပြန်လည် သတိရနေလေသည်။

နောက်တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ဦးဘတူက အလုပ် သမားအားလုံးကို ခေါ်ပြောလေသည်။

“အားလုံးကို ခေါ်ပြောတာကတော့ တခြားမဟုတ်ပါ ဘူး၊ အခု ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားတက်နေတဲ့ ငါ့သား ပြန် ရောက်လာပြီ၊ သူက တခြားမလုပ်ဘဲ ဒီသစ်စက်လုပ်ငန်းကိုပဲ လုပ်လိမ့်မယ်၊

ငါတို့လင်မယားကတော့ နိဗ္ဗိန္ဒူချောင်မှာ သွားပြီး တရား အားထုတ်ရင်း နေတော့မယ်၊

အဲဒီတော့ ဒီသစ်စက်ကို သားနဲ့သမီးက ဆက်လုပ်ကြ လိမ့်မယ်၊ မင်းတို့တတွေကလည်း ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ကြပြီး အရင်ကလိုပဲ သစ္စာရှိရှိနဲ့ လုပ်ပေးကြဖို့ ခေါ်ပြောရတာပဲ”

ဟု ပြောဆိုအပ်နံ့လေသည်။

၎င်းတို့၏သား ကျော်တင့်ဆိုသူမှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း ထွက် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာသာတရားကိုလည်း လေးစားမှု မရှိလှပေ။

၎င်းသည် အရက်ကလေး တမြမြနှင့် ဗိုလ်ဆန်ဆန်ပင် နေလေ့ရှိကာ အလုပ်သမားများအပေါ်မှာလည်း မောက်မာမှု ရှိလေသည်။

သူသည် သစ်စက်လုပ်ငန်းကို မိဘများထံမှ လွဲယူ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော်လည်း သစ်လုံးအမျိုးအစားပင် ခွဲခြားတတ်သူ မဟုတ်ပေ။

သို့သော်လည်း မိဘများ ရှိစဉ်ကတည်းက အတူ လက်

တွဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့သော နှမဖြစ်သူ ခင်စန်းတင် ရှိနေသောကြောင့် အတော်အတန် လုပ်ကိုင်၍ ရလေသည်။

ယခင်က ခင်စန်းတင်မှာ အလုပ်သမားများအပေါ်မှာ ဆက်ဆံမှု မောက်မာမှု ရှိသော်လည်း ယခု အစ်ကိုဖြစ်သူ ကျော်တင့် ရောက်လာသောအခါမှာ ပိုဆိုးနေတော့သည်။

ဦးဘတူနှင့်ဒေါ်မယ်ရုံတို့မှာ သစ်စက်လုပ်ငန်းများကို သားနှင့်သမီးလက်သို့ အပ်ကာ နိဗ္ဗိန္ဒမြှောင်သို့ သွားကာ တရားအားထုတ်နေကြသည့်နောက်ပိုင်း လူသူတော်ကြီးလည်း ရောက်မလာတော့ပေ။

၎င်းတို့နေအိမ်မှာ သစ်စက်ဝန်းထဲ၌ပင် ဆောက်ထားသောကြောင့် ယခင်ကဆိုလျှင် ဘုရားရှိခိုးသံ၊ မေတ္တာပို့သံ၊ အမျှအတန်းဝေသံ၊ ကြွေးစည်သံများဖြင့် အမြဲတစေ ကြားနေရသော်လည်း ဦးဘတူတို့ မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိနေတော့သည်။

ဦးဘတူတို့ ရှိစဉ်က ထိုင်ဆွမ်းကြွရန် ပင့်ထားသော ဦးပဉ္စင်းနှင့် ဘုန်းကြီးများပင် ဆွမ်းခံမကြွတော့ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး ဆွမ်းမလောင်းနိုင်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကျော်တင့်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ကျောင်းမှာ အနေကြာခဲ့သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုပင် လေးစားမှု မရှိသလောက်ဖြစ်နေလေသည်။

အချိန်ရလျှင် မြို့ပေါ်မှ မျက်နှာဖြူအရာရှိများ၊ မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ကြားကာ ပါတီပွဲများ ပေးကာ အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည်။

ထို့ပြင် အရက်နှင့်လောင်းကစားကိုလည်း ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သောကြောင့် နေ့စဉ် အရက်ကလေး တမြဲမြဲနှင့် ရှိသလို လောင်းကစားဝိုင်းများမှာလည်း အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိလေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံလည်း မြို့တွင်းမှ အသိမိတ်ဆွေများ ဖိတ်ကာ အိမ်မှာပင် ဖဲဝိုင်းလုပ်လေ့ရှိသည်။

သစ်စက်အလုပ်ကို ဦးဆောင်လုပ်ရန် တာဝန်ခံထားသော်လည်း တကယ်တမ်းဆိုမူ သစ်စက်လုပ်ငန်းများကို ခင်စန်းဘင်ကသာ လုပ်ရပြီး သူကတော့ ငွေအသုံးလိုမှသာ လာယူလေ့ရှိသည်။

ဦးဘတူတို့ ရှိစဉ်က သဘောကောင်းကြသဖြင့် ဝယ်သူများနှင့် အလုပ်သမားများကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆက်ဆံလေ့ရှိသဖြင့် ဝယ်သူများကလည်း စိတ်ချမ်းသာပြီး အလုပ်သမားများကလည်း အလုပ်လုပ်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်၍ စေတနာလည်း ထားကြလေသည်။

ယခုတော့ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ပေ။

ကျော်တင့်ကလည်း အလုပ်ပေါ်မှာ ဝရမစိုက်။

ခင်စန်းတင်ကလည်း ဆက်ဆံရေးက တင်းမာသော

ကြောင့် ဝယ်သူများနှင့် အဆင်မပြေလှပေ။

သစ်ဝယ်သူများကို မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံသော

ကြောင့် အချို့ဝယ်နေကျဖောက်သည်များပင် အခြားသစ်စက်များသို့ ရောက်ကုန်ကြသည်။

ယခင်ဝယ်နေကျ ဖောက်သည်များ ဖြစ်သည့် လက်သမား လုပ်သူများ၊ ပရိဘောဂ လုပ်သူများ၊ အခြားအသုံးလို၍ လာဝယ်ကြသူများက ခွဲထားသောသစ်ပုံထဲမှ သစ်များကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ရွေး၍သော်လည်းကောင်း၊ သစ်ချောင်းရွေးပြီးမှ ပြန်လဲခိုင်းလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ အချို့ ပေမမှီ၍ ပိုနေသော သစ်စွန်းများကို စာရင်းမထည့်ရန် ပြောသည့်အခါ မောက်မာစွာ ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

“တောထဲမှာ ပေါက်တဲ့သစ်ပင်ကို ခွဲတာပဲ၊ အပြစ်အနာ အဆာတော့ ပါမှာပေါ့၊ ဒီလောက်ချောနေအောင် လိုချင်ရင်တော့ ကိုယ့်ဖာသာ တောထဲ သွားရှာရမှ ရမယ်”

“ပေမမိတဲ့သစ်ကို လျှော့လို့မရဘူးလေ၊ ကျွန်မတို့လည်း အလကား ရထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပိုက်ဆံနဲ့ ပေးဝယ်ထားတာပဲ၊ တစ်ပေပြည့်ရင် တစ်ပေဖိုး တွက်ရမှာပဲ၊ တစ်ပေမပြည့်တော့လည်း ရှိသမျှတော့ ထည့်တွက်ရမှာပဲ”

ဟု အချို့ကလည်း မခံနိုင်သဖြင့် ပြန်ပြောကြသည်။

“ကျုပ်တို့လည်း ခင်ဗျားတို့ပစ္စည်းကို အလကား ယူတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပိုက်ဆံပေးဝယ်တာပဲ၊ ကိုယ်ကြိုက်မှပဲ ယူမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား စကားပြောတာကလည်း မောက်မာလိုက်တာဗျာ”

ဟု တစ်မျိုး။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ... ကျုပ်တို့ဆိုရင် ဦးဘတူတို့ သစ်စက်

ထောင်ကတည်းက ဝယ်ခဲ့တာပါ၊ ဦးဘတူတို့တုန်းက ဒီလိုလည်း အပြောအဆို မခံရဘူး၊ သစ်တွက်ရင်လည်း ဒီလို တိုတိုတောင်းတောင်း မရှိကြပါဘူး”

ဟု တသွယ် ပြောဆိုကာ မဝယ်တော့ဘဲ ဒီအတိုင်း ပြန်သွားကြလေသည်။

ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်က ကျော်တင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျော်တင့်မှာ သစ်စက်ပိုင်ရှင်သားဖြစ်သော်လည်း သစ်စက်အကြောင်းရော လုပ်ငန်းအကြောင်းပါ ဘာမှသိသူ မဟုတ်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံ သစ်စက်ထဲ ရောက်လျှင် အလုပ်သမားများကို ဆုငေါက်ဖို့သာ စဉ်းစားနေသူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် နီမောင်အပါအဝင် ဦးမွန်ထော်တို့အဖွဲ့မှာ တောတက်ရန်အတွက် လိုအပ်သောစရိတ်များ ဝယ်ရန်အတွက် ခင်စန်းတင်ထံ တင်ပြကြရသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျော်တင့်လည်း အနားမှာ ရှိနေခိုက်ဖြစ်သည်။

“ဘာစာရင်းတွေလဲ ညီမလေး”

“တောတက်မယ့်အဖွဲ့တွေ ဝယ်မယ့်စာရင်းပါ”

“လူက ဘယ်နှစ်ယောက်မို့လဲ”

“သူတို့အဖွဲ့ ခြောက်ယောက်”

“ခြောက်ယောက်စားမယ့် စရိတ်စာရင်းက များလှချည်သား၊ သူတို့ပြောတိုင်း မပေးနဲ့လေ၊ တောထဲမှာ ဘယ်နှစ်ရက်ကြာမှာလဲ၊ ကြာမယ့်ရက်နဲ့လူနဲ့ ချင့်ချိန်ပြီး ပေးမှပေါ့၊ သူတို့က

ပိုတာတွေကို တခြားသုံးပစ်တော့ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဦးမွန်ထော်က ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့တတွေက မရှိဆင်းရဲလို့ ဒီလိုအလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်နေကြပေမယ့် သူများပစ္စည်းကို မဟုတ်တာတော့ မလုပ်ကြ ပါဘူး။ ဒီမိန်းကလေးကို မေးကြည့်ပါ။ ကျုပ်တို့ ဦးဘတူ ရှိစဉ် ကတည်းက လုပ်လာတာပါ”

“ဒါပေမယ့် ငွေထုတ်ပေးရမှာက ကျုပ်တို့ဆိုတော့ ချင့် ချိန်ရမှာပေါ့”

ထိုအခါ နီမောင်က ပြောသည်။

“တောထဲကို သွားတယ်ဆိုတာ ရက်ဘယ်လောက်ကြာ မယ်၊ ဘယ်တော့ ပြန်လာရမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် စားစရိတ်ကို အတိအကျ ပေးလို့မရပါဘူး”

“မင်းတို့က တောထဲ ရောက်သွားတော့ အေးအေးဆေး ဆေး နေပြီး ယူသွားတဲ့စရိတ်တွေကို စားကြမယ်၊ ကုန်ခါနီးမှ သစ်ပင်တွေ လှဲယူလာရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“တောထဲမှာ သစ်လုံးတစ်လုံး ရဖို့မပြောနဲ့၊ ဝါးလုံးတစ် လုံး ရဖို့တောင် ခင်ဗျားပြောသလောက် မလွယ်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မင်းက အလုပ်သမား၊ ငါက အလုပ်ရှင်ပဲ၊ မင်းတို့ပြောတဲ့အတိုင်းတော့ မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ... ညီမလေး၊ သူတို့ခြောက်ယောက်အတွက် တစ်လစာ စားစရိတ် တွက်ပြီး ထုတ်ပေးလိုက်”

ဟု ပြောကာ ကျော်တင့်က ထွက်သွားလေတော့သည်။

ခင်စန်းတင်ကလည်း ကျော်တင့် မှာသွားသည့်အတိုင်း ဘစ်လစာအတွက် စားစရိတ်ငွေများကို ထုတ်ပေးလေရာ နီ မောင်တို့လည်း ဘာမှထပ်မပြောကြတော့ဘဲ ယူခဲ့ကြရလေ သည်။

ထို့နောက် ဦးမွန်ထော် ခေါင်းဆောင်သော သစ်လုပ် သားအဖွဲ့သည် တောသို့ တက်သွားကြပြီးနောက် တစ်လပြည့် သောနေ့မှာပင် ဆိပ်ကမ်းသို့ သစ်ဖောင်ပြန်ရောက်လာလေ တော့သည်။

ထိုအခါ ကျော်တင့်က နှမဖြစ်သူကို ပြောလေသည်။

“ငါမပြောဘူးလား၊ သူတို့ကို တစ်လစာ စားစရိတ် ထုတ် ပေးလိုက်တော့ ပြန်ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား၊

တကယ်လို့ စားစရိတ် ပိုထုတ်ပေးလိုက်ရင် တောထဲမှာ ဦးအတိုင်း နေပြီးမှ ပြန်လာကြမှာ”

ထို့နောက် နီမောင်တို့ ယူလာသောသစ်ဖောင်မှ သစ် လုံးများကို သစ်စက်သို့ တင်၍ခွဲသောအခါ ယခင်သစ်များနှင့် တူတော့ပေ။

ယခင်ပါလာသော သစ်လုံးများမှာ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းပြီး ပြောင့်တန်းနေသောကြောင့် သစ်စက်ပေါ် တင်ခွဲလျှင် လည်း အခက်အခဲမရှိဘဲ သစ်တန်ထွက်လည်း ကောင်းလှ သည်။

ယခုက ပါလာသောသစ်လုံးများမှာ အကွေ့အကောက် အဖုအထစ်များရုံမက အတွင်းမှာလည်း အဆွေးအပေါက် များ

သောကြောင့် သစ်ခွဲသောအခါ ကောင်းမွန်သောသစ်ချောင်းများ မရဘဲ အပေါက်အဆွေးနှင့် အကျိုးအပဲ့ချည်း ရတော့သည်။ ထိုအခါ ခင်စန်းတင်က နီမောင်တို့ကို ခေါ်ပြောသည်။

“နင်တို့ ဒီတစ်ခါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ သစ်တွေက တစ်လုံးမှ မကောင်းဘူး ပြောပါလား။”

“ကျွန်တော်တို့လည်း ပေးလိုက်တဲ့စရိတ်နဲ့ လောကီအောင် လုပ်ရတာဆိုတော့ သစ်ရွေးချိန် မရလို့ တွေ့တဲ့သစ်ပင်တွေ အကုန်လုံးဖြတ်ပြီး တွဲယူလာခဲ့တာပါ။”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကျော်တင့်ရော ခင်စန်းတင်ပါ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ဒေါသဖြစ်သွားကြသည်။

“ဒါ ငါတို့ကို သက်သက်အရွဲ့တိုက်လာတာ မဟုတ်လား။”

“အရွဲ့တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ခဲ့တာပါ။ တောထဲမှာ သစ်ပင်တွေက အများကြီးရှိတော့ တကယ်အသုံးဝင်မယ့် သစ်ပင်တစ်ပင် ရဖို့ အချိန်အတော်ရွေးရပါတယ်။ သစ်ဖောင်တစ်ဖောင်စာ ရဖို့ဆိုရင် တစ်လနှစ်လ ကြာချင်ကြာတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်လစာ စားစရိတ်ပဲ ပါတော့ သစ်ပင်ရွေးဖို့အချိန် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မရပါဘူး။”

တကယ်လို့ တောထဲမှာ စရိတ်ပြတ်သွားရင် ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ရတဲ့သစ်ပင်ပဲ လှဲဖြတ်ပြီး သစ်ဖောင်ဖွဲ့လာခဲ့ရတာပါ။

နီမောင်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောပြသေး

အခါ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဘာမှ မပြောသာတော့ပေ။

စားစရိတ်အတွက် ငွေငါးဆယ် တစ်ရာကို တွန့်တိုမိခဲ့သောကြောင့် ထောင်ဂဏန်းမျှ ရနိုင်သော သစ်ဖောင်တစ်ဖောင်စာလုံး ပျက်စီးခဲ့ရချေပြီ။

ထို့နောက်... နီမောင်က ဆက်ပြောသည်။

“တလက်စတည်း ပြောမှာက ဒီကနေ့ကစပြီး ကျွန်တော်တို့ သစ်ဖောင်အလုပ်သမားတစ်ဖွဲ့လုံး ဒီကနေ့ အလုပ်ထွက်ကြပြီဆိုတာပါပဲ။”

ထိုစကားကြားသောအခါ ကျော်တင့်ထက် ခင်စန်းတင်က မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူတို့သစ်စက်တွင် နီမောင်တို့အဖွဲ့ မရှိတော့လျှင် အားကိုးရမည့် အလုပ်သမားအဖွဲ့ မရှိတော့ပေ။

ယခင်ရှိသော အဖွဲ့များက အစောပိုင်းကတည်းက အခြားနေရာများသို့ ပြောင်းသွားရာ နီမောင်တို့အဖွဲ့မှာ နောက်ဆုံး ကျန်နေခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် အခြားအလုပ်သမားများအဖွဲ့ထက် နီမောင်တို့အဖွဲ့က စိတ်ချယုံကြည်ရကြောင်း ခင်စန်းတင်ကိုယ်တိုင် သိထားလေသည်။

“ဒီ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ နီမောင်ရယ်၊ နောက်အခေါက်တွေမှာ နင်တို့ လိုချင်တဲ့စရိတ်တွေကို ပြည့်စုံအောင် ထုတ်ပေးပါ့မယ်၊ အလုပ်တော့ မပြောင်းကြပါနဲ့။”

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး တိုင်ပင်ပြီး ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်နေလို့ပါ။ . . မလုပ်တော့ပါဘူး”

“အဲဒီလို ယတိပြတ်ကြီးတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ အဖေတို့အမေတို့မျက်နှာလည်း ထောက်ကြပါဦး”

“တကယ်လို့ ဦးဘတူတို့ ပြန်လာပြီး လုပ်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်လာပြီး အကူအညီပေးပါ့မယ်၊ အခုတော့ မလုပ်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ နီမောင်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ထပြန်လာကြလေသည်။ ထိုအခါ ကျော်တင့်က နှမဖြစ်သူကို ပြောသည်။

“နင်ကလည်း . . . ကိုယ်ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်သမားတွေများ ဒီလောက် အောက်ကျနောက်ကျ ပြောနေဖို့ လိုလို့လား၊ မလုပ်ချင် သွားကြပစေပေါ့၊ ပိုက်ဆံပေးခိုင်းရင် ဘယ်သူ့ကိုပဲ ခေါ်ခိုင်းခေါ်ခိုင်း ရတာပဲ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . အစ်ကိုမသိဘူး၊ တောအလုပ် သစ်ဖောင်အလုပ်တွေဆိုတာ တော်ရုံလူ မလုပ်နိုင်ဘူး၊

သူတို့ကို လက်လွှတ်ရရင်တော့ ကျွန်မတို့တော့ ဒုက္ခရောက်ကြတော့မှာ သေချာတယ်”

ဟု မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ မောက်မာသူတို့၏ ကံကြမ္မာကား . . . ။

အခန်း (၁၃)

ထူးဆန်းသော ဖူးစာဆိုသည့်ပွဲ

နီမောင်မှာ အလုပ်နားပြီး ရွာသို့ ပြန်ရောက်လာကတည်းက တခြားအလုပ်လည်း မလုပ်ချင်သေးသောကြောင့် အချိန်ရသည်နှင့် ဖိုးဦးတောင်ပေါ် တက်ကာ ပရိတ်တော်များကိုသာ ကျက်မှတ်နေသည်။

နောက်ရက်များမှာ ဘောဂဝတီ သစ်စက်မှ ခင်စန်းတင် တစ်ယောက် သူရှိရာသို့ လိုက်လာသည်ဟု သတင်းကြားရသော်လည်း သူက ဖိုးဦးတောင်ပေါ်သို့ ရောက်နေသောကြောင့်

မတွေ့ရပေ။

ထိုအကြောင်းကို မြနင်းဖြူက လာပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“နီမောင် နင့်ဆီကို မြို့က အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လိုက်လာတယ်၊ ငါနဲ့ ကူးတို့လှေတစ်စင်းထဲ စီးလာလို့ တွေ့ရတယ်”
“ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ဘောဂဝတီ သစ်စက်ကလို့တော့ ပြောတယ်၊ နင့်ရဲ့ အလုပ်ရှင်များလား မသိဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင်ပဲ နင့်အိမ်ကို လိုက်ပြပေးလိုက်သေးတယ်”

နီမောင်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ငါ အဲဒီသစ်စက်မှာ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး... အလုပ်ထွက်လာခဲ့ပြီ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အဆင်မပြေလို့ပါဟာ”

နီမောင်က အမှန်အတိုင်း မပြောလိုတော့သဖြင့် ထိုမျှသာပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် နင်ဘာလုပ်မှာလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာအလုပ်မှ မရှိသေးတာနဲ့ ဖိုးဦးတောင်ပေါ် သွားပြီး ပုတီးစိပ်နေတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မြနင်းဖြူက သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“နင်ကလည်း အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဒီအလုပ်တွေ လုပ်နေပြီလား၊ နင်အလုပ်မရှိတော့ နင့်မိဘတွေ ဘယ်လို

လုပ်မလဲ”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပေါ့ဟာ”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ငါ့ဘကြီးဆီမှာ လှေတစ်စင်းရှိတယ်၊ အဲဒီလှေကို ငါပြောပေးမယ်၊ နင် ကူးတို့ခတ်ပါလား၊ ငါလည်း ပြည်ဘက်ကို နေ့တိုင်းကူးနေတာပဲ”

ဟု အကြံပေးသောကြောင့် အလုပ်မရှိသည့် အခိုက်အတန့်တွင် ကူးတို့ခတ်ရန် သဘောတူလိုက်လေသည်။

နောက်ရက်တွင် မြနင်းဖြူက သူမ ဘကြီးထံမှ လှေကို ပြောပေးရာ ရသဖြင့် ကူးတို့ခတ်လေသည်။

ပထမပိုင်းတော့ သူ ကူးတို့ခတ်မှန်း မသိကြသေးသောကြောင့် စီးမည့်သူ သိပ်မရှိဘဲ မြနင်းဖြူတစ်ယောက်ကိုသာ အသွားအပြန် ပို့ပေးရလေသည်။

“နီမောင်... နင်အရင်တလောက ဘုရားဖူး လိုက်သွားတယ်ဆို၊ ဘယ်သူနဲ့ သွားတာလဲ”

“အဘနဲ့ သွားတာ”

“ဘယ်အဘနဲ့လဲဟဲ့... ငါ့ကိုလည်း ပြောပြပါဦး”

“နင်က ငါ အမှန်အတိုင်းပြောရင်ရော ယုံမှာမို့လား”

“မယုံရအောင် နင်က ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လို့လဲ”

ဟု ပြောသဖြင့် နီမောင်က ဖိုးဦးတောင်ပေါ်မှာ လူသူတော်ကြီးနှင့် တွေ့ရပုံမှ အစချီကာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ရပုံများကို လှေခတ်နေရင်းနှင့် ပြောပြလိုက်လေသည်။

မြနင်းဖြူက လှေဝမ်းအလယ်မှာ ထိုင်လိုက်လာရင်း

နီမောင်ပြောပြသောအကြောင်းများကို တအံ့တဩနဲ့ နားထောင် နေလေသည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့် တစ်ညအိပ်ထဲနဲ့ ရွှေတိဂုံရော ကျွိုက်ထီးရိုး ရော နင်ရောက်ခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြန်တော့လည်း ပိုက်ဆံငါးကျပ်တည်းနဲ့ ပြန်လာတာ ရွာကို ရောက်တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ခရီးစရိတ် လောက်ရုံတင် မကဘူး၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေပါ အများကြီး ဝယ်လာနိုင်သေးတယ်၊ အဲဒီပိုက်ဆံငါးကျပ်က ဇီးပင်အိုင်ဆိပ်ကမ်း ရောက်တော့မှ ကုန် သွားတော့တာ”

“အတော်ထူးဆန်းတာပဲ... နင့်ကို ခေါ်သွားတဲ့အဘ က အခု ဘယ်ကိုသွားသတဲ့လဲ”

“ကေလာသတောင်ဘက် အဓိဋ္ဌာန်သွားမယ်လို့တော့ ပြောသွားတာပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ မြနင်းဖြူက အတန်ငယ် စဉ်း စားနေလေသည်။

“နင့်ကို ဘုရားဖူး ခေါ်သွားတဲ့ လူသူတော်ကြီးဆိုတာ ငါ နေ့တိုင်း ဘုရားပန်းလှူပေးနေတဲ့အဘများ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ဘုရားပေါ် မတက်တော့တာ အတော်ကြာပြီ၊

ငါက သူ့အတွက် ဘုရားပန်းတွေ ဖယ်ထားလည်း သူမလာဘူး”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ဟာ၊ ငါကတော့ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိဘဲနဲ့ ငါဖူးချင်တဲ့ဘုရားနှစ်ဆူကို တစ်ရက်တည်းနဲ့ ဖူးရလို့ ကျေနပ်နေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ နီမောင် ကူးတို့ခတ်နေမှန်း သိ သောအခါ လာရောက်စီးကြသဖြင့် ခရီးသည် ရလာလေသည်။ ထိုအခါ တဝက်ကို လှေပိုင်ရှင်ကို ပေးပြီး ကျန်တဝက်ကို မိဘတို့ ကို ပေးသည်။

တစ်နေ့တော့ ပြည်ဆိပ်ကမ်းမှာ ခရီးသည် စောင့်နေ စဉ် ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆင်းလာသော ခင်စန်းတင်နှင့် ပက်ပင်းတိုးလေ တော့သည်။

“နီမောင်... နင့်ကို လာရှာတာ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက် ရှိနေပြီ၊ အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ အစ်မလေး”

“နင်တို့ကို ပြန်ခေါ်ချင်လို့ပေါ့ဟယ်၊ အခု သစ်စက်မှာ လည်း အရင်အလုပ်သမားတွေ မရှိကြတော့ဘူး၊ အလုပ်ထွက် ပြီး တခြားပြောင်းကုန်ကြပြီ၊ သစ်ဖောင်သမားဆိုရင်လည်း တစ် ယောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ နင်တို့ ပြန်လာလုပ်ပေးကြပါဟယ်”

ဟု ငိုတော့မည့်မျက်နှာမျိုးနှင့် တောင်းပန်ပြောဆိုလေ သည်။

“ကျန်တဲ့လူတွေလည်း လူစုကွဲသွားတော့ ဘယ်ရောက်

နေကြသလဲ မသိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်မလာ
တော့ပါဘူး”

“ဒီလိုလည်း မလုပ်ပါနဲ့ နီမောင်ရယ်၊ အဖေတို့အမေတို့
မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ပါဦး”

“အစ်မလေးတို့အိမ်ကို လူသူတော်အဘ ရောက်လာတဲ့
အခါတော့ ကျွန်တော်ပြန်လာခဲ့ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခင်စန်းတင်သည် မျက်ရည်အဝိုင်း
သားနှင့် ပြန်သွားလေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နွေရာသီသို့ ရောက်လာချိန်တွင် နီမောင်မှာ
၎င်းကူးတို့ခတ်သောလှေကို ပွန်းညက်ထေး၊ ကတ္တရာ သုတ်ရန်
အတွက် ကမ်းပေါ်မှာ လွန်းတင်ထားခိုက် အလုပ်အားနေသော
ကြောင့် ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဖိုးဦးတောင်ပေါ် တက်ကာ ပရိတ်တော်
များ ရွတ်ဖတ်နေရင်းမှာ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ပခုံးပေါ် တင်လာသော တဘက်နှင့် ပရိတ်စာအုပ်ကို
တော့ နံဘေးမှ ချထားလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကောင်းကင်၌ ဝဲနေသောစွန်ရဲတစ်ကောင်
က နီမောင်နံဘေးမှာ ရှိနေသော ပုဝါအနီကို အစာအမှတ်နှင့်
ထိုးသုတ်လေရာ အတောင်ပံ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် နီမောင်မှာ
လန့်နိုးသွားသည်။

“ဖြန်း.. ဖြန်း.. ဖြန်း”

“ဟင်..”

နီမောင်ကြည့်လိုက်သောအခါ စွန်ရဲက ပုဝါနီကို ချီကာ

ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားလေသည်။

နီမောင်က လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာ စွန်ရဲက ဖိုးဦးတောင်
ထိပ်မှ တံခွန်တိုင်အပေါ်သို့ သွားနားနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရ
သည်။

“အင်း.. ငါ့ရဲ့ပုဝါ တံခွန်ထိပ်ကို ရောက်ပြီဆိုတော့
ငါ့ဘဝလည်း အပြောင်းအလဲတစ်ခုနဲ့ ကြုံတွေ့ရတော့မယ် ထင်
ပါရဲ့”

ဟု တွေးကာ လှဲနေမြဲ လှဲနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးဦးတောင်ခြေရှိ ရွာတစ်ရွာမှ ရှင်
လောင်း လှည့်ပွဲတစ်ခု လှည့်လာလေသည်။

ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်ကိုင်သော အမျိုးသမီးများထဲ
မှာ မြနှင်းဖြူလည်း ပါလာလေသည်။

ဆေးဆရာကြီးဦးဗန်ကောင်းတို့လည်း ရွာလူကြီးအနေ
နှင့် လိုက်လာကြသည်။

မြနှင်းဖြူခေါင်းမှာ နှင်းဆီပန်းအနီတစ်ပွင့်ကို ပန်ထား
လေသည်။

တောင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ ကောင်းကင်မှ ပျံဝဲ
ဆင်းလာသော စွန်ရဲတစ်ကောင်က မြနှင်းဖြူဦးခေါင်းပေါ်၌ ပန်
ထားသော နှင်းဆီအနီပွင့်ကို သုတ်ချီ၍ ဖိုးဦးတောင်ထိပ်သို့
ပျံသန်းသွားပြီးနောက် တံခွန်တိုင်ပေါ်မှာ နားပြန်လေသည်။

“ဟာ.. အတိတ်နိမိတ် ကောင်းသဟ၊ ဒီမိန်းကလေး
တော့ စွဲတော့မယ်၊ တံခွန်တိုင်ပေါ်ကို ပန်ထားတဲ့ပန်း ရောက်ပြီ

ဆိုမှတော့ မကြာခင် တံခွန်ထူသလို ချမ်းသာတော့မယ်၊
 ဖူးစားဖက် ဘယ်သူဆိုတာ သိဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”
 ဟု ဦးဗန်ကောင်းက နိမိတ်ဖတ်လိုက်ရာ မြနှင်းဖြူမှာ
 ရှက်သွေးကြောင့် မျက်နှာပေါ်မှာ ပန်းနုရောင် သမ်းသွားလေ
 တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာ ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်နေသော နီ
 မောင်မှာ စွန်ရဲက နောက်ထပ်နှင်းဆီအနီတစ်ပွင့်ကို ချီလာပြန်
 ပြီး တံခွန်တိုင်ပေါ် သွားနားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စား
 သဖြင့် နေရာမှ ထကာ တောင်ပေါ် တက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါ တံခွန်တိုင်အောက်ခြေတွင် ၎င်း၏ပုဝါအနီကို
 အရင်တွေ့ရပြီး ထိုပုဝါပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းအနီကို တင်ထားသည်
 ကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရလေသည်။

တံခွန်တိုင်ပေါ်မှာတော့ စွန်ရဲမရှိတော့ပေ။
 နီမောင်က ပုဝါအနီနှင့် နှင်းဆီပန်းအနီပွင့်ကိုပါ အတူ
 ကောက်ယူပြီး တောင်ခြေသို့ ပြန်ဆင်းလာလေသည်။

တောင်ခြေရောက်သောအခါ ရှင်လောင်းလှည့်နေကြ
 သောအဖွဲ့ကို တွေ့ရလေသည်။

၎င်းတို့က ပုဝါနှင့် နှင်းဆီပန်း ကိုင်ဆင်းလာသော နီ
 မောင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

၎င်းတို့အားလုံးမှာလည်း အံ့ဩနေကြဟန်ရှိသည်။ မြ
 နှင်းဖြူကလည်း ၎င်း၏နှင်းဆီပန်းကို နီမောင်လက်ထဲမှာ တွေ့
 မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်နေလေသည်။

တောင်ခြေရောက်သောအခါ ဦးဗန်ကောင်းက ရှေ့သို့
 ထွက်လာပြီး မေးသည်။

“နီမောင်... အဲဒါတွေ ဘယ်က ယူလာတာလဲ”

“ပုဝါကတော့ ကျွန်တော့်ပုဝါပါ။ နှင်းဆီပန်းကတော့
 ဘယ်သူ့ပန်းမှန်း မသိဘူး၊ တောင်ပေါ်မှာ ခဏအိပ်ပျော်နေတုန်း
 ကျွန်တော့်ပုဝါကို စွန်တစ်ကောင်က တောင်ထိပ်က တံခွန်တိုင်
 ပေါ် ချီယူသွားတယ်”

“ဟေ... ”

ဦးဗန်ကောင်းအပါအဝင် ကြားရသူများမှာ ပါးစပ် အ
 ဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“နောက်တစ်ခါ အဲဒီစွန်ပဲ ထင်ပါရဲ့၊ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်
 ချီယူလာပြီးတော့ ကျွန်တော့်ပုဝါပေါ်မှာ လာချထားတာ တွေ့တာ
 နဲ့ ကောက်ယူလာတာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဘရဲ့”

“အဲဒီနှင်းဆီပန်းက ဘယ်သူ့ပန်းလို့ မင်းထင်သလဲ”

“ဘယ်သူ့ပန်းလဲ”

“ဟောဒီက မြနှင်းဖြူဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ပန်းပဲကွ”

“ဗျာ... ”

နီမောင်က တအံ့တဩနှင့် လူအုပ်ကြားထဲမှာ ရပ်နေ
 သော မြနှင်းဖြူရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မြနှင်းဖြူမှာ
 ရှက်သွေးဖြာသောမျက်နှာနှင့် ခေါင်းငုံ့ထားလေသည်။

ထိုအခါ ဦးဗန်ကောင်းက အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အားလုံး
 ကြားအောင် ပြောပြသည်။

“ဒီအတိတ်နိမိတ်က တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စွဲတော့မယ့်အတိတ်နိမိတ်ပဲ။ နောက်တစ်ခုက သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက ဖူးစာဖက်ပေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

တခြားမကြည့်နဲ့၊ နီမောင်က စနေသား၊ မိန်းကလေးက ကြာသပတေးသမီး၊ ပုဝါနဲ့နှင်းဆီကလည်း ကြာသပတေးနဲ့ စနေပဲ မဟုတ်လား။”

“မှန်တယ်... မှန်တယ်”

“ဒီတော့ ဒီလောက်ဖူးစာမှန်တဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အခု ရှင်လောင်းလှည့်လာတဲ့ ပရိသတ်ကို သက်သေထားပြီး လက်ထပ်ပေးရရင် မကောင်းပေဘူးလား။”

“ကောင်းတယ် ဆရာကြီး၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

တစ်ဖွဲ့လုံးက ဝိုင်းအော်ကြသည်။

“ကိုင်း... ဒါဖြင့် တစ်ရွာလုံးကတော့ သဘောတူပြီ၊ ကံယကံရှင်နှစ်ယောက်ပဲ သဘောတူဖို့ ကျန်တော့တယ်။

ဒါကတော့ သူတို့ချင်း ညီရမယ့်ကိစ္စပဲ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ မသက်ဆိုင်ဘူး၊ ကိုင်း... ကျုပ်တို့ သွားကြမယ်၊ မိန်းကလေးသာ ထားခဲ့ရော့ဗျို့။”

ဟု ပြောဆိုကာ မြနှင်းဖြူတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ထားခဲ့ပြီး ကျန်လူများက ရှင်လောင်းဆက်လှည့်သွားကြလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ တောင်ခြေမှာ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ကြသော နီမောင်နှင့်မြနှင်းဖြူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် မကြည့်ဝံ့အောင်ဖြစ်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ နီမောင်က မြနှင်းဖြူအနား လျှောက်သွားကာ လက်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းကို လှမ်းပေးတော့ မြနှင်းဖြူက ဘာဆတ်ဆတ် တုန်နေသောလက်ဖြင့် လှမ်းယူလေသည်။

“ထူးဆန်းတယ်နော်”

နီမောင်က စကားစလိုက်သည်။

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ”

“ငါ့ပုဝါနဲ့ နှင်းဆီပန်းကို စွန်က ချီပြီး အတူတူ ထားပေးတာ ထူးဆန်းတာပေါ့၊ ဒါထက် နင့်သဘောထားကရော ဘယ်လိုလဲ”

မြနှင်းဖြူက လက်ကလေးများ တုန်နေသလို နီမောင်ကလည်း အသံတွေ တုန်နေသည်။

“ဘာကိုလဲ”

“ဟိုး... ငါတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ပြောတာ”

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ လွယ်တဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီး နင်နဲ့ငါနဲ့လည်း ဘာမှဖြစ်ကြသေးတာမှ မဟုတ်တာ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ နီမောင်မှာ ဘယ်လို စကားဆက်ရမည်မှန်း မသိအောင်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်

ချစ်ခင်မှ ဖြစ်တဲ့ဟာ၊ အခုတော့...”

ထိုသို့ စကားလမ်းခင်းပေးလိုက်တော့မှ သဘောပေါက် သွားလေတော့သည်။

“အေး... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင် အစကနေ ပြန်ကြရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်လိုစမှာလဲ”

“ငါက နင့်ကို ချစ်စကားပြောမယ်လေ၊ နင်က နင့် သဘောထားကို ပြောပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဇာတ်ကသလိုဖြစ်နေမှာပေါ့၊ နင်ကရော ငါ့အပေါ်မှာ တကယ် စိတ်ထဲက ပါပြီး နှစ်နှစ်ကာကာရှိလို့လား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရင် အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်တာ ငါဝမ်းသာပါတယ်၊ နင့်အပေါ်မှာ ငါတကယ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ဘဝအခြေအနေက ဘာမှ ခိုင်ခိုင်မာမာ မရှိသေးလို့ ဖွင့်မပြောခဲ့တာပါ”

“ဒီစကားကရော တကယ်ပြောတာပဲလား”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဟိုမြို့ဘက်ကမ်းက လိုက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက ရော ဘာလဲ”

“အဲဒါက အရင်တုန်းက အလုပ်ရှင်ပါ၊ အခုတော့ ဘာမှ မဆိုင်တော့ပါဘူး၊ သူတို့ဆီမှာ အလုပ်ပြန်ဝင်ဖို့ လာပြောတာပါ၊ ငါ မလုပ်တော့ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက် သဘောညီမျှပြီဆိုရင် အလုပ်အကိုင်ကတော့ ဒီလိုပဲ နံတီးရမှာပေါ့”

ထိုစကားကြားရသောအခါ နီမောင်မှာ ဝမ်းသာသွား လေသည်။

“ဒါဖြင့် နင် ငါပြောတာကို လက်ခံပြီပေါ့နော်”

“ခုထိ မသိသေးဘူးလား၊ လက်မခံချင်မှတော့ ရှင် လောင်း လှည့်တဲ့အဖွဲ့နဲ့ တပါတည်း လိုက်သွားမှာပေါ့၊ နင်နဲ့ အခုလို နှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ပါ့မလား၊

ဒီလောက်တောင် အကဲမသိဘူးလား”

“သိပါပြီဗျာ... သိပါပြီ၊ အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြော ပဲ့ပဲ သိရပေတော့တယ်၊ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ မြနင်းဖြူရယ်”

ဟု ကတုန်ကယင်ဖြင့် ပြောကာ မြနင်းဖြူလက်ကလေး ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မြနင်းဖြူကလည်း ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ထားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးဦးတောင်ထိပ် တစ်နေရာမှ ရပ်ကြည့် နေသော လူသူတော်ကြီး၏ သဏ္ဍာန်ကိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး သတိမပြုမိတော့ပေ။

အခန်း (၁၄)

ပန်းရောင်းသူနှင့် သိဒ္ဓိရှိသော ရွှေကြက်ဥ

နောက်ပိုင်းရက်များမှာတော့ နီမောင်က ကူးတို့ခတ်မြို့
ပြန်ခတ်ပြီး မြနင်းဖြူကလည်း ရွှေဆံတော်ဘုရားသို့ ပန်းရောင်း
သွားလေသည်။

ခါတိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်တော့ဘဲ ချစ်သူဘဝ ရောက်လာ
ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ပို၍ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်လာကြသည်။

ဘဝအတွက် ရည်မှန်းချက်များ ရှိလာကြသောကြောင့်
တက်ကြွမှုလည်း ရှိလာသည်။

မနက်စောစောအချိန်တွင် နီမောင်ရောက်လာပြီး ပန်း

ခြင်းများကို ထမ်းချပေးသည်။

အခြားလိုက်လိုသောသူရှိလျှင်လည်း တင်၍၊ အကယ်၍ မရှိလျှင်တော့ နှစ်ယောက်တည်းပင် ပြည်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးကြလေသည်။

အပြန်မှာလည်း ထိုအတိုင်းပင်၊ အခြားခရီးသည် မရှိလျှင် နှစ်ယောက်တည်း ပြန်လာလေ့ရှိသည်။

နှစ်ဘက်မိဘများကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို သိကြပြီးဖြစ်သော်လည်း ထွေထွေထူးထူး ပြောဆိုကြခြင်းတော့ မရှိကြပေ။

“ငါလည်း ဒီကူးတို့ခတ်တဲ့အလုပ်နဲ့တော့ နင့်ကိုတောင်းနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ တစ်ခုခု ထွက်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ် မြနင်းဖြူ”

တစ်နေ့တော့ နီမောင်က ပြောသည်။

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ငါက သစ်တောအလုပ်တွေပဲ ကျွမ်းကျင်တာဆိုတော့ အဲဒီအလုပ်တွေပဲ ပြန်လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ ငွေများများရပြီး နင်နဲ့ မြန်မြန်နီးရမှာ”

“ဟိုသစ်စက်ကို ပြန်သွားဦးမလို့လား”

“သူတို့ဆီ မသွားလည်း အခြားနေရာတွေ သွားလုပ်ရင်လည်း အများကြီးရှိပါတယ်”

“ငါ့သဘောကတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်တွေ မလုပ်စေချင်တော့ဘူး၊ အချိန်အကြာကြီးလည်း အဝေးကို မသွားစေ

ချင်တော့ဘူး . . . ဒီလိုလုပ်ပါလား”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ငါတို့ခြံဝန်းထဲမှာ မြေကွက်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီနေရာတွေမှာ ပန်းခင်းတွေ အများကြီး စိုက်ရရင် ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဟု မြနင်းဖြူက အကြံပေးကြလေသည်။

သို့သော် နီမောင်ကတော့ အပြင်ထွက်ပြီး ငွေများများ ရနိုင်မည့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်ချင်နေသည်။

၎င်းနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များဖြစ်ကြသော ဦးမွန်ထော်တို့အဖွဲ့မှာလည်း အခြားသစ်စက်တစ်ခုတွင် လုပ်ကိုင်နေကြသောကြောင့် နီမောင်ကို မကြာခဏ လာရောက်ခေါ်နေကြသည်။

တဖက်လည်း ငွေများများရအောင် လိုက်သွားချင်သော်လည်း ကျန်တစ်ဖက်ကလည်း မြနင်းဖြူနှင့် အကြာကြီး မခွဲလိုသည့်စိတ်က လွန်ဆွဲနေတော့သည်။

တစ်နေ့သ၌ မြနင်းဖြူသည် ရွှေဆံတော် စေတီတော် မြတ်ကြီး တန်ဆောင်းရှေ့တွင် ပန်းရောင်းနေစဉ် လူသူတော်ကြီး ရောက်လာလေသည်။

မြနင်းဖြူက လူသူတော်ကြီးကို မတွေ့ရတာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“အဘက ခရီးထွက်နေတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်မက အဘ လာမယ်ထင်ပြီး နေ့တိုင်း ပန်းတွေ ချန်ထားပါတယ်၊ အခု

လည်း ဘုရားပေါ် တက်ရင် ပန်းတစ်စည်းလောက် လှူလိုက်ပါရစေ”

ဟု ပြောကာ သီးသန့်ဖယ်ထားသော ပန်းစည်းကို ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ငါ့မြေးရဲ့၊ အခုလည်း ခရီးထွက်ရဦးမယ်၊ ဒီတစ်ခါလည်း အချိန်အတော်ကြာမှာမို့ တော်တော်နဲ့ ရောက်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့မြေးကို ပေးစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ”

ဟု ပြောကာ အိတ်ထဲမှာ အသင့်ယူလာသော အိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်ပေးလေသည်။

“ရှေ့. . . ဒါက ငါ့မြေးအတွက် အဘက ချီးမြှင့်တာ၊ ငါ့မြေးက ဆင်းရဲပေမယ့် စေတနာဖြူစင်တယ်၊ ဘာသာတရားကို အလေးထားသူမို့ အဘက ချီးမြှင့်ပေးတာ”

ဟု ပြောကာ ပန်းစည်းကို ယူ၍ ကုန်းတော်ပေါ် တက်သွားလေတော့သည်။

မြန်းဖြူလည်း အထုပ်ကို ဖြေကြည့်သောအခါ ကြက်ဥအလုံးအရွယ်ခန့်ရှိသော အရောင်အဆင်း ဝင်းအိန်နောသော ရွှေတုံးတစ်တုံးကို တွေ့ရလေတော့သည်။

“ဟင်. . . ရွှေတုံးထင်ပါရဲ့၊ ဝင်းအိန်နောတာပဲ၊ ငါ့ကိုတော့ မစသွားပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ၊ မဖြစ်ဘူး. . . လှေဆိပ်ပြန်ဆင်းပြီး နီမောင်နဲ့ တိုင်ပင်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု စိတ်ကူးကာ ပန်းတောင်းကို ခေါင်းပေါ် ရွက်၍ မြစ်ကမ်းဆိပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာလေသည်။

နီမောင်က ပန်းမကုန်သေးဘဲ အချိန်အစောကြီး ပြန်ဆင်းလာသော မြန်းဖြူကို မြင်သောအခါ အံ့ဩသွားသည်။

“မြန်းဖြူ အစောကြီး ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ဆင်းလာတာလဲ”

လှေဝမ်းထဲ ရောက်မှ ပန်းတောင်းကို ချကာ နီမောင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ရွှေတုံးကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။

ရွှေတုံးကို မြင်သောအခါ နီမောင်ကလည်း အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟင်. . . ဒါ ရွှေလုံးကြီးပဲ”

“အေး. . . ငါ ပန်းလှူနေတဲ့အဘ ပေးသွားတာ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ”

“ဒါကိုရောင်းပြီး အရင်းအနှီးလုပ်ရင် ချမ်းသာပြီ မြန်းဖြူရဲ့”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ နီမောင်ရယ်”

“ကဲ. . . ဒါဖြင့် အခုပဲ သွားရောင်းကြရအောင်”

ဟု ပြောကာ လှေကို အခြားတစ်ဦးထံမှာ အပ်ထားခဲ့ကြပြီး ရွှေဆံတော်ဘုရားကြီးတဝိုက်မှာ ရှိကြသော ပန်းထိမ်ဆိုင်များသို့ သွားရောက်ပြသလေသည်။

ပန်းထိမ်က အဝတ်အစား နွမ်းနွမ်းပါးပါးနှင့် နီမောင်တို့ထံမှာ ထိုမျှ အရည်အသွေး ကောင်းလှသော ရွှေတုံးကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် မယုံသင်္ကာဖြစ်သဖြင့် ငရဲမီးနှင့် အကြိမ်ကြိမ် စစ်ဆေးကြည့်သော်လည်း အရောင်အသွေး မပြောင်းဘဲ ရွှေမှာ ဝင်းအိန်နောလေသည်။

“မင်းတို့ ဒါ ဘယ်က ရတာလဲ”

“မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက သိမ်းထားတဲ့ပစ္စည်း

ပါ။ အခုမှ ပြန်တွေ့လို့ လာရောင်းတာပါ”

ပန်းထိမ်ဆရာက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှ

“ဒီလောက်တန်ဖိုးများတဲ့ပစ္စည်းကိုတော့ ငါတို့ မဝယ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းကို ဝယ်နိုင်မယ့်သူဆိုလို့ သူဌေးကြီးဦးဒေါ်နပဲ ရှိလိမ့်မယ်။

သူ့ဆီသာ သွားရောင်းကြပါ”

ဟု လမ်းညွှန်ပေးလိုက်သဖြင့် သူဌေးကြီးဦးဒေါ်နရှိရာသို့ သွားကြလေသည်။

သူဌေးကြီးဦးဒေါ်နက ၎င်းတို့နှစ်ယောက်အား ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံတွေ့ဆုံပြီး ရွှေတုံးကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလေသည်။

အတန်ကြာအောင် စစ်ဆေးကြည့်ပြီးသောအခါမှ လွန်စွာ ကျေနပ်သော အမူအယာနှင့် ပြောလေသည်။

“ကဲ... အမှန်အတိုင်းသာ ပြောကြပေတော့၊ ဒီရွှေတုံးကို ဘယ်သူပေးသွားတယ်၊ ဘယ်လိုပုံနဲ့ ရခဲ့ကြသလဲ”

ထိုအခါ မြနင်းဖြူက အမှန်အတိုင်းပင် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားသောအခါ သူဌေးကြီးဦးဒေါ်နမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟား... ငါထင်တာနဲ့ တစ်ချက်ကလေးမှ မလွဲဘူး

ဟေ့၊ မင်းတို့ရဲ့ဖြူစင်တဲ့စေတနာကို သူတော်ကောင်းဝိဇ္ဇာတစ်ပါးက ချီးမြှောက်သွားတာကွယ်၊

ဒီရွှေက သာမန်ရွှေမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ သိဒ္ဓိနဲ့ စီရင်ထားတဲ့ ဇေယျရာဇ်ရွှေစင်အစစ်ပဲ၊ ဒီတော့ ဒီရွှေကို ဝယ်ပြီး ဘုရားကို လှူလိုက်ရရင်ဖြင့် အကျိုးရရှိမှာ အမှန်ပဲ၊ မင်းတို့ကို ဝိဇ္ဇာက ချီးမြှောက်သလို ငါကပါ ထပ်ပြီးချီးမြှောက်ပေးရမှာပေါ့၊ ဒီရွှေတုံးကို ချိန်တွယ်ပြီး ကျသင့်တဲ့ငွေအပြင် ခိုးသားဖြူစင်တဲ့ဆုကြေးပါ ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောကာ တွက်ချက်ပေးရာ ငွေတစ်သောင်းကျော်ခန့် ရရှိလေတော့သည်။

နီမောင်နှင့် မြနင်းဖြူတို့လည်း တစ်သက်တစ်ခါ မမြင်ဖူးသေးသောငွေများကို ရရှိကြသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်ကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ထိုသတင်းက ပန်းထိမ်ဆရာမှတစ်ဆင့် လူအတော်များများ သိသွားရာမှ နောက်ဆုံး မြို့ပိုင်မင်းက သိသွားလေသည်။

မြို့ပိုင်မင်းမှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကာဆင်ဆိုသူဖြစ်သည်။

ကာဆင်က ထိုအကြောင်း သိသောအခါ ၎င်းလက်အောက်မှာ အမှုထမ်းနေသော ပုလိပ်များကို စေလွှတ်၍ သူဌေးကြီး ဦးဒေါ်နကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။

မြို့ပိုင်မင်းရုံးခန်း ရောက်သောအခါ စစ်မေးလေသည်။ “မောင်မင်း ရွှေတုံးတစ်တုံး ဝယ်လိုက်တယ်ဆို... ”

မှန်ပါသလား”

“မှန်ပါတယ်”

“ဘယ်သူတွေ လာရောင်းတာလဲ”

“ရောင်းတဲ့လူတွေကို မမှတ်မိပါ”

“ဘာအတွက် ဝယ်တာလဲ”

“ဘုရားလှူဖို့အတွက် ဝယ်တာပါ”

“အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်ပဲ... အဲဒီရွှေတုံး ကျွန်ုပ်ကို ပြပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ဦးဒေါနက တိုက်ပုံအင်္ကျီအတွင်းအိတ်အတွင်းမှာ ထည့်ထားသော ရွှေတုံးကို မြို့ပိုင်မင်းစားပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ရာ ကောက်ယူပြီး အသေအချာ ကြည့်လေသည်။

“ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ကို အသိပေးရတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ မသိဘဲ ဘာမှလုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး၊ တောသားတွေမှာ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတဲ့ပစ္စည်းမျိုး မရှိနိုင်ဘူး၊ သူတို့တစ်နေရာရာက ယူလာတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဦးဒေါန စိတ်ထဲမှာတော့ အင်္ဂလိပ်မြို့ပိုင်က ရွှေတုံးကို လိုချင်သောကြောင့် အကြံဉာဏ် ထုတ်နေသည်ဟု ယူဆမိသော်လည်း ဘာမှမပြောသာပေ။

“ဒီတော့ ဒီပစ္စည်းကို ကျွန်ုပ်သိမ်းထားမယ်၊ ဘယ်နေရာက ရသလဲဆိုတာ စုံစမ်းပြီးမှ မောင်မင်းကို ပြန်ပေးသင့် ပေးမယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ရွှေတုံးကြီးကို သိမ်းယူထားလိုက်လေသည်။ ဦးဒေါန စိတ်ထဲမှာတော့ မန္တလေးနန်းတော်ကို အင်္ဂလိပ်

များ သိမ်းပိုက်စခိုန်က ကာနယ်စလေဒင်က သီပေါဘုရင်ထံမှ ပတ္တမြားဝမောက်ကို ‘ခဏကြည့်ပါရစေ’ ဟု တောင်းယူပြီး ပြန်မပေးတော့သည်ကို အမှတ်ရလေသည်။ သို့သော် မပြောသာချေ။

ဦးဒေါနမှာ ဘာသာတရားကို လေးစားကိုင်းရှိုင်းသူမို့ ၎င်းပစ္စည်းမှာ သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဝယ်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဘုရားအတွက် ရည်စူးပြီး ဝယ်ယူထားသောပစ္စည်းပေမို့ တစ်ချိန်ကျလျှင် မိမိဆီ ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်စွာနှင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သောအခါ ၎င်းထံသို့ လူသူတော်ကြီး ရောက်လာပြီး မြို့ပိုင်မင်း သိမ်းယူထားသော ရွှေတုံးကို ပြန်ပေးလေသည်။

“ဘုရားအတွက် ရည်စူးထားတဲ့ပစ္စည်းမို့ ပြန်လာပေးတာပါ၊ ရည်စူးထားတဲ့အတိုင်း ဘုရားကိုသာ လှူပေးလိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘရယ်”
ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂလိပ်မြို့ပိုင်မှာ ၎င်း၏နေအိမ်အခန်းဆဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေလေသည်။

သူသည် နေ့လည်က ဦးဒေါနထံမှ မတရား သိမ်းယူလိုက်သော ရွှေတုံးကြီးကို ထုတ်ကြည့်ရန် စိတ်ကူးပြီး အိတ်ကို ဖွင့်၍ သွန်ချလိုက်သောအခါ ရွှေတုံးမဟုတ်တော့ဘဲ အုတ်ခဲဘစ်လုံးသာ ထွက်ကျလာလေသည်။

“အိုးမိုင်ဂေါ့... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ရွှေတုံးကနေ

အုတ်နီခဲတုံးဘဝကို ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ စားပွဲပေါ်မှ အုတ်ခဲလုံးကို ကောက်ယူ၍ ကြည့်လိုက်တော့လည်း ရွှေတုံးမဟုတ်တော့ဘဲ အုတ်ခဲလုံးကြီးသာ ဖြစ်နေလေသည်။

“နေ့လည်က ကြည့်တုန်းကတော့ ရွှေတုံးအစစ်ပါ။ အခုမှ ဘယ်လိုကနေ အုတ်ခဲတုံးဖြစ်ရတာလဲ။ ငါ့ကို မျက်လှည့်များပြုနေတာလား”

ဟု တွေးရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်လေသည်။

“အော်. . သိပြီ. . သိပြီ။ ငါ မြန်မာပြည် မလာခင်တုန်းက ဒီက ပြန်လာတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်တွေ ပြောပြဖူးတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့အချို့လူတွေဟာ တန်ခိုးသိဒ္ဓိ ရှိကြတယ်လို့ ပြောတယ်။ သေနတ်နဲ့ ပစ်လို့လည်း မရဘူး။ ကိုယ်လည်း ပျောက်တယ်။ တစ်နေရာက တစ်နေရာ သွားရင်လည်း ယာဉ်မလိုဘူးတဲ့။

အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရမယ်။

အခန်းထဲကို ငါမမြင်အောင် ဝင်လာပြီး ရွှေတုံးကို ယူပြီး အုတ်ခဲတုံးကို ထည့်ထားခဲ့တာပဲဖြစ်ရမယ်။

တော်သေးတာပေါ့. . . ရွှေတုံးကိုသာ ယူရုံယူသွားလို့သာပေါ့။ ငါ့ကိုသာ သတ်သွားရင် ဘယ်သူသတ်မှန်းတောင် သိရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု တွေးမိကာ များစွာကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်မိလေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

ပျောက်ဆုံးသွားသော သားနှစ်ယောက်

လောကဓံရှစ်ပါး၏ စီမံရာအောက်မှာ ကျင်လည်ရသော လူလောက၏သဘာဝအတိုင်း အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့် ဆင်းရဲချမ်းသာခြင်းများနှင့် မလွဲမသွေ ကြုံတွေ့ကြရလေသည်။

ယခုလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။

တစ်ချိန်က ဘောဂဝတီ သစ်စက်ကြီးမှာ နေ့ရောညပါ သစ်စက်လည်သံ ကြားနေရပြီး အလုပ်သမားများ၏အသံ။

ရောင်းသူဝယ်သူတို့၏အသံနှင့် ဆူညံစွာ ရှိနေပြီး ကြက်ပျံမကျ စည်ကားခဲ့ပေသည်။

ယခုတော့ ယခင်ကလို မဟုတ်တော့ပြီ။

ဦးဘတူ ဒေါ်မယ်ရုံတို့က သားသမီးနှစ်ယောက်ကို လုပ်ငန်းများ လွှဲပေးထားခဲ့ပြီး ရိပ်သာဝင်သွားကြသည့်နောက်ပိုင်းမှာ ကျော်တင့်နှင့် ခင်စန်းတင်တို့၏ မောက်မာမှုကြောင့် အလုပ်သမားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်သွားကြရာ နောက်ဆုံး လူဟောင်းများ မကျန်တော့သလောက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

လူသစ်များ ခေါ်သုံးတော့လည်း လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် အဆင်မပြေကြပေ။

နောက်တော့ ဦးဘတူရော ဒေါ်မယ်ရုံတို့နှစ်ယောက်မှာ ရိပ်သာမှာပင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကွာလှဘဲ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအခါမှပင် အအုပ်အထိန်း မရှိတော့သော ကျော်တင့်မှာ ပိုမိုဆိုးဝါးလာလေတော့သည်။

သစ်စက်လုပ်ငန်းကိုလည်း ပြန်မကြည့်ဘဲ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေများနှင့် သောက်စားပျော်ပါးခြင်း၊

လောင်းကစားလုပ်ခြင်းများဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေလေတော့သည်။ ယခင်က ဦးဘတူတို့ နေထိုင်ခဲ့သောအိမ်ကြီးမှာ ဘုရားရှိခိုးသံ၊ ဘုရားစာ ရွတ်ဖတ်သံများဖြင့် ကျက်သရေ တင့်တယ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာတော့ ပါတီပွဲပေးရာနှင့်

လောင်းကစားဝိုင်းများ ပြုလုပ်သည့်နေရာတစ်ခုအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။

ခင်စန်းတင်မှာလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူကို အကျိုးအကြောင်း ပြောသော်လည်း မရတော့ပေ။

နောက်တော့ သစ်စက်မှာ အလုပ်သမား မရှိတော့သဖြင့် ရပ်လိုက်ရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

သစ်စက်မှ ဝင်ငွေမရတော့သောအခါ မိဘများ ထားခဲ့သော ရွှေငွေများကို ထုခွဲရောင်းချကာ သုံးစွဲကြရသည်။

ဒီအတိုင်း ထိုင်စားရုံနှင့်တော့ ချက်ချင်းကုန်နိုင်စရာ မရှိသော်လည်း လောင်းကစားဝိုင်းများတွင် အချိန်ကြီး ကုန်သဖြင့် ရေသွန်ချသလို ပြိုက်ကနဲ ချက်ချင်းကုန်သွားတော့သည်။

ယခင်က ပေးနိုင်ကျွေးနိုင်စဉ်က ကျော်တင့်နားမှာ ဝိုင်းနေသော မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများမှာလည်း တစ်ယောက်မှ လာကြတော့ပေ။

နောက်ဆုံးတော့ မူးယစ်ဆေးဝါး စွဲနေသောဘဝ ရောက်ကာ တဖြည်းဖြည်း လုံးပါးပါးကာ သေဆုံးရသည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရလေတော့သည်။

ထိုအခါက သစ်စက်အတွင်းမှ အိမ်ကြီးတွင် ခင်စန်းတင် တစ်ယောက်တည်းသာ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် နေရရှာလေသည်။

ဆွေမျိုးသားချင်းများမှာလည်း ငွေကြေးချမ်းသာစဉ်က

မောက်မာမှုများကြောင့် ဘယ်သူကမှ လှည့်မကြည့်ကြတော့ပေ။
သို့ကြောင့် ခြံဝန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ အဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်
တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

“သစ်စက်နှင့် အိမ်ရောင်းမည်”

ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ထိုအိမ်ပေါက်ဝသို့ လူသုံးယောက် ရောက်
လာကြသည်။

ဦးမွန်ထော်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့သုံးယောက်ပင်ဖြစ်
သည်။ ၎င်းတို့မှာ ယခင်ကနှင့် မတူဘဲ အဝတ်အစားများ သစ်
လွင်စွာ ဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

“အိမ်ရှင်တို့... ဗျို... အိမ်ရှင်တို့”

အသံကြားသဖြင့် အိမ်ထဲမှ ခင်စန်းတင်ထွက်လာသည်။

ဦးမွန်ထော်တို့ မြင်တော့ ပထမ အံ့ဩသွားသည်။

နောက် ဝမ်းသာသွားကာ ကပျာကယာ တံခါးဖွင့်ပေး
သည်။

“ဦးမွန်ထော်တို့ပါလား... ဘယ်ကနေ လှည့်လာကြ
တာလဲ”

“ဒီကို တမင်လာတာပါပဲ”

“လာကြပါ... လာကြပါ”

ယခင်က မိမိအလုပ်သမားများဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခု
ကဲ့သို့ အားကိုးရာမဲ့နေချိန်မှာ ပြန်တွေ့ရသောအခါ မိတ်ဆွေ
ကောင်းများနှင့် တွေ့ရသကဲ့သို့ အားရှိသွားလေသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဦးမွန်ထော်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သစ်စက်နဲ့အိမ်ကို ရောင်း
မယ့်ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားတာ တွေ့လို့ စုံစမ်းရအောင် လာတာ
ပါ”

ထိုအခါ ခင်စန်းတင်က မျက်ရည်အဝိုင်းသားနှင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်... အဖေတို့ အမေတို့ မရှိတော့တဲ့
နောက်ပိုင်း အစ်ကိုနှိပ်စက်လိုက်တာ အခုလို စီးပွားပျက်တဲ့
အခြေအနေ ရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ”

ဟု ပြောပြသည်။

“အခုလို မြင်ကြားရတာ ကျုပ်တို့လည်း စိတ်မကောင်း
ပါဘူး”

“ဒါထက် ဘယ်သူ့ယူမှာလဲဟင်”

“ကျုပ်တို့ အခု အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူဌေးက ယူမှာပါ။
ဈေးကရော ဘယ်လောက်သတ်မှတ်ထားပါသလဲ”

“သစ်စက်ရော အိမ်ပါ ငွေနှစ်ထောင်ငါးရာလောက်
ခုရင်ဖြင့် ရောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီ... ဒီလိုဖြင့် နေ့လည်ပိုင်းမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့
သူဌေးကလေး လာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ကျုပ်တို့ ပြန်ပါဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ဦးမွန်ထော်တို့သုံးယောက် ပြန်သွား
ကြလေတော့သည်။

ခင်စန်းတင်လည်း အိမ်နှင့်သစ်စက် ရောင်းချပြီးလျှင်
နိပ်သာတစ်ခုတွင် သွားနေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော

ကြောင့် အရောင်းအဝယ် တည်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းနေလေသည်။

နေ့လည်ဘက်တွင် အိမ်ရှေ့မှာ မြင်းလှည်းတစ်စင်း ဆိုက်သံကြားသဖြင့် ထွက်ကြည့်သောအခါ ဦးမွန်ထော်တို့သုံးယောက် ဆင်းလာသည်ကို အရင်လှမ်းမြင်ရသည်။

နောက်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို မြင်သောအခါ များစွာအံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟင် . . . နီမောင်ပါလား၊ ဦးမွန်ထော်တို့ ပြောသွားတဲ့ သူဌေးဆိုတာများလား၊ အို . . . မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ နီမောင်က ဆင်းရဲလို့ ကူးတို့ခတ်နေရတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် ဝယ်နိုင်မှာလဲ”

သို့သော်လည်း စိတ်ထဲမှာ တွေးသာ တွေးနေသော်လည်း နီမောင်အသွင်အပြင်မှာ ခါတိုင်းနှင့် မတူသည်ကိုတော့ သတိပြုမိသည်။ နီမောင်နောက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဆင်းလာသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်တော့ တစ်ခါက ကူးတို့လှေပေါ်မှာ တွေ့ဖူးသော မိန်းကလေးဖြစ်မှန်း ချက်ချင်းမှတ်မိလေသည်။

“ဦးမွန်ထော်ပြောတဲ့ သစ်စက်ဝယ်မယ့်သူဌေးဆိုတာ သူ . . . သူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

နီမောင်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြသည်။

“သူက ကူးတို့ခတ်နေရာက ဘယ်လိုချမ်းသာသွားတာလဲဟင်”

ထိုအခါ နီမောင်က . . .

“ဘာမဆို အနိမ့်အမြင့် ရှိတာပဲ အစ်မလေးရယ်၊ ဒီကနေ့ ကူးတို့ခတ်နေရပေမယ့် နောက်တစ်နေ့မှာ ချမ်းသာချင်ချမ်းသာလာမှာပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“အစ်မလေးတို့သတင်းတွေလည်း ကျွန်တော် အားလုံးကြားပြီးပါပြီ၊ အားလုံးအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် အကူအညီပေးမယ်ဆိုပြီး ဒီသစ်စက်ကို ဝယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ၊ အစ်မလေး ပြောတဲ့ဈေးနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဝယ်ပါမယ်”

ထိုအခါ ခင်စန်းတင်မျက်နှာပေါ်သို့ မျက်ရည်များ စီးကျလာလေသည်။

“ဟိုတုန်းက အားလုံးရဲ့အပေါ်မှာ ကျွန်မ မှားခဲ့ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့အပြစ်တွေလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒီအတွက် အားလုံးက ခွင့်လွှတ်ကြပါ။

ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကောင်းခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေကို စော်ကားမိခဲ့လို့ ကျွန်မတို့ ဒီဒဏ်တွေ ပြန်ခံရတာပါ”

ဟု ပြောရာ အားလုံးမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

“အခုတော့ အားလုံးက လွန်သွားခဲ့ပါပြီ၊ အခု သစ်စက်ရောင်းရတဲ့ငွေတွေကိုလည်း ကျွန်မ မသုံးပါဘူး၊

အဖေတို့အမေတို့အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်ခုခု သုပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မက ယောဂီဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံး နေသွားမယ်လို့

ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ”

“ကောင်းပါတယ် အစ်မလေး၊ အခုအချိန်ကစပြီး ပူပန်သောကတွေ ကင်းဝေးပြီး စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုနီမောင်ရယ်”

ဟု ပြောကာ ချုံးပွဲချ ငိုနေတော့သည်။

ထို့နောက် . . .

စာချုပ်စာတမ်း၊ အသိသက်သေတို့ဖြင့် ဘောဂဝတီသစ်စက်နှင့်အိမ်ကို ဝယ်ယူလိုက်ရာ အရောင်းအဝယ် ပြီးသည်နှင့် ခင်စန်းတင်လည်း ပစ္စည်းအချို့ကိုသာ ယူပြီး ဆင်းသွားလေတော့သည်။

နီမောင်က ဘောဂဝတီသစ်စက်ကို ဝယ်ယူပြီးသောအခါ ယခင်က လုပ်ခဲ့ဖူးသော လူဟောင်းအလုပ်သမားများကို ပြန်လည်ခေါ်ယူရာ အတော်များများ ပြန်ရလေသည်။

ဦးမွန်ထော်၊ စောထီး၊ ငမဲအောင်တို့ကိုလည်း သစ်တောသို့ မသွားစေတော့ဘဲ သစ်စက်အတွင်းမှာ လုပ်ကိုင်စေရန် တာဝန်ပေးထားလေသည်။

ထို့နောက် . . .

ဇီပင်အိုင်ရွာမှာပင် မင်္ဂလာပွဲ ကျင်းပပြီးနောက် နှစ်ဖက်မိဘများကိုပါ ပြည်သို့ တပါတည်း ခေါ်ဆောင်ကာ ကျကျနန ထားလေသည်။ ဦးဗန်ကောင်းလည်း အတူလိုက်နေလေသည်။

သစ်စက်ဝန်းထဲမှာ အိမ်ကြီးကို ပြန်လည်ပြုပြင်ကာ

ဘုရားခန်းကို သီးသန့်ပြင်ဆင်ထားသည်။

သူရရှိထားသော ထန်းလက်သား လှော်တက်ကို ရွှေချပြီးနောက် ဘုရားခန်းတစ်နေရာမှာ ထောင်ထားလေသည်။

ဘုရားခန်းကို သီးသန့်ပြင်ထားရသောရည်ရွယ်ချက်မှာ လူသူတော်ကြီး ကြွလာလျှင် တည်းခိုနေနိုင်ရန်အတွက် ရည်စူးထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် လူသူတော်ကြီးကတော့ တစ်ခေါက်မှ ပေါ်မလာတော့ပေ။

လအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဘောဂဝတီသစ်စက်မှာ ရှေးယခင်ကဲ့သို့ပင် ရောင်းသူဝယ်သူများဖြင့် ပြန်လည် စည်ကားလာလေသည်။

နီမောင်တို့လည်း ချမ်းသာသော ဘဝအခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ မြနင်းဖြူက သားယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် ဖွားမြင်လေသည်။

ထိုကလေး ဖွားမြင်ပြီးသည်နှင့် လူသူတော်ကြီး ရောက်လာပြီးနောက် ကလေးကို ခေါ်သွားလေတော့သည်။

နီမောင်က အခြေအနေကို သိသဖြင့် သိပ်မထူးခြားသော်လည်း မြနင်းဖြူကတော့ သားအတွက် စိတ်ပူပန်မှု ရှိလေသည်။

မိခင်ဖြစ်သူမှာ မွေးကင်းစကလေးမရှိတော့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်ဘဲ ပကတိ ကျန်းမာစွာ ရှိလေသည်။

ရက်အတန်ကြာသည်နှင့် ကလေးမွေးပြီးစ လူနှင့် မတူဘဲ ပကတိ လူကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရသော အခါ မြနှင့်ဖြူမှာ သားအတွက် ပူဆွေးသောက ရောက်ရသည်ထက် များစွာအံ့ဩမှုဖြစ်ရလေသည်။

ထိုအခါ နီမောင်က ဖျောင်းဖျာပြောဆိုရသည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖူးစာဖက်ပေးတာရော၊ ဆင်းရဲတွင်းက လွတ်ပြီး အခုလို ချမ်းချမ်းသာသာဘဝ ရောက်အောင် ကူညီပေးတာ ကျေးဇူးရှင် လူသူတော်ကြီးပဲ မဟုတ်လား။

ကိုယ်တို့သားကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ခေါ်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။ စိတ်အေးအေးသာ ထားပါတော့ကွယ်”

ထိုအခါ မြနှင့်ဖြူလည်း စိတ်ကို ဖြေ၍ နေရလေသည်။

နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ်ကြာ၍ ဒုတိယ သားတစ်ယောက် ဖွားမြင်ပြီးသောအခါမှာလည်း လူသူတော်ကြီး ရောက်လာပြီး ခေါ်ယူသွားပြန်လေသည်။

သည်တစ်ကြိမ်မှာတော့ မြနှင့်ဖြူမှာ ယခင်တစ်ကြိမ်က လောက် ပူဆွေးဝမ်းနည်းမှု မဖြစ်တော့ပေ။

တစ်နေ့သ၌ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် လူသူတော်ကြီးကို ပြန်တွေ့ရပြီး သားနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုပါက ဖိုးဦးတောင်ထိပ်သို့ လာခဲ့ရန် မှာကြားသွားလေသည်။

သို့ကြောင့်...

နီမောင်နှင့် မြနှင့်ဖြူတို့နှစ်ယောက်မှာ ဖိုးဦးတောင်သို့ လိုက်သွားကြလေသည်။

ဖိုးဦးတောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ဝိဇ္ဇာဂူအတွင်းမှာ တရားထိုင်နေသော လူသူတော်ကြီးနှင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားသော သားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ကြရလေသည်။

မိမိတို့ရင်သွေးများကို ထိုကဲ့သို့ သူတော်ကောင်း အသွင်အပြင်ဖြင့် တွေ့မြင်ရသောအခါ မိဘများမှာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ကြရလေသည်။

သူတို့ တွေ့ရသောအချိန်တွင် သားနှစ်ယောက်မှာ အရွယ်ရောက်ကာ ကြီးပြင်းနေကြချေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ အဖေနဲ့ အမေ၊ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး သူတော်ကောင်းဘဝ ရောက်နေကြပါပြီ၊ အဖေနဲ့အမေတို့ကိုလည်း စောင့်မကြည့်ရှုပေးပါမယ်၊ အဖေနဲ့အမေ လွမ်းဆွတ်လို့ ဒီဖိုးဦးတောင်ပေါ်ကို လာရင် ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောရာ မိခင်ဖြစ်သူ မြနှင့်ဖြူမှာ မျက်ရည်ကလေး စမ်းစမ်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်ရလေတော့သည်။ ထို့နောက်...

မိခင်ဖခင်တို့အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် သူတော်စင်အသွင်အပြင်နှင့် ရှိနေသော သားနှစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်သဏ္ဍာန်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေဝါးပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၁၆)

ယောက်ျားလေး တောနန္ဒီ

မြန်မာသက္ကရာဇ်(၁၂၂၅)ခုနှစ်အချိန်က ရွှေဆံတော် စေတီတော်မြတ်ကြီး ကုန်းဘောင်(သုဒဿနတောင်) ရာဟု ထောင့်အောက်ဘက် ဒုတိယပစ္စယာ၌ ကကြီးခကွေး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိလေသည်။

ယင်းကျောင်းတွင် သက်တော်(၈၀)အရွယ်ခန့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ကျောင်းထိုင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိလေသည်။

ထိုကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးမှာ မူလဘွဲ့အမည် နိသော်လည်း ကကြီးခကွေး ဆရာတော်ဟုသာ လူသိများလေ

သည်။

ကကြီးခကွေးဆရာတော်ဟု ဘွဲ့တော်တွင်ရခြင်းမှာ ဆရာတော်သည် ကျောင်းသားများကို စာပေသင်ကြားရာ၌ ကကြီးခကွေးမှ 'အ' အထိ အကျယ်ဝိတ္ထာရ(ဂယနဏ) သင်ကြား ပေးခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ပုဂံမြို့ဟောင်းမှ သိုက်ဆရာနှစ်ဦးနှင့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးတို့ ကကြီးခကွေးကျောင်းသို့ ရောက်လာကြလေ သည်။

“မည်သည့်အကြောင်းကိစ္စနှင့် ရောက်လာကြသလဲ ဒကာကြီးတို့”

“အရှင်ဘုရား နေထိုင်သီတင်းသုံးနေသော ကျောင်းနေ ရာတွင် သိုက်ကျသဖြင့် သိုက်စာအရ လာရောက်ကြခြင်းဖြစ်ပါ တယ်ဘုရား၊

ထိုသိုက်တွင် ဝိဇ္ဇာကျောက်ရုပ်၊ ကျောက်မြင်း၊ ကျောက် အင်းနှင့် ဓါတ်သေပြာများ ရှိပါသဖြင့် တူးဖော်ခွင့်ပြုပါဘုရား၊

အကယ်၍ ပစ္စည်းများ ရပါက အရှင်ဘုရားလည်း အကျိုးများစေရပါမယ်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် တူးဖော်ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

မြေအောက်အနက် လေးငါးတောင်ခန့်မျှ တူးမိသော အခါ ဝိဇ္ဇာကျောက်ရုပ်ဖြစ်သော ဘိုးဘိုးအောင်ကျောက်ရုပ် ပေါ် လာလေတော့သည်။

ဆက်လက်တူးကြရာ အခြားဘာမှမရတော့ဘဲ မိုးများ

မည်းမှောင်တက်လာပြီး မိုးကြိုးများ ထစ်ချွန်းလာသဖြင့် ဆက် မတူးဝံ့ကြတော့သဖြင့် ပြန်သွားကြလေတော့သည်။

ဝိဇ္ဇာကျောက်ရုပ်ကိုတော့ ယူမသွားကြတော့ပေ။

သို့ကြောင့် ကကြီးခကွေးဆရာတော်က ထိုကျောက်ရုပ် ကြီးကို ရေမိုးသန့်စင်၍ကြည့်သောအခါ အနည်ကျ သက်ရင့် ကျောက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားမှန်း သိရလေသည်။

“အင်း. . . ဒီဆရာတွေဟာ ဝိဇ္ဇာအလှည့်ကို ခံကြရတာ ပဲ၊ ဒီကျောက်ရုပ် ပေါ်ချိန်တန်လို့ သူတို့ကို ဥပါယ်တံမျဉ်နဲ့ အဖော် ခိုင်းလိုက်တာဖြစ်မယ်”

ဟု တွေးတောကာ ကျောက်ရုပ်တွေ့သော လိုဏ်ဂူ စေတီအတွင်းမှာပင် ကောင်းမွန်စွာ ထားလေသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ်(၁၂၅၈)ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း(၈)ရက် နေ့တွင် ပြည်မြို့မှ မြတ်စွယ်တော်တိုက်နိဗ္ဗာန်ဆော် လုပ်သူ ဦး သာဇံမှာ အိပ်ပျော်နေစဉ် ဝိဇ္ဇာကျောက်ရုပ်က လာရောက် အိပ် မက်ပေးလေသည်။

“ငါ့ကို အလင်းပို့ရန် အချိန်ကျပြီ”

ဟု ပြောသဖြင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဦးထွန်းဇံအား အကျိုး အကြောင်း ပြောပြတိုင်ပင်ပြီးနောက် ဝိဇ္ဇာကျောက်ရုပ်ကို လိုဏ် ဂူအတွင်းမှ ထုတ်ယူလာပြီး မြတ်စွယ်တော်တိုက်အနီး တနင်္ဂနွေ ထောင့်ရှိ ကျောချင်းကပ် ဆင်းတုတော်လေးဆူ ရှိသောနေရာ၌ ရွှေထားကြလေသည်။

နောက်ပိုင်းမှ မဟာဗောဓိအသင်းတိုက်သို့ ရွှေပြောင်း

ထားကြလေသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုဘိုးဘိုးအောင် ကျောက်ရုပ်ကို ရွှေချထားကြလေသည်။

ရွှေချဆရာ ဦးဘိုးဝန်ကို ငှားရမ်း၍ ရွှေချရန် သစ်စေးသုပ်ထားစဉ် ရွှေချမည့် နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် အလုံးအရပ်မြင့်မြင့်၊ ဥပမိရုပ်ကောင်းစွာဖြင့် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားသော လူသူတော်တစ်ဦး ရောက်လာလေသည်။

၎င်းလက်ထဲမှာလည်း ရွှေဆိုင်းတစ်ထုပ်ကို ကိုင်ထားသည်။ ထိုအချိန်မှာ မဟာဗောဓိတိုက်လူကြီးများနှင့် ရွှေချဆရာ ဦးဘိုးဝန် တို့အဖွဲ့လည်း အရံသင့် ရှိနေကြလေသည်။

လူသူတော်ကြီးက အများရှေ့မှာပင် ရွှေဆိုင်းတစ်ရွက်ကို ကိုင်မြှောက်ပြီး...

“ဦးခေါင်းအား ရွှေချလိုပါသည်”

ဟု ပြောဆိုကာ ဝိဇ္ဇာကျောက်ရုပ်၏ဦးခေါင်းကို ရွှေချလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ ကျန်ရွှေဆိုင်းများကို ဦးဘိုးဝန်တို့လက်သို့ ပေးခဲ့ပြီး ထိုနေရာမှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

အများကတော့ ဘိုးဘိုးအောင်ကျောက်ရုပ်ကို ဘိုးဘိုးအောင်ကိုယ်တိုင် လာရောက်၍ ရွှေချပေးသွားသည်ဟု မှတ်ချက် ချကြလေသည်။

နောက်ပိုင်း နိမောင်နှင့်မြနှင့်ဖြူတို့မှာ အိပ်မက်တစ်ခု ရလေသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် လူသူတော်ကြီးကို ပြန်တွေ့ရပြီး ၎င်းက...

“ငါ့ရုပ်ထု မဟာဗောဓိတိုက်မှာ ရောက်နေပြီ”

ဟု ပြောသွားသဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး သွားရောက်ကြည့်ကြည့်ကာ ဘိုးဘိုးအောင်ရုပ်ထု ထားရန် အဆောက်အဦးဆောက်လုပ်ရန်အပြင် အခြားလှူဒါန်းမှုများ ပါဝင်လှူဒါန်းမှု ပြုခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ရင်ပြင်တော်ပေါ် တက်ပြီး ဘုရားပူဇော်ပြီး ကုန်းတော်ပေါ် တစ်ပတ်လှည့်သောအခါ အင်္ဂါထောင့်တွင် ဘုရားဝတ်ပြုနေသော ယောဂီအမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့ကြရသည်။

အခြားမဟုတ်ပေ...။

လူ့ဘောင်လောကကို ငြီးငွေ့သောကြောင့် ယောဂီဝတ်သွားသော ခင်စန်းတင်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ခင်စန်းတင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ထလာသောအခါ နိမောင်တို့ကို မြင်သဖြင့် အနားလျှောက်လာသည်။

“ဘုရားလာတာလား အစ်မလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကွယ်လွန်သွားတဲ့ အဖေအမေ အစ်ကိုတို့အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ လာလုပ်တာပါ။ အခု ကျွန်မဘဝက အေးချမ်းသွားခဲ့ပြီ။

လူ့ဘဝရဲ့ပူလောင်မှုတွေကြားက ခင်စန်းတင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဘဝ မဟုတ်တော့ပါဘူး။

တရားဓမ္မရဲ့အေးချမ်းမှုအရိပ်အောက်က ယောဂီမလေး စောနန္ဒီဘဝကို ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မပြုခဲ့တဲ့ ဒါန

ကုသိုလ်၊ ဆောက်တည်ခဲ့တဲ့သီလကုသိုလ်၊ ပွားများအားထုတ်ခဲ့
တဲ့ ဘာဝနာ ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂတို့ကိုလည်း ကိုနီမောင်တို့ကို
အမျှအတန်း ဝေပေးခဲ့ပါတယ်။

အမျှ. . အမျှ. . . အမျှ. . ယူတော်မူကြပါ”

ဟု အမျှဝေပေးရာ နီမောင်နှင့် မြနှင်းဖြူတို့လည်း
ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာဖြင့် သာဓုခေါ်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“သာဓု. . သာဓု. . သာဓု”

ထို့နောက်. . .

ခင်စန်းတင် တဖြစ်လဲ ယောဂီမလေး စောနန္ဒီမှာ သူတို့
နှစ်ယောက်အနီးမှ တရွေ့ရွေ့နှင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော (မတစ်လုံးကြေ
ဝတစ်လုံးကြေ) ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုသည်လည်း ဤနေရာတွင်
နိဂုံးကမ္ပတ် အဆုံးသတ်ပြီဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာဟောတု သုခိအတ္တာနံ ပရိဟရန္တူ။

ကြိစက္က

စာပြီးချိန်။

• (၂၀၀၉)ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ(၂၀)ရက်
အင်္ဂါနေ့၊ နေ့မည်(၁:၂)နာရီ။

☺ အောင်မြင်စာပေ ☺

